

Giới thiệu Em Không Biết

Truyện Em Không Biết, anh từ nhỏ đã mắc căn bệnh lạ mặc dù anh là bác sĩ nhưng không cách nào chữa khỏi hết. Tuổi thân không muốn kết bạn cùng ai chỉ biết thui thủi với công việc và chỉ ở nhà.

Bây giờ anh đã là một bác sĩ giỏi chữa khỏi biết bao căn bệnh quái ác cho rất nhiều người nhưng chính bản thân căn bệnh của mình thì không cách nào chữa được. Cổ họng của anh bị hẹp thanh đới nên không thay đổi giọng nói khi tuổi dậy thì được, anh buồn không muốn nói chuyện với ai, thậm chí có nhiều người còn nghĩ anh bị bệnh cảm nên không trách gì anh.

Cho đến một ngày anh gặp được thần tượng của mình, khi anh ấy cất lên giọng nói nghe rất thánh thót khiến anh nghe mà ngưỡng mộ, từ đó anh mới có đủ dũng khí cam đảm mà kết bạn và nói chuyện với mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Em Không Biết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Nhất Diệp Tri Thu

Mở đầu

Xung quanh bạn liệu có từng xuất hiện người mang “giọng trẻ con” chưa? Có phải giọng nói của họ cứ lạnh lạnh cao vút, nghe cứ như con nít ý?

Nghiêm túc mà nói, không thể vỡ giọng cũng chẳng phải căn bệnh gì cho cam. Chỉ là một số người sau khi dậy thì, giọng họ vẫn trong trẻo lạnh lút, nghe như chưa hề vỡ giọng và chẳng khác gì so với hồi còn bé.

“Giọng trẻ con” không phải loại giọng con nít ồm ồm mà người ta cố tình nhại ra, mà là chất giọng trời sinh vốn đã dễ thương như thế rồi. Dù họ có tức giận đùng đùng, có gào thét kêu rống, giọng của họ vẫn lạnh lút như thường.

Thường thì “giọng trẻ con” ở các cô gái tương đối phổ biến. Tuy ban đầu mới nghe bạn sẽ có cảm giác như họ đang giả vờ nũng nịu trẻ con, nhưng nghe rết quen rồi thì cũng thấy nó đáng yêu lắm lắm.

Trong đời anh từng xuất hiện hai người mang giọng trẻ con.

Một trong số đó là bà nội của anh. Anh vẫn còn nhớ như in người bà trầm lặng ít nói, hầu như chỉ mở miệng trước mặt anh ấy. Mãi đến khi qua đời vào tuổi tám mươi, giọng của bà nghe vẫn mềm mại đáng yêu như cô bé con. Và chính người bà ấy trước khi đi xa đã xoa đầu anh, dùng tiếng nói ngọt ngào trong trong kia dặn dò rằng: “Tiểu Thu, hứa với bà, cháu sẽ nói chuyện nhiều hơn nữa với người khác, được không?”

Bởi vì người thứ hai không thể vỡ giọng mà anh biết, chính là bản thân anh.

Nếu là một cô gái có giọng trẻ con dễ thương, tuy sẽ có một số người chỉ trò nói này nói nọ một thời gian, nhưng đó cũng chẳng phải chuyện gì quá lớn lao không chấp nhận được. Nhưng thử hỏi nếu người đó là kẻ đực rựa thì sao? Nếu là một người đàn ông hai mươi tám tuổi thì sao? Chỉ cần anh ta vừa mở miệng và phát ra tiếng nói nghe y như cậu bé bảy, tám tuổi còn nhà hàng xóm, tất cả mọi người sẽ nhìn anh ta bằng cặp mắt kì quái và để bụng trong lòng, còn cái mác quái vật sẽ được gán cho anh ta suốt cuộc đời.

Anh đã từng thử qua mọi cách, từ hút thuốc cho đến nốc rượu, thậm chí là đổ nước ớt cay vào cổ họng. Nhưng ngoài việc khiến anh lăn đùng ra viêm phổi và thủng dạ dày, nó chẳng giúp ích được tí nào.

Anh từng nghĩ đây là một chứng bệnh. Nhưng mãi đến khi anh học liền tù tì hết tám năm trời lấy luôn bằng thạc sĩ, tiến sĩ, mới phát hiện ra dù có động đến dao kéo thì cũng chẳng thể trị dứt giọng nói chết tiệt này của anh.

Thông thường, một số phụ nữ vì thanh đới quá mảnh và ngắn nên dẫn đến hiện tượng không thể vỡ giọng, nhưng đối với đàn ông mà nói, còn có một nguyên nhân khác. Đó là vì trong thời gian dậy thì cơ thể quá suy nhược, học môn nam tiết ra không đủ dẫn đến việc sụn tuyến giáp (cũng chính là yết hầu) không to ra như những chàng trai bình thường, thanh quản nhỏ hẹp cũng khiến âm thanh cao vang. Nhưng tất cả những chuyện ấy đều không thể thay đổi một cách dễ dàng được.

Dẫu là sinh viên có thành tích xuất sắc về mọi mặt, nhưng bất luận là đến bệnh viện nào, vừa nghe anh mở miệng là y như rằng chủ nhiệm liền cau mày lại. Cuối cùng anh chẳng được bệnh viện nào nhận, đến mức phải nhờ cậy thầy hướng dẫn giúp anh tìm một công việc ở phòng y tế trong trường đại học bình thường nào đó.

Chẳng mấy chốc, cả trường đều biết rằng, vừa có một chàng bác sĩ tài giỏi vô cùng tốt nghiệp trường y XX chuyển đến trường bọn họ làm việc. Ngặt nổi anh bác sĩ ấy hình như không biết nói, ngay cả khám chữa bệnh cũng viết câu hỏi ra giấy.

Giới lòng tiếng trên mạng gọi tắt là giới lòng tiếng mạng, là một nhóm người trên Internet mới nhen nhúm xuất hiện vài năm trở lại đây. Có nhiều fan hâm

mộ vì tình yêu với một tác phẩm tiểu thuyết nào đó, bèn chuyển tiểu thuyết sang kịch bản, sau đó mời các CV giọng nam ưu tú đến lồng tiếng, rồi làm chế tác hậu kì và gia công, sau đó đăng tải lên mạng để chia sẻ cho mọi người nghe và tải xuống miễn phí. Tất cả đều là tự phát và không vì mục đích thương mại.

Những người sở hữu giọng nam độc đáo, ưu tú luôn nhận được sự hâm mộ nồng nhiệt từ các fan, và trở thành nhân vật tiếng tăm lòng lẫy, thu hút được sự chú ý trong giới.

Nhưng một khi đã nổi tiếng thì đủ loại phiền phức rắc rối sẽ lũ lượt kéo đến gõ cửa nhà bạn. Những thông tin thật thật giả giả, những CV khiêm tốn hoặc kiêu căng ngạo mạn, những fan cuồng nhiệt hoặc lãnh đạm, fan và anti fan lẫn lộn chẳng biết đâu mà lẫn, cũng không rõ ai là bạn thân thiết ai xa lạ. Tất cả những thứ đó cộng lại, tạo nên cái thế giới lồng tiếng mạng với những mối quan hệ chẳng chặt phức tạp đan xen vào nhau.

Nói cho cùng thì, nơi nào có người nơi đó ắt có giang hồ.

Mấy ngày gần đây, vừa có một cô bé gia nhập vào nhóm fan của “Đạo Kiến Tiểu”, một CV giọng seme có thể nói là nổi đình nổi đám, thuộc bậc “thần thánh” trong giới lồng tiếng mạng.

Nguyên nhân khẳng định được đối phương là một cô nhóc thì phải nói là đơn giản như ăn kẹo luôn.

Cái đứa có ID là “Nhất Diệp Tri Thu” kia vừa chân ướt chân ráo vào nhóm chẳng những không thềm báo cáo số đo ba vòng mà cũng không biết điều ngoan ngoãn nằm xuống để mọi người chọc ghẹo, cứ thế phăm phăm nhào vào hỏi một cách thẳng thừng thấy sợ: “Đạo Kiến Tiểu ở trong nhóm này hả?”

Mấy cô nàng đang online sốt sắng trả lời:

A: Ừ đúng rồi! Hoan nghênh bạn nhập bọn. $\alpha(\geq v \leq) \alpha \sim$

B: $\sim(\geq \nabla \leq) \sim$ Tung bông chào mừng uke mới!

C: Đạo sama đúng là ở trong nhóm này ý!

Sau đó Nhất Diệp Tri Thu kia liền tò tò bám theo ném ra câu hỏi thứ hai: “Sama là gì?”

A:...

B:...

C:...

Cái cảm giác “chẳng phải người chung một thế giới” tỏa ra nồng nặc từ cô bé cùng câu hỏi lơ mơ từ trên trời rơi xuống y như gán mác “vào lộn địa chỉ” ấy, khiến ba cô nàng nhất thời đứng hình, CPU não treo máy đồng loạt.

“Sama” là một từ bắt nguồn từ Nhật Bản, một cách xưng hô của fan đối với CV mà họ yêu thích, cũng y như các độc giả cứ ra rả thích gọi tác giả viết tiểu thuyết là “đại nhân” ấy. Đây đáng lẽ là một kiến thức cơ bản của cơ bản mà người nào vào giới này hẳn đều phải nằm lòng rồi. Vậy mà giờ đứa Nhất Diệp Tri Thu này lại hồn nhiên hỏi vặn lại, bảo sao không khiến người ta chỉ muốn ngửa mặt thốt ra câu “đồ đần” cơ chứ.

Nhưng chuyện chưa dừng lại ở đó, Nhất Diệp Tri Thu lại hỏi câu thứ ba: “Tại sao mọi người đều biết tôi là uke?”

A: Ha ha.

B: Ha ha...

C: Ha ha!

Có một câu hay ho thế này, khi tôi bật ra tiếng ha ha, nghĩa là tôi đang mắng anh là kẻ ngốc xít đấy.

Nhưng rõ ràng ràng là Nhất Diệp Tri Thu không biết câu trên, lại tiếp tục ném ra một câu hỏi: “Các bạn đều là nữ sinh à?”

Hai cô bạn AB lại rơi vào câm lạng, cùng nhủ bụng rằng dám cá thế nào họ cũng đoán được câu trả lời tiếp theo của Nhất Diệp Tri Thu cho mà xem.

Bạn C đứng cảm đứng ra trả lời: Ở đây đều là nữ sinh hết, bạn là con trai ư?

Nhất Diệp Tri Thu thân nhiên đáp: Đúng rồi.

Chém gió thì có!

Trong lòng ABC đồng loạt gào rú hàng ngàn hàng vạn tiếng chửi rửa khinh bỉ. Nếu mỗi câu là một ngụm nước bọt thì cũng đủ để chìm chết cái đứa nhóc ranh Nhất Diệp Tri Thu này cả trăm lần luôn ấy chứ.

Lạy hồn, cô nhỏ à, cô đủ mười lăm tuổi chưa vậy hả? Cái trò giả làm con trai này nó đã xưa hơn trái đất rồi. Bây giờ đến cả mấy đứa nhóc mới lon ton vào giới cũng chẳng thèm chơi cái trò giả nam này nữa là. Chẳng nhẽ nhóc tưởng giờ còn có người nhẹ dạ đi tin vào câu nói lão trắng trợn thế này sao trời?

Tính tình cô A nóng nảy, thân là admin cô định đá thẳng bé con này ra khỏi nhóm fan.

Nhưng B thì lý trí hơn, bèn yếu ớt khuyên cô kia: “Có khi là con trai thiệt cũng không chừng.”

Cô nàng A cứ giương mắt ngó chăm chăm ID của Nhất Diệp Tri Thu, rồi lại copy số QQ kia để tìm kiếm trên Baidu, hòng để xác định rằng cái tên đó không phải clone nick của bất kì CV giọng uke nào đã từng xuất hiện trong giới.

Giới CV nói to cũng chẳng to mà nói nhỏ cũng không nhỏ, những giọng nam gọi là có tiếng tăm không phải từng lồng tiếng cho vở kịch này thì cũng hát qua bài ED nọ. Cô không tin một giọng nam bỗng dưng từ trên trời rơi xuống tự xưng là fan của Đạo sama lại chưa hề lưu lại một chút vết tích nào trong cái giới này.

Cô nàng C cũng thấy nên điềm tĩnh một chút thì tốt hơn, biết đâu là một giọng uke mới chập chững vào giới hoàn toàn không biết gì cũng nên, không nên hấp tấp đá người ta ra nhóm, lỡ đắc tội thì không hay lắm.

Cô nàng A ngẫm nghĩ, quyết định dùng cách đơn giản nhất để kiểm chứng giới tính của người này.

A: Ha ha, bây giờ cũng khuya lắm rồi, nếu bạn không định đi ngủ thì chỉ bằng lên SK tán dóc với bọn này nhé.

SK là một chương trình phần mềm phổ biến trong giới, nó cho phép mở “phòng nhỏ” để chat thoại với nhau, cũng là nơi thích hợp để đạo diễn và các CV tập kịch chung. A thăm nhủ, đừng nói Nhất Diệp Tri Thu người đến cả SK là gì cũng mù tịt nha. Nhưng may là, lần này người kia không bật ra câu hỏi ngu ngốc đó.

Chỉ là cô ta ngập ngừng rất lâu, lâu đến nỗi cả ba cô nàng ABC đều ngỡ rằng cô ấy sẽ lấy lý do đi ngủ để bỏ trốn luôn. Nào ngờ đến cuối cùng cô nhóc cũng đồng ý đề nghị đó.

Cô nàng A bèn do dự... Chẳng lẽ người ta là con trai thiệt, mình đã hiểu lầm cậu ta rồi?

Ba cô ABC cộng thêm Nhất Diệp Tri Thu cùng kéo nhau vào một phòng. Ba nàng là bạn bè đã quen thân từ lâu, trong thoáng chốc liền chụm lại chỉ cha chỉ chóe nói liên hồi trên SK. Sau khi đã trao đổi với nhau vở kịch hay vừa nghe và mấy truyện thú vị vừa đọc, cô nàng A lúc này mới sực nhớ ra mục đích mà cả bọn vào SK để làm gì.

Cô đưa mắt nhìn ảnh avatar nhấp nháy sáng nãy giờ của Nhất Diệp Tri Thu, hồi thúc bảo: “Tri Thu, bạn nói chuyện đi chứ, chẳng lẽ không có micro à?” Đến cả cái cố thoái thác cô cũng nghĩ giúp luôn người ta rồi nè.

Đầu Micro bên kia vang lên tiếng lạch cạch gõ chữ, nhưng chốc sau liền biến mất.

Tiếp đó, giọng một bé trai vang lên trong tai nghe - “Chào mọi người, tôi là Nhất Diệp Tri Thu.”

Nếu như là đang thử giọng, cô A sẽ không hề chần chừ phán ngay luôn rằng chất giọng bé con này thế nào cũng sẽ nổi tiếng chắc luôn. Tiếc là bây giờ không phải.

Giọng bé trai (hay còn gọi là giọng shota), tuy được gọi là giọng “con trai” nhưng chẳng thẳng đàn ông nào lại có thể phát ra được cái giọng này cả. Dù là Moly, người nổi tiếng trong giới chuyên trị giọng uke hồn nhiên cũng không tài nào có được chất giọng đáng yêu lành lốt đến nhường kia. Dù một nam CV có cố giả giọng ra vẻ dễ thương đến đâu, thì khi nghe vẫn bị nhận ra là nam ngay lập tức.

Giọng nói của Nhất Diệp Tri Thu không tồi, trong giới giọng shota nổi bật thế này phải nói là hiếm hoi. Nếu như cô nhóc chịu nói năng đàng hoàng thái độ được được chút thì cũng chẳng rầu không có kịch để đóng. Tiếc rằng... cô ta là đứa nào phẳng.

Có giả làm con trai cũng chẳng biết đi kiếm máy biến giọng để dùng, cứ thế mà mở miệng ra nói bô bô. Chẳng lẽ cô ta nghĩ người ta cũng bại não giống mình hay sao?

Cô nàng A tròn mắt ngó trời, tay không chần chừ bấm nút “đá” ngay Nhất Diệp Tri Thu ra khỏi nhóm.

Đừng thấy trong nhóm cô nàng A bình thường nói năng dứt khoát, ra vẻ chị hai già dặn mà lắm, xét cho cùng cô ấy bây giờ cũng chỉ là đứa con gái hai mươi tuổi đầu. Sau khi “đá” thẳng cái nick Nhất Diệp Tri Thu kia, chớp mắt sau cô đã quảng chuyện này qua một bên, bắt đầu lao vào ôn tập căng thẳng cho kì thi giữa kì.

Đến khi da trời vấy mặt mây xây xắm thì xong môn cuối cùng, không nấn nủ chậm trễ giây nào, cô liền ba chân bốn cẳng xông về phòng ngủ, bật máy tính đăng nhập QQ ngay.

Chẳng hiểu vì nguyên nhân gì, mà trong nhóm bàn tán nhốn nháo như cái chợ trời. Cô nàng A lật đật vào nhóm QQ, trong thoáng chốc lướt đọc hết để phải đến mười mấy trang nhật ký chat, vừa đọc cô vừa há hốc mồm sùng sốt.

Đây là nhóm fan đầu tiên của Đạo Kiến Tiểu, cũng là nhóm fan có thời gian tồn tại lâu nhất. Do quen biết nhau cũng khá là lâu, các cô nàng trong nhóm cũng dần dần chia bè chia cánh tạo thành những nhóm hội riêng, những ai có sở thích chung, chơi thân nhau thì dúi đầu kéo nhau ra ngoài lập ra các nhóm nhỏ khác, chẳng hạn như nhóm chơi game Tiên Kiếm 3 này, nhóm WOW này, nhóm Taobao này, nhóm săn fic này v.v... Và tình hình đó dẫn đến việc mọi người ít khi vào nhóm chủ này để tán gẫu với nhau, trừ phi Đạo Kiến Tiểu “trời lên” lộ mặt ra, còn thường thì trong nhóm vắng lặng như chùa bà Đanh ấy.

Quái lạ, sao trong lúc cô không có mặt, mà nhật kí tán gẫu lại sôi nổi rôm rả đến nỗi dài ngoằng như thế kia? Chẳng nhẽ Đạo Kiến Tiểu sama đã xuất hiện trong lúc cô không hay biết gì sao cả?

Cô nàng bèn vội vàng chào mọi người: Chào các uke yêu dấu ^(^ω^)/ Chị yêu tội nghiệp rốt cuộc đã sống sót trở về sau kì thi rồi này!!

Mọi người bèn lũ lượt chào lại: Chúc mừng!

“Hoan nghênh đã về!”

“Chị vất vả rồi. 〰”

Giữa hàng rừng những câu chào hỏi chúc mừng, bỗng dưng có một câu trông rất chi là ngửa mặt.

Nhất Diệp Tri Thu: Chào em gái admin ^_^ Lâu quá không gặp nhì! Em khỏe chứ?

A:...

Cô nàng A tức tốc lôi B và C ra góc nhỏ họp riêng, hỏi tại sao cô nhóc kia lại có mặt ở đây trong khi cô đã thắng tay đá nó ra từ đời thuở nào rồi cơ mà.

B và C vội vã giải thích cho cô nghe chuyện gì đã xảy ra trong thời gian qua. Chuyện là vậy, sau khi cô rời khỏi, cô nhóc con này tuy bị đá ra rồi nhưng không ngờ vẫn bám dai như đĩa, miệt mài xin vào nhóm hết lần này đến lần khác, sau đó được cô admin D chấp nhận cho vào cửa do chưa được cập nhật thông tin trước đó.

Cũng y như lần trước, vừa mới lò dò vào lại nhóm, nhóc tì Nhất Diệp Tri Thu đã khiến mọi người ngỡ ngàng như cây cơ luân. Phải nói là con nhóc ranh này chẳng biết “đá mặt” là gì, toàn ba hoa những câu bốc phét đến ma cũng chẳng tin nổi, nào là tiểu uke độc thân hai mươi tám tuổi, nào là tốt nghiệp tiến sĩ y khoa của trường đại học danh tiếng, rồi mắc phải căn bệnh không thể chữa trị được nên vô cùng bi quan với cuộc sống, nhưng từ khi nghe giọng của Đạo Kiến Tiểu bèn lần nữa phát hiện ra tia sáng hy vọng le lói trong cuộc sống, bla bla bla...

Con nhóc mặt dày chẳng biết nhục, mọi người hỏi câu nào, nó liền trả lời câu nấy, hơn nữa còn nói y như đúng rồi, rõ ràng rành mạch đâu ra đấy nữa mới ghê chứ.

Sau khi cho nó vào nhóm, cô D hồi hận đến nỗi muốn chặt luôn tay mình cho xong, cũng muốn lập lại “lịch sử” cũ mà cô nàng A đã từng làm, đá thẳng nó ra khỏi nhóm. Nhưng ngặt nỗi mọi người ủa nhau kéo cô lại ngăn cản với lý do suốt ngần ấy năm rồi chẳng gặp đứa nào thú vị như cô nhóc này, nếu không nhân cơ hội dạy dỗ đàng hoàng thì thật là uổng của giới cho.

Dưới sự “trợ giúp” của mọi người, cô bé mười bốn tuổi (mọi người tự động giảm nửa số tuổi mà cô nhóc khai) ngây thơ còn hơn cả tờ giấy trắng kia đã học được đủ loại từ lóng trên mạng. Cô nhóc đã biết sama là gì, lập kế hoạch là gì, làm hậu kì là gì v.v...

Nhưng dù mọi người có tra hỏi thế nào, cô bé vẫn không chịu nói lần đầu tiên từ đâu nghe được giọng của Đạo Kiến Tiểu, và làm thế nào lại yêu thích cậu, trong khi đến một vở kịch của Đạo Kiến Tiểu còn chưa từng nghe nữa chứ, thế mà dám mặt dày tự vỗ ngực xưng là fan. Nhưng không sao, dưới sự chỉ dạy của các nàng BCD, cô nhóc đã nghe hết tất tần tít các vở kịch truyền thanh của cậu ấy, rồi rất đổi nghiêm túc bày tỏ cảm xúc lẫn suy nghĩ của mình sau khi nghe xong.

“Chỉ ít văn chương cô ta cũng không tồi, đưa ra những nhận xét về một số vở kịch cũng khá được. Có thể giúp cô nhóc cộng thêm không ít điểm.” Nhưng mọi người lại nghĩ rằng: “Tiếc thay chuyện cô nhóc giả gay thật sự là có hơi quá đáng rồi, nội điều này thôi đã đủ để trừ nó năm trăm... À không, một ngàn điểm luôn ấy chứ!”

Hơn nữa Nhất Diệp Tri Thu này rất chi là trẻ trâu. Cô nhóc hình như luôn túc trực online, bất kể lúc nào cũng đều thấy nick cô ấy nhấp nháy sáng, mỗi sáng đúng tám giờ đều vào nhóm hí hửng điểm danh có mặt “(≥▽≤)/ Chào các em, chúc buổi sáng tốt lành nhé!” (icon biểu cảm của Sougou cũng là được mọi người dạy cho)

Nhất Diệp Tri Thu kiên quyết không dùng từ “sama”. Để gọi tụi cô, cô bé thậm chí cũng không dùng “cô nàng”, “muội muội”, mà chỉ dùng từ “em gái” cực hai lúa. Bởi vì nhóc đó tự xưng mình là người đàn ông hai mươi tám tuổi, lớn hơn tụi cô rất nhiều, cho nên phải gọi mọi người là “em gái” thì mới phải đạo. Trước mặt nhóc ấy, tụi cô tỏ ra thân thiết nồng nhiệt lắm luôn, nhưng sau lưng thì chỉ chiết xia xối đủ cả.

Thực ra nhóm này là nhóm fan mang tính chất nội bộ, riêng tư rất nhiều. Mấy cô nàng trong đây không phải chỉ là những fan nghe kịch truyền thanh thôi, mà trong đó rất nhiều người đã từng tham gia vào quá trình chế tác kịch truyền thanh, có người lập kế hoạch, có người làm biên kịch, cũng có người thiết kế poster... nên cũng chẳng hiểu sao ban đầu cô nhóc lại mò được vào đây. Người ta thường nói chỉ cần hai người đàn bà cũng đủ để thành cái chợ, mà nơi đây tập trung lắm con gái vậy, ắt nhiên những lời đồn đãi thị phi lại càng nhiều không kể xiết. Cũng chẳng biết bắt đầu từ bao giờ mà mọi người rỉ tai nhau tin đồn rằng - trong nhóm fan của Đạo Kiến Tiểu có một cô nhóc nào phẳng tên Nhất Diệp Tri Thu, sở trường là giả gay, thích đú đôn, ôm chân nịnh bợ.

Bữa nay ba cô nàng BCD đương uể oải họp nhau trên chộc Nhất Diệp Tri Thu nói chuyện trong nhóm, bất thành linh cô nàng A online, “đội bom” nguyên màn hình chat bằng dòng chữ đỏ tô đậm

“Lên YY mau đi, lên YY mau đi, Dao sama xuất hiện trong phòng YY của anh rồi kìa!!!!!!!!!!!!!!”

Trên YY, Dao Kiến Tiểu có một phòng chat thoại cố định chất lượng cao, chỉ là cậu không mấy khi lên đó. Bình thường nếu có mở nhạc hội thì cậu sẽ thông báo trước đăng đề mọi người báo tin cho nhau. Hôm nay, vừa đăng nhập vào YY, cô nàng A cũng click vào phòng của Dao sama treo máy theo thói quen, ai dè tự dưng phát hiện ở tầng cao nhất trong phòng, hiển thị dòng chữ “- Dao Kiến Tiểu -” vừa vào phòng! Ất hẳn là Dao sama ngẫu nhiên đăng nhập vào YY hồng loanh quanh xem xét tình hình chút, ai dè lại bị fan hâm mộ tình mắt “bắt ngay tại trận” luôn.

Không nghĩ ngợi nhiều, cô nàng A lập tức chạy vào trong nhóm oang oang báo cho mọi người biết tin vui, hoàn toàn quên bém trong nhóm có một người tự xưng là fan cuồng nhiệt của Dao Kiến Tiểu - Nhất Diệp Tri Thu.

Hôm rày được mọi người giải đáp thắc mắc cho, Nhất Diệp Tri Thu cũng tải chương trình YY về (thế là mọi người đều đã được thưởng thức chất giọng shota của cô nhóc), cho nên cô nàng A vừa rêu rao xong, anh cũng nhanh chóng đăng nhập vào phòng của Dao Kiến Tiểu.

Khi cả bọn vào, trong phòng Dao Kiến Tiểu đã lúc nhúc hơn trăm máy ID. Dao Kiến Tiểu quả không hổ danh là thánh, trước sau chưa đầy năm phút, mà số người đã vượt quá trăm, hơn nữa còn đang có xu hướng tăng thêm.

Dao Kiến Tiểu không nói năng gì, chỉ mở một số bản nhạc nhẹ cho mọi người nghe. Tất cả điên cuồng “đội bom” màn hình chat, tranh nhau tặng hoa cho Dao Kiến Tiểu.

“Lâu quá không gặp Dao sama!”

“Dao sama, chào anh iu vầu!”

“~(≥▽≤)/~ Dao sama, em là fan bại não của anh nè!”

“Dao sama dạo này sao rồi?”

Và sau những câu chào hỏi đủ màu sắc của mọi người đang thi nhau tràn ra kia, bỗng dưng nhảy phóc ra một câu được viết bằng font chữ mặc định của hệ thống khiến mọi người ngây đờ như phỗng:

Nhất Diệp Tri Thu: Xin chào trò Dao Kiến Tiểu! Rất vui được gặp trò!

ABCD:...

Sau khi Nhất Diệp Tri Thu nói xong, cả căn phòng bỗng chốc im lặng như tờ... Từ “trò” ấy cứ ngân vang mãi trong đầu các fan...

Nó tựa như tiếng sét đánh ngang tai khiến tất cả quay cuồng điên đảo chỉ còn biết trở mắt á khẩu. Cũng có một số người nhạy bén nhận ra ID Nhất Diệp Tri Thu chính là cô bé nổi (tai)tiếng gần đây. Mọi người đều không gõ chữ, im lặng chờ xem Nhất Diệp Tri Thu này sẽ thốt ra những câu trê trầu gì nữa đây.

Ai dè đâu sau mấy giây im phăng phắc, trong tai nghe của mọi người đồng loạt vang lên một giọng nam khe khẽ bật cười, khiến tất cả bỗng chốc như bị vỡ òa ra sung sướng tột cùng, chỉ còn biết bung mặt la lên “ôi giới ơi~” lác lác trước màn hình máy tính.

Dao Kiến Tiểu nói: “Thầy... Tri Thu? Em cũng rất vui được gặp thầy!”

Không ai biết rằng, có một chàng trai thường ngày chỉ chừng vẻ mặt vô cảm lạnh băng, trầm mặc kiệm lời đối với đồng nghiệp, ấy vậy mà khi nghe xong câu này, gương mặt anh bèn đỏ bừng lên như trái cà chua chín, rồi hốt hả kéo tai nghe xuống, ba chân bốn cẳng lao ra ngoài văn phòng.

Từ hồi tham gia vào giới đến giờ, Dao Kiến Tiểu luôn được mọi người xưng tụng là đại nhân, hoặc sama, nhưng chẳng từng bị gọi là “trò” bao giờ. Tự dưng từ đâu trên màn hình lại xuất hiện một câu “Chào trò” ngô nghê không thể tả. Không nghĩ ngợi nhiều, cậu đồ rằng đó chỉ là trò đùa vui của cô bé kia thôi, nên mới thuận theo đáp lại một câu “Chào thầy ạ.” Nhưng anh chẳng ngờ rằng chỉ vài tiếng cười khê và một câu “Chào thầy ạ” đơn giản của mình lại khiến bao cô nàng lên cơn bồn chồn ghê gớm đến thế. Sau khi cuộc tán gẫu bất ngờ này kết thúc, nó đã được lan truyền với một tốc độ chóng mặt, khiến đồng đảo các bạn biên kịch thả trí tưởng tượng bay bổng với vô số mô tuýp truyện về tình thầy trò, và khiến lắm CV giọng uke “tự sướng” với biết bao nhiêu là cảnh ăm ờ gọi mời khi được đóng cặp với anh.

Đồng thời, càng có nhiều người biết đến đương sự Nhất Diệp Tri Thu, thì cái “sự tích” của cô lúc đầu chỉ là rêu rao trong nhóm fan của Dao Kiến Tiểu ấy, càng được chấp cánh bay xa và đến cuối cùng không ngờ nó lan truyền ra toàn giới CV. Đâm ra có vô số bậc lão làng khi giảng dạy quy tắc cho những “ma mới”, đều tận tình khuyên nhủ rằng: “Giới này tuy rắc rối phức tạp là thế, nhưng cũng chẳng phải bất kì kẻ nào cũng có thể đủ đôn tình tưởng được. Tí dụ như cái đứa tiến sĩ y hai mươi tám tuổi bị bệnh nan y đây tai tiếng kia đó, ai có tí xú da mặt biết nhục là gì đều chẳng thèm làm thế đâu.”

Đương nhiên, đó là chuyện sau này.

Còn bây giờ Nhất Diệp Tri Thu đang trốn trong phòng toilet trong y tế trường. Anh mở vòi nước, tay vốc lia lia nước vỗ vào mặt. Sống gần hai mươi tám tuổi đầu, anh chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có một ngày chỉ một câu nói của một chàng trai lại có thể khiến bản thân anh lâm vào cảnh ngượng ngùng đường này. Trong gương, khuôn mặt anh đỏ như gấc, đưa tay lên sờ thậm chí còn hơi bỏng nữa chứ. Anh ghé sát mặt vào kính, phảng phất nét căng thẳng, thoáng lo lắng không biết các mạch máu lỗ chân lông trên mặt có khi nào vì hồi hộp quá độ mà căng ra nổi tung luôn không.

Cô y tá nhỏ làm chung thấy mặt anh đỏ bừng, hấp tấp lao ra ngoài, bèn đến gõ cửa toilet với vẻ hơi lo lắng: “Bác sĩ Lục, anh không sao chứ?”

Như vừa giật mình sức tỉnh, lóp ngóp bò ra khỏi cái địa ngục màu hồng phoi phới mệnh mang kia, anh hấp háy môi, muốn bảo cô y tá rằng anh không sao, nhưng âm thanh như bị nghẹn cứng lại giữa cổ họng không thoát ra được.

Đây đã không phải lần đầu, tuy từ ngày đầu tiên đi làm, qua lời giới thiệu của bậc đàn anh, anh biết cô y tá họ Lâm kia là một cô gái rất nhiệt tình và dễ thương, nhưng anh vẫn không cách nào mở miệng nói chuyện với cô được. Không biết từ khi nào, anh bắt đầu sợ nói chuyện hay tiếp xúc với người khác, ngay cả với các bạn học thời còn cấp sách đến trường, cũng phải tiếp xúc với nhau một thời gian rồi anh mới có thể trò chuyện tự nhiên với họ. Đối với những người mới gặp lần đầu, anh không sao từ bỏ sự cảnh giác của mình. Anh sợ một khi mình mở miệng, thì trên mặt cô y tá nhỏ đang rất quan tâm anh kia sẽ lộ ra vẻ mặt lúng túng kinh hãi thậm chí là khiếp sợ.

Anh sợ bị người khác xem là quái vật, một con quái vật không thể vỡ giọng.

Tuy bây giờ anh không thể cất tiếng, nhưng anh luôn có thói quen mang theo giấy bút tùy thân. Anh lấy giấy bút từ trong túi áo blu trắng ra, vội vã xé một mẫu giấy viết ngay ba chữ “Tôi không sao”, sau đó truyền ra ngoài từ khe cửa toilet.

Cô y tá nhận lấy tờ giấy nhắn của anh, lòng đã phần nào yên tâm hơn chút: “Bác sĩ Lục, nếu anh không sao thì mau ra đây nhé, trong đó không có cửa sổ, nóng lắm.” Cô gái họ Lâm, là y tá bình thường tốt nghiệp ở trường trung cấp y gần đây. Do người nhà nhờ vả quan hệ, cô mới có thể vào làm y tá trong y tế trường đại học này. Tuy công việc này lương chẳng hậu hĩnh gì, nhưng được cái nhàn hạ và phúc lợi cũng khá tốt, cô cũng chẳng có mục tiêu gì quá cao xa, chỉ muốn tìm công việc bình thường ổn định, để cô có đủ thời gian tiếp tục theo đuổi sở thích của mình là được rồi.

Hồi ban đầu khi mới nghe chú bác sĩ già vốn làm ở đây sẽ về hưu, nên một anh chàng tiến sĩ y trẻ tuổi tốt nghiệp trường y danh tiếng sẽ được điều về chỗ này, cô còn phấp phỏng lo lắng anh bác sĩ đó chắc kiểu căng ngạo mạn lắm, khó mà làm việc với nhau được. Nào ngờ người đến là một chàng trai có vẻ ngoài thanh tú, tuy thái độ có phần lãnh đạm nhưng rất lịch sự. Cô hồi hộp chào anh, anh chỉ gật đầu, hấp háy môi, nhưng chẳng có âm thanh nào được thốt ra. Đương lúc kì quái, cô bèn trông thấy anh lấy ra một tờ giấy, vội vã viết lên vài chữ: “Rất vui được gặp cô. Tôi là Lục Tri Thu.”

Cô y tá sùng sốt đến độ ngẩn cả người, quả thật cô không ngờ anh bác sĩ có bề ngoài tuấn tú, học vấn cao ngất ngưởng này lại là một “người câm”. Mà ngẫm lại, nếu trên người không phải có bệnh, ắt hẳn cũng chẳng rớt giá đến mức đến phòng y tế trường đại học này để làm bác sĩ đầu. Anh cũng chẳng để tâm việc cô hiểu lắm, thà bị người ta tưởng nhầm là người câm và tỏ ra thông cảm, còn tốt hơn bị phân biệt đối xử nhiều.

Sau khi nhận được bức nhắn “Tôi không sao”, cô y tá nhỏ với tính cách cởi mở và nhiệt tình kia bèn đưa mắt nhìn mẫu giấy trên tay với vẻ hơi lo lắng, mấy hơi chau lại, đi rót một ly nước đặt lên bàn của Lục Tri Thu, rồi đặt chiếc khăn bông bên cạnh để anh lau tay, như thế thì chỉ cần vừa bước ra khỏi toilet thì anh sẽ nhìn thấy được ngay. Xác định đã xong xuôi đầu vào đây, cô y tá nhỏ lúc này mới thở phào một hơi, quay về ngồi xuống bàn của mình - ban nãy bạn trên mạng của cô có gởi một tin nhắn thông báo rằng thánh Đạo Kiến Tiểu mà cô yêu thích nhất đã bất ngờ xuất hiện trên mạng!

Đạo Kiến Tiểu từng cười nói rằng cậu đang trong tình trạng “ở ẩn một nửa”. Nhưng trên thực tế, trong lòng các fan, cậu vẫn rất chi là sôi nổi hăng hái. Chỉ là sự sôi nổi ấy có phân định thời gian, nhiều khi mấy tháng trời đăng đăng chẳng thấy tăm hơi cậu đâu, lúc lại thấy cậu ngày nào cũng online và kéo dài suốt nửa năm luôn. Chỉ cần nhóm biên kịch nào tìm đến, nếu có thời gian cậu sẽ nhận lời và hoàn thành với chất lượng phải nói là khỏi chê. Không ai biết phương thức liên lạc của cậu ngoài đời thực, cũng chẳng ai có thể dò ra thời gian mà cậu xuất hiện. Ấy mà các fan cũng hăng say cùng thánh của mình chơi trò trốn tìm không biết chán này.

Bởi vì chỉ cần Đạo Kiến Tiểu online, đây sẽ là một bữa yến tiệc thánh giác sôi nổi khiến toàn bộ fan sục sôi nhón nháo sung sướng đến quần quai.

Dẫu sao hiện giờ bác sĩ Lục cũng chẳng có trong phòng y tế (dù có mặt thì bản thân anh cũng thường xuyên lên mạng dấy thôi), chẳng có lấy chút áp lực, cô y tá nhỏ hí hửng đăng nhập YY, vào phòng của Đạo Kiến Tiểu, cùng các cô nàng khác, bung mặt ngồi nghe màn live show của thần tượng.

Đến khi bình tĩnh trở lại, bước ra khỏi toilet thì Lục Tri Thu chợt phát hiện một cốc nước và chiếc khăn được đặt trên bàn. Anh đương nhiên biết rằng đó là do cô y tá làm chung chuẩn bị cho anh. Anh muốn cảm ơn cô, nhưng vừa quay đầu qua bèn trông thấy ở góc phòng đằng kia không biết là đang nghe gì mà cô bung mặt gât gù lắc lư theo với vẻ hạnh phúc dạt dào. Miệng Lục Tri Thu mở ra, rồi ngậm lại, cuối cùng nhìn sang phía cô y tá môi mấp máy nói câu “cảm ơn” trong thinh lặng.

Anh xoay người lại, ngồi xuống bàn máy tính đeo tai nghe lên, rồi tiếc hùi hụi nhận ra rằng buổi nhạc hội ngắn ngủi đã gần bước sang hồi cuối. Hôm nay Đạo Kiến Tiểu chỉ là ngẫu nhiên online mà thôi, chứ ban đầu vốn không có ý định trình diễn. Nhưng cậu là người trước giờ rất dễ mềm lòng, nên sau khi bị cả đám fangirl nhiệt tình vây quanh chặn trên YY mê neho đòi hát tặng, cậu bèn không hề từ chối, hát liền tù tì luôn bốn, năm bài. Mấy bài hát đó có bài nghe quen tai, có bài hơi lạ lẫm, nhưng từ miệng Đạo Kiến Tiểu hát ra, đều pha thêm chút gì đó gọi cảm khó diễn tả thành lời. Sau khi Đạo Kiến Tiểu nói xong câu “Hôm nay hát đến đây thôi, lát nữa mình còn chút chuyện”, các cô nàng bèn điên cuồng “đội bom” màn hình chat công cộng bằng những bó hoa tặng tươi thắm. “Sama ơi, ngày mai có thể gặp anh nữa không~~~(◕◕)?”

“~~~(‘___’)b Em quyết định từ ngày mai sẽ ngồi trong phòng YY canh me suốt luôn!”

“(≥▽≤)/ Hẹn gặp lại Đạo sama vào ngày mai! Hẹn gặp Đạo sama mỗi ngày!”

Nhìn vô số lời chào tạm biệt và hoa tặng không ngừng xoẹt qua trên màn hình, cảm xúc buồn bực dần dâng lên trong lòng Lục Tri Thu. Anh không ngờ chỉ vì một phút ngưng ngừng mà mình đã lỡ mất dịp quan trọng thế này. Đây là lần đầu tiên anh nghe giọng của Đào Kiến Tiểu ngay trên mạng, ấy vậy mà... Tuy mỗi sáng anh đều có thể len lén nhìn trộm cậu, nghe cậu dùng chất giọng diễn cảm đọc bài, nhưng đọc thoại và hát là hai chuyện hoàn toàn khác xa nhau.

Ngón tay của Lục Tri Thu lướt trên bàn phím, anh gõ ra một câu.p>

Nhất Diệp Tri Thu: Tạm biệt trò Đào Kiến Tiểu!

Nào ngờ Nhất Diệp Tri Thu vừa nhấn gởi câu này, trong tai nghe của mọi người tức thì vang lên giọng nói ảm áp trầm lắng.

“Ừm, tạm biệt thầy Tri Thu!”

Lại một con nháo nhào hú hét nổ ra trong YY.

Hiện trong lòng mọi người chỉ có một câu hỏi - Giữa muôn vàn những lời chào hỏi của biết bao fangirl, tại sao Đào Kiến Tiểu chỉ chăm chăm trả lời với mỗi Nhất Diệp Tri Thu mà thôi, thậm chí còn trả lời những hai lần nữa chứ?

Thứ cảm xúc không đến nỗi quá phức tạp kia, nói trắng ra thì đó là đố kỵ, ghen ghét. Trong trường hợp này, chẳng ai lại đi chỉ trích thần tượng lòng mình tại sao không đoái hoài đến mình, cho nên tất cả mũi dùi đều chĩa thẳng vào Nhất Diệp Tri Thu trẻ trâu tinh tướng.

Trời đất chứng giám, trong buổi live show lần này anh chỉ phát ngôn vồn vện có hai lần, một lần là “Chào trò”, và lần sau là “Tạm biệt”.

Lục Tri Thu là chàng trai trong sáng đơn thuần, chỉ vì thần tượng chỉ đích danh (thậm chí còn gọi anh là thầy Tri Thu) và nói lời chào tạm biệt với mình, anh đã vui sướng đến lâng lâng cả người, hoàn toàn không hay biết mình đã trở thành mục tiêu ném đá của mọi người.

Buổi mini show bất ngờ ấy, đã khiến không biết bao nhiêu cô nàng âm thầm lên con bắn đến độ cắn khắn cào tường hú hét dữ dội, và đồng thời khiến mối quan hệ của Nhất Diệp Tri Thu với những người xung quanh tụt dốc thảm hại. Nhưng anh thì chẳng hiểu nhân tình thế sự, cứ ngây ngây ngô ngô nên không biết rằng, mấy cô “em gái” trên QQ luôn miệng cười cười nói nói thân thiết đối xử với anh tốt vô cùng kia, sau lưng thì nhìn anh như kẻ ngốc với con mắt khinh thường.

Từ nhỏ đến lớn, Lục Tri Thu chưa từng quen biết với ai quá thân mật. Bởi vì tự ti về giọng nói của mình, khiến anh rất hiếm khi mở miệng trong cuộc sống hiện thực. Người kiệm lời trầm lặng lại dễ ngưng ngừng như anh, ắt nhiên cũng không thể có bạn bè nào thân thiết rồi. Anh luôn đứng ngoài rìa cách xa mọi người, suy nghĩ mà những người đó thường dành cho anh đều là “người đẹp trai/ thông minh/ dịu dàng/ tốt bụng thế kia, sao lại có giọng nói kì quái đến thế cơ chứ.”

Vì những lời trăn trối của bà nội, cộng thêm một dịp tình cờ nghe được giọng của Đào Kiến Tiểu, Lục Tri Thu mới dốc hết can đảm cố gắng bước ra, bắt đầu nếm trải việc kết bạn trên mạng. Anh cảm thấy nếu như không giao tiếp bằng đối thoại, có lẽ anh sẽ có thể mở rộng cửa lòng, thuận lợi tiếp xúc với nhiều người hơn. Anh thật lòng thật dạ đối xử chân thành với những cô em gái trên mạng kia, ngỡ rằng họ cũng xem anh như anh trai. Tuy rằng anh có hơi thắc mắc, tại sao đám con gái tự xưng là sinh viên kia, lại cứ thích mang mấy vấn đề của bậc tiểu học, trung học ra để “thỉnh giáo” một tiến sĩ như anh cơ chứ.

Hôm nay vừa lên mạng, bèn phát hiện ra các cô nàng đang bàn tán sôi nổi đề tài gì.

“Giọng của Đào sama đúng là hay quá đi. >_

“Mình bắn đến độ tim muốn nhảy phóc ra luôn này! (￣▽￣) Nước dãi nhỏ tong tong”

“Xong rồi xong rồi, mình mới chỉnh bài hát đó thành nhạc chuông, mỗi ngày đều nghe nó một lần mới được. (^o^)/”

Vừa đọc xong, Lục Tri Thu thầm nghĩ có phải Đào Kiến Tiểu vừa có bài hát nào mới chăng? Anh vội vàng lên tiếng.

Nhất Diệp Tri Thu: Chào mọi người. ٩(^ω^)/Đào Kiến Tiểu mới ra bài hát mới à?

Mấy thành viên trong nhóm chẳng ai dư thời gian đoái hoài đến anh, chỉ có cô nàng D còn chút lòng tốt ném qua ba chữ: “Xem mail nhóm” - đến cả dấu câu cũng chẳng buồn tặng anh.

Tuy Nhất Diệp Tri Thu không hay dùng QQ lắm, nhưng vẫn biết rằng QQ có thể nhận mail nhóm, anh tất tả chạy vào xem, chỉ thấy trong hòm thư trống lờ lờ trống lổc của mình nằm lơ lửng một bức mail “Bản thu âm chính thức buổi mini live show của Đào sama ngày 26 tháng 5! Có phần nhạc chuông thăm hỏi mà các cô nàng muốn nhất đó!!(づ³づ)”

Lúc này anh mới chợt nhận ra đó là chuyện gì. Trước kia anh từng nghe người khác nói rằng, thường các live show đều có người phụ trách ghi âm, rồi sau đó cắt ghép ra thành từng file dựa theo bài hát, tán gẫu hoặc những phức lợi khác (ví dụ nhạc chuông), cuối cùng là đóng thành file rar đưa lên để mọi người tải xuống. Vừa nghĩ đến chuyện còn có thể tải file của buổi nhạc trực tiếp đầu tiên về nghe, anh tức khắc cảm thấy sướng rơn, vội vàng nhấn vào mail để tải xuống. Nào ngờ anh vừa click dòng “tải file dung lượng lớn”, bỗng một khung thoại nhảy phóc ra - “Số lần tải file đã vượt quá hai trăm, không thể tiếp tục tải nữa.”

Trong thoáng chốc Nhất Diệp Tri Thu cuồng cuồng cả lên.

Nhất Diệp Tri Thu: Làm sao đây? Số lần tải file vượt quá hai trăm rồi! Anh tải không được rồi!

Chiều lý thì đó cũng chẳng phải chuyện to tát gì, chỉ cần yêu cầu người chia sẻ file fix link là được rồi, nhưng ai nấy đều chường mắt Nhất Diệp Tri Thu, nên đương nhiên chẳng ai thêm chủ động mở miệng giúp đỡ.

“Đã tải quá hai trăm lần thì chẳng thể tải được nữa, tụi này cũng hết cách rồi.~”

“Sao không đến sớm hơn, nói không chừng đã có thể tải được rồi ấy chứ.”

“Nếu lần sau có nhạc hội thì nhớ nhanh chân lên, lần này thật tiếc cho em.”

Nhất Diệp Tri Thu sốt ruột đến nỗi quàng quàng lên. Anh buồn rầu gõ icon gãi đầu trong nhóm QQ. Nếu không phải trong văn phòng còn có một cô y tá làm chung, chắc hẳn bây giờ anh đã vứt bỏ hình tượng của mình mà ngồi đó “oán thán” rồi.

Nhất Diệp Tri Thu: Các em đã tải rồi chưa? Có thể gọi qua cho anh không?

Anh đưa lời cầu cứu, nhưng chẳng ai thêm đưa tay ra giúp đỡ.

“Tôi dùng mạng trường lận, nó chậm như rùa ấy nhún vai.”

“Ngửa tay, file to như thế, làm sao mà gọi chứ?”

“Cái file đó hiện không có trong laptop này của tôi...”

Nhất Diệp Tri Thu ngỡ rằng mọi người thật sự đang khó khăn, nên chỉ còn cách cuống cuồng click đại vào các ID trong danh sách thành viên nhóm, đi PM hỏi riêng từng người xem liệu họ có thể gọi file nhạc cho anh không. Tiếc là điều đó chỉ khiến anh bị tạt gáo nước lạnh với những câu từ chối đầy lý do lý trấu mà thôi.p>

Cuối cùng anh bấm bụng liều luôn, đi PM cái avatar có treo kí hiệu admin, từ trước đến giờ căn bản chưa hề “trôi lên” trong nhóm lần nào, ID đó có tên là “Đạo”.

Nhất Diệp Tri Thu: Trò Đạo Kiến Tiểu ơi, bạn có đó không?

Lục Tri Thu hoàn toàn không ôm hy vọng nào, vốn thời gian online của Đạo Kiến Tiểu luôn thất thường vô định, cộng thêm thường xuyên để chế độ invisible. Nghe đồn nhiều khi có người mà cậu không thích đi buzz cậu, cậu cũng cứ giả vờ như không online. Nếu không phải thực sự đã hết cách rồi, anh cũng chẳng muốn muối mặt chủ động đi bắt chuyện với thần tượng thế này.

Ai ngờ năm giây sau, avatar của Đạo Kiến Tiểu chợt nhảy phóc ra.

Đạo Kiến Tiểu: Có.

Đạo Kiến Tiểu: Thầy Tri Thu?

Đạo Kiến Tiểu: Có chuyện gì không?

Ngay giây phút đó, trái tim của Lục Tri Thu run lên, bỗng đập trật một nhịp.

Bạn đang đọc truyện *Em Không Biết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Anh Cái Kéo và Quả Cầu Giấy Nhỏ của anh

Hôm nay Đạo Kiến Tiểu lên mạng cũng chỉ để nhận một cái file thôi. Sau khi tốn hết năm phút để download xong, cậu bèn chuẩn bị log out, ai ngờ vừa định click chuột tắt, thì có người PM anh.

Cậu thực ra vẫn có chút ấn tượng về cái ID Nhất Diệp Tri Thu này, dẫu sao vào buổi mini live show hôm qua chính cậu đã gọi người ta là “thầy” những hai lần kia mà. Nhưng ai bảo cái người Nhất Diệp Tri Thu này lại gọi cậu là “trò” cơ chứ? Nên cậu cũng thuận theo mà đùa vui đôi chút.

Bên kia Nhất Diệp Tri Thu im lặng hồi lâu, lâu đến nỗi tính kiên nhẫn của Đạo Kiến Tiểu mất sạch, đương định log out luôn thì đối phương mới nhả qua một câu.

Nhất Diệp Tri Thu: File mp3 của buổi nhạc hội hôm qua cậu có giữ không? Số lần tải file của mail nhóm đã vượt quá hai trăm rồi, tôi không tải được nữa.

Đạo Kiến Tiểu: Sao cô không nhờ người gửi mail fix link?

Nhất Diệp Tri Thu: Fix link là gì cơ?

Đạo Kiến Tiểu ngồi trước máy tính ngao ngán đưa tay đỡ trán. Giờ ả, bây giờ là thời buổi nào rồi mà còn có người không biết fix link là gì chứ. Nhưng cậu cũng chẳng buồn xoắn quá vào vấn đề trên: Ủ, tôi có.

Nhất Diệp Tri Thu: Thế cậu có thể gửi cho tôi không?

Đạo Kiến Tiểu thoáng ngáp ngừng, dẫu sao cái file mini live show đó có dung lượng lớn vì chất lượng rất cao. Nếu không thì chỉ với vốn vụn vặt năm bài hát cộng mấy câu tán gẫu từa lưạ hột me và nhạc chuông phúc lợi cũng chẳng cần dùng đến link file dung lượng lớn làm chi. Nhưng nếu gửi file nhạc thì có lẽ trong thời gian ngắn cậu chẳng thể nào log out được rồi.

Đạo Kiến Tiểu đương định từ chối, thì Nhất Diệp Tri Thu đã nói tiếp.

Nhất Diệp Tri Thu: Không được ư?

Ba chữ này vừa hiện lên, Đạo Kiến Tiểu cũng không hiểu vì sao, bỗng đứng trước mặt cậu như hiện ra một đôi mắt trầm lặng, ngỡ như người ở sau màn hình kia đang chăm chú nhìn cậu đầy mong đợi. Nếu như cậu từ chối, thì cặp mắt ấy sẽ bị nhấn chìm trong nỗi tức nuối khôn cùng.

Haiz, xem như mỗi ngày làm một việc thiện vậy.

Đạo Kiến Tiểu rầu rầu nghĩ, rồi không nói nhiều, liền mở folder ra, click chuột kéo tập tin nhạc hôm đó bỏ vào trong QQ.

Vượt ngoài dự đoán của Đạo Kiến Tiểu, sau khi Nhất Diệp Tri Thu click vào chữ “tiếp nhận”, file rar gần trăm Mb kia liền gửi xong chỉ trong vài giây ngắn ngủi, tốc độ lên tới tận bảy, tám Mb mỗi giây!

Đạo Kiến Tiểu: Hờ? Mạng trường hôm nay sao ngẫu quá nhỉ?

Đạo Kiến Tiểu: Bình thường tôi và bạn học gửi tài liệu cho nhau tốc độ cũng nhanh thế này.

Lục Tri Thu nhìn câu nói trên màn hình kia, nhất thời đôi tay cứng đờ trên bàn phím, không biết nên nói gì tiếp.

.... Làm sao đây, có khi nào Đạo Kiến Tiểu liên tưởng đến điều gì không? Sao lại quên phéng chuyện này kia chứ, tốc độ gửi giữa mạng của trường và mạng bên ngoài thường chậm rì rì, mỗi lần gửi file cho nhau cứ gọi là lê lét còn hơn rửa bô, chỉ có gửi đồ chung mạng trường thì tốc độ mới lên vèo vèo như tên bắn thế kia! Cái này chẳng khác gì tự tiết lộ vị trí của bản thân rồi... Nếu như Đạo Kiến Tiểu biết mình và cậu ta ở chung trong một trường học, thậm chí mỗi sáng lên lút nghe cậu ta đọc bài, liệu có cảm thấy mình rất là ghê tởm, là một kẻ bệnh thần kinh không? Sao mình lại không nghĩ đến tốc độ mạng sẽ phơi bày thân phận của mình cơ chứ?!

Trong phút chốc Lục Tri Thu lo lắng mướt mồ hôi hột, may là Đạo Kiến Tiểu không trông mong anh trả lời, cũng chẳng nghĩ sâu về vấn đề này, chỉ là sau khi gửi xong, liền chuẩn bị log out.

Đạo Kiến Tiểu: Được rồi, không tám nữa, tôi còn có việc.

Đạo Kiến Tiểu: BB

Sau đó chưa đợi Nhất Diệp Tri Thu kịp phản ứng và nói câu chào tạm biệt, thì avatar của Đạo Kiến Tiểu đã tắt phụt.

Lục Tri Thu đưa mắt nhìn trân trân cái avatar vừa chuyển sang màu xám tối kia, cắn nhẹ môi dưới, sau cũng vẫn chậm rãi gõ hai chữ “Tạm biệt”.

Ngồi lặng lẽ nhìn cái file có tên là “nhạc hội + phúc lợi 26-5” nằm trong folder, Lục Tri Thu lén lén lút lút như làm chuyện vụng trộm, thò đầu ra ngo chùng cô y tá đang ngồi ở góc bên kia phòng. Sau khi xác nhận cô ấy không chú ý chuyện anh đang làm, lúc này anh mới khẽ khàng lấy chiếc tai nghe từ trong tủ ra cắm vào laptop.

Anh click mở file rar, di chuột tìm đến hai cái file mp3 lần lượt được đặt tên là “nhạc chuông phúc lợi - chào thầy ạ”, “nhạc chuông phúc lợi - tạm biệt thầy”, sau đó mặt đỏ bừng kéo chúng bỏ vào Media Play.

Ngay sau đó, trong tai nghe của anh bèn vang lên giọng nói ấm áp đến lạ của Đạo Kiến Tiểu:

“Thầy giáo? Rất vui được gặp thầy.”

“Tạm biệt thầy.”

Ngay khoảnh khắc ấy, đang ngồi trước máy tính, toàn thân Lục Tri Thu bỗng lạnh toát người, tựa như rơi xuống hố băng.

- Máy cô ấy đã cắt bỏ hai chữ “Tri Thu” rồi.

Nhất Diệp Tri Thu tức thì chạy vào trong nhóm lên tiếng bất bình.

Nhất Diệp Tri Thu: Tại sao trong file mp3 lại cắt mất tên anh rồi? 【tức giận】

Bị anh quấy rối cuộc tán gẫu, các cô nàng quay sang nhìn anh với vẻ khinh thường, lòng thầm oán trách, chẳng biết đứa nào rảnh rỗi tốt bụng đến nỗi lại đi gởi file cho Nhất Diệp Tri Thu nữa, làm giờ phải rước lấy nỗi phiền phức này.

A: Đây là mp3 phúc lợi cho mọi người dùng làm nhạc chuông, đâu phải chỉ dành riêng cho bản thân em, đương nhiên phải cắt bỏ tên rồi.

B: Đúng rồi đó, dù Dao sama có chỉ đích danh chào tạm biệt bọn này, bọn này cũng buộc phải nén đau mà cắt tên mình đi đó chứ.

C: Nếu em muốn, thì tự mình đi lấy file mp3 đầy đủ trong mail nhóm ra mà cắt lấy ấy.

D: Nếu thích, em đi nhờ Dao sama gọi tên em thêm mấy lần nữa cũng chẳng sao đâu.

Tuy mọi người nói có lý, nhưng giọng điệu móc mỉa pha đầy châm biếm kia dù cách màn hình laptop vẫn tỏa ra nồng nặc. Nhất Diệp Tri Thu tuy có hơi đơn giản nhưng anh không ngốc. Tuy anh không phát hiện ra thái độ lần trước của các cô đối với anh trước sau không giống nhau, nhưng cảm giác lãnh đạm dừng đọng và phảng phất ý thù địch như hiện giờ thì anh cảm nhận được.

Cô y tá nhỏ ngồi ở góc phòng tỉnh cờ ngẩng đầu lên, ngạc nhiên phát hiện anh bác sĩ Lục trước giờ vẻ mặt luôn vô cảm, nay ngồi trước máy tính đột nhiên nhu mày lại, biểu cảm thấp thoáng nét buồn bã thì phải.

Ngập ngừng đôi chút, cô y tá nhỏ hiền lành bèn cất giọng hỏi: “Bác sĩ Lục, anh không sao chứ?”

Bác sĩ Lục đương ngồi ở đó như sự giật mình bởi câu hỏi của cô. Anh xoay về hướng cô chớp chớp mắt, hồi sau mới chậm chậm lắc đầu.p>

Cô y tá tuy có hơi lo lắng, nhưng trông thấy bác sĩ Lục tiếp tục vui đầu vào laptop, cô chỉ đành mang sự quan tâm của mình nuốt trở lại vào bụng, sau đó quay qua tiếp tục đắm chìm vào thế giới trên mạng.

Y tá nhìn cảnh Nhất Diệp Tri Thu bị mọi người tẩy chay trong nhóm, tuy biết rõ những lời đồn đãi về đối phương không tốt trong con mắt đa số người, nhưng nhìn trên màn hình đáng vẻ tội nghiệp của cô nhỏ khi hỏi ai có thể giúp cắt file với thái độ thành khẩn vô cùng đó, nơi mềm yếu nhất trong tim y tá nhỏ như bị gì đó chạm vào.

... Thôi kệ, cứ xem như mình làm người tốt một lần vậy.

Cô y tá trước giờ “lặn tằm” hiếm khi nào trồi lên trong nhóm, lại len lén chọt vào QQ của Nhất Diệp Tri Thu, sau đó gõ vài chữ vào khung thoại vừa nháy phóc ra.

Là y tá nhỏ chứ không phải băng vệ sinh: Nhất Diệp Tri Thu?

Liên tức khắc, Nhất Diệp Tri Thu trả lời: Em là?

Là y tá nhỏ chứ không phải băng vệ sinh: Bạn muốn file hỏi thăm đầy đủ phải không?

Nhất Diệp Tri Thu: Ừm đúng rồi, em có thể giúp không?

Là y tá nhỏ chứ không phải băng vệ sinh: Ừm... mình có phần mềm cắt file, có lẽ giúp được.

Nhất Diệp Tri Thu: O(∩_∩)O Ha ha ~ cảm ơn em nhiều lắm!

Nhất Diệp Tri Thu ngồi trước bàn máy nhoeo nụ cười hiếm hoi. Anh trước giờ chưa từng nói chuyện với cô gái này, hoàn toàn không ngờ rằng cô ấy lại chủ động giúp mình... Quả nhiên, trong nhóm vẫn có người đối xử tốt với anh.

Cô y tá nhỏ cắt file xem ra cũng rất nhanh nhẹn. Cô lấy ra file nhạc hoàn chỉnh lần trước tải về, chỉnh đến phần đầu và phần cuối, cắt rồi lời chào hỏi của thánh Dao Kiến Tiểu nói với Nhất Diệp Tri Thu. Hơn nữa cô còn rất chu đáo, cắt luôn cho anh cả giọng cười phía trước, sau khi loại bỏ tạp âm liền gởi cho Nhất Diệp Tri Thu.

Lục Tri Thu mang tai nghe vào, tiếng cười ấm áp và lời chào khẽ gọi tên anh của Dao Kiến Tiểu chậm rãi vang lên, khiến lòng anh lâng lâng như muốn bay thẳng lên trời, bập bồng lơ lửng trên không trung.

Nhất Diệp Tri Thu: QAQ em gái Băng Vệ Sinh, cảm ơn em nhiều QAQ!!!

Là y tá nhỏ chứ không phải băng vệ sinh...

Là y tá nhỏ chứ không phải băng vệ sinh...

Là y tá nhỏ chứ không phải băng vệ sinh...

Bỗng chốc trong lòng y tá nhỏ như xuất hiện hàng ngàn vạn chú mèo con đồng loạt dùng móng vuốt cào tường hú hét. Rốt cuộc cô cũng đã hiểu tại sao Nhất Diệp Tri Thu lại bị mọi người căm ghét đến thế rồi. Con người này thật là chả biết ăn nói gì cả, nếu người bình thường thì ắt hẳn gọi cô là “y tá nhỏ” chứ nào phải “băng vệ sinh” đúng không?!!!

Chưa đợi cô kịp xĩa xối, Nhất Diệp Tri Thu đã gợi yêu cầu add friend cho cô, trong tin nhắn kiểm chứng có ghi câu thế này - “Em gái, em quả là người tốt.”

Chẳng hiểu vì sao, y tá nhỏ được anh phát thẻ người tốt bỗng nhiên đỏ bừng cả mặt. Khụ, cứ xem như nhất thời làm người tốt nhận cô nhóc này làm em gái vậy. Mang suy nghĩ pha chút ngượng ngùng xen lẫn đôi chút dỗi hờn ấy, rồi cô nhấn nút đồng ý.

Trên thực tế, cô nhỏ nhiều khi cũng dễ thương lắm chứ.

Nhưng cô không biết rằng, bác sĩ Lục đương ngồi chung văn phòng với cô đang hằng hái sửa tên ghi chú của một người bạn QQ mới quen như sau.

“Em gái Băng Vệ Sinh tốt bụng”.

Y tá nhỏ ở lại trong phòng một lúc để xử lý vết thương trên đầu gối của một cậu nam sinh nghịch ngợm do đá bóng và một nữ sinh bất cẩn té từ cầu thang xuống khiến chân bị bong gân, sau đó thì rảnh rỗi suốt đến tận giờ về.

Khi chiếc đồng hồ trên máy tính từ 16:59 chuyển sang 17:00, cô liền đứng phắt dậy, bắt đầu thu dọn đồ đạc ra về, là là la la tối nay phải nấu canh lê đường phen thanh nhiệt rồi trộn đĩa salad đơn giản. Trong nhà còn có một chú miu đang đợi cô về cho ăn. Cô nôn nóng muốn về nhà mau thật mau, chẳng thể đợi thêm giây phút nào nữa đâu!

“Tạm biệt bác sĩ Lục!” Y tá nhỏ vẫy tay chào Lục Tri Thu. “Bác sĩ Lục, hôm nay anh cũng không về ký túc xá à?”

Lục Tri Thu mỉm cười với cô, lắc đầu.

Khi Lục Tri Thu mới được điều về ngôi trường này, ký túc xá dành cho nhân viên vẫn chưa chuẩn bị xong, cho nên anh tạm thời ở trong phòng nghỉ của bác sĩ trong tòa y tế trường. Nhưng kì lạ là, rõ ràng bây giờ ký túc xá đã dọn dẹp xong xuôi đâu vào đấy hết rồi, chiều lý Lục Tri Thu hẳn đã phải dọn vào đó rồi chứ. Ấy thế mà không biết vì sao anh vẫn tiếp tục ở trong phòng y tế.

Y tá nhỏ cứ luôn thắc mắc, bác sĩ Lục một mình ở lại phòng y tế giữa đêm hôm khuya khoắt chẳng lẽ không cô đơn sao? Lẽ nào có ai đó đến bầu bạn với anh ư?

Thôi kệ, dẫu sao đó cũng chẳng phải chuyện một đứa y tá nhỏ nhoi như cô đáng phải quan tâm.

Y tá nhỏ thầm phẩy phẩy tay trong lòng, chào tạm biệt Lục Tri Thu xong bèn cất bước đi về nhà.

Năm giờ sáng, nửa phút sau khi chuông báo thức của điện thoại reo lên, Tiêu Giản Đào choàng tỉnh khỏi giấc nồng. Nhạc chuông di động của cậu mấy hôm trước đã đổi sang bài nhạc ED do Moly, người bạn thân trong giới CV hát cho một vở kịch truyền thanh nguyên tác. Tiếng hát dịu ngọt của Moly không làm ồn đánh thức các bạn học khác chung phòng ký túc, ngay cả người bạn nằm ở giường đối diện chẳng qua cũng chỉ trở mình, rồi lại tiếp tục giấc mơ đẹp.

Vẫn như mọi ngày suốt ba năm qua, sau khi được đánh thức bởi tiếng chuông báo thức, Tiêu Giản Đào nhanh chóng trở nên tỉnh táo. Cậu không có thói quen ngủ nướng. Tỉnh táo rồi cậu bèn trở người bước xuống giường, tay chân khê khàng đi rửa ráy mặc quần áo xong xuôi, bèn chuẩn bị rời khỏi phòng.

Chính ngay lúc này, một thằng bạn như bị tiếng động của cậu đánh thức, đưa tay dụi mắt rồi mơ mơ màng màng chào: “Cái Kéo Nhỏ, dậy tỉnh rồi à?”

Bởi vì cái tên Tiêu Giản Đào đọc gần gần giống “cái kéo nhỏ”, nên bạn bè thường lấy nó làm đề tài trêu chọc cậu, Tiêu Giản Đào chẳng hề nổi giận bao giờ. Cậu nhỏ giọng nói với bạn: “Ừ, hôm nay có hơi trễ rồi.”

“Lại ra tập đọc à?” Thằng bạn buồn ngủ đến độ nói năng thều thào ngắt quãng: “... Chấm chỉ quá.” Sau đó còn lăm bậm câu gì nữa, rồi lại chìm sâu vào giấc ngủ.

Tiêu Giản Đào khẽ cười, tay cầm lấy một xấp tài liệu dày cộm, chân bước ra khỏi phòng.

Đồng hồ trên tay đã chỉ sang năm giờ mười lăm phút.

Trong tòa ký túc xá mà Tiêu Giản Đào trọ, những sinh viên thức dậy sớm như anh không hề ít. Chỉ là mấy người đó ai nấy đều mắt lờ đờ ngái ngủ. Những cậu chàng thường ngày tràn trề sức sống và các người đẹp xinh xắn đáng yêu là thế, ấy vậy mà giờ tất cả đều buồn ngủ đến độ đứng gật gà gật gù nghiêng ngả.

Thấy Tiêu Giản Đào bước ra ký túc, mấy cô cậu nhóc liền chào hỏi bằng giọng nhừa nhựa kéo dài cả thước: “Chào ~ sư ~ huynh~~!”

Tiêu Giản Đào nghiêm mặt lại ra vẻ nghiêm túc:

“Ra tập đọc sáng cũng cả năm rồi, sao lại còn lơ đãng thế kia? Và lại ai dạy bọn em cách nói chuyện kéo dài giọng thế hả, có chút tinh thần tự giác chuyên nghiệp không hả?”

Mấy cô bé nhe răng cười hi hi, không để bụng. “Sư huynh à, bọn em đâu phải sư huynh đâu!” Nói rồi mấy cô tản ra như những chú chim sẻ nhỏ bị hù giật mình, nhưng có thể thấy được cả bọn đều tiến thẳng về cùng một hướng.

Tiêu Giản Đào lắc đầu với vẻ đành chịu, cũng cầm xấp tài liệu nặng trĩu trong tay đi về phía ngược lại.

Không sai. Tiêu Giản Đào chính là thánh “Đạo Kiến Tiểu” giọng seme trong giới CV được người người hâm mộ trên mạng. Cậu tham gia vào đó chẳng qua cũng chỉ mới ba năm. So với nhiều bậc đàn anh thì đó chẳng là gì cả, nhưng chất giọng quyến rũ xen lẫn những cảm xúc khi thì lạnh lùng, đến tối lúc thì dịu dàng, cung chiều khi lồng tiếng ấy, cộng thêm bản thu âm có tỉ lệ remake gần như là 0%, khiến cậu mau chóng trở thành bậc thánh chuyên giọng seme trong giới lồng tiếng online. Cậu là mục tiêu học tập của vô số CV, cũng là báu vật mà rất nhiều giám chế cố hết sức giành về cho bằng được - một đại thánh chuyên nghiệp như thế thật sự gần tuyệt chủng rồi QAQ.

Và có một điều mà mọi người không biết là, sở dĩ Tiêu Giản Đào có thể ở trong giới lồng tiếng như cá gặp nước, lồng tiếng được xuất sắc và trôi chảy như thế, chính vì anh là sinh viên ưu tú thuộc chuyên ngành phát thanh truyền hình.

Ngôi trường mà Tiêu Giản Đào theo học chẳng phải hạng nhất nhì gì trên toàn quốc, nhưng ngành phát thanh của nó thì tiếng tăm lẫy lừng. Tuy nhiên hầu hết mọi người đều chỉ thấy được cuộc sống đầy hào quang của các nam thanh nữ tú trong ngành, chứ không hề nghĩ đến bao nhiêu công sức mà họ đã bỏ ra để có được điều đó.

Không phải tất cả sinh viên ngành phát thanh sau khi tốt nghiệp đều thuận lợi tìm được việc làm, không phải tất cả những ai tìm được việc đều có lương cả năm lên đến mấy trăm nghìn tệ. Và không phải ai cũng đều có thể lên truyền hình hay làm một phát thanh viên.

Những người thành danh ấy đã phải đổ không biết bao nhiêu là mồ hôi nước mắt để có thành công.

Ngành phát thanh yêu cầu tất cả sinh viên năm nhất mỗi ngày phải dậy sớm lúc năm giờ rưỡi ra nơi vắng vẻ “tập đọc sáng” dưới sự hướng dẫn của một đàn anh năm hai. Cái gọi là tập đọc sáng nghĩa là sáng sớm ra khu rừng nhỏ luyện thanh, tập đọc to tài liệu trong sách, đến tận bảy giờ rưỡi thì kết thúc, sau khi ăn sáng xong thì ba chân bốn cẳng chạy đi lên lớp.

Đối với những thanh niên hiện đại mà nói, kiên trì mỗi sáng dậy lúc năm giờ là một chuyện khó hơn lên trời. Có rất nhiều sinh viên năm nhất mong ngóng năm vất vả khổ sở ấy mau mau trôi qua, đặt vào năm hai có thể ngủ nướng thỏa thích (thường thì sẽ do một đàn anh năm hai xuất sắc dẫn một lớp năm nhất). Nhưng chỉ có Tiêu Giản Đào là khác. Hồi năm nhất cậu cần cù chăm chỉ sáng sáng ra tập đọc, đến năm hai bèn được chọn làm đại biểu để đại diện các sư đệ sư muội đi luyện giọng, lên năm ba, ai cũng nghỉ hết rồi, duy chỉ có cậu vẫn dậy sớm vào năm giờ sáng mỗi ngày, cần mẫn đi luyện đọc.

Nhưng sân trường cũng chỉ nhiều đó, Tiêu Giản Đào ngại đi giành chỗ với đám đàn em, sau khi quét ra đa tìm kiếm kĩ lưỡng khắp lượt, rốt cuộc cậu cũng tìm ra một góc khuất yên tĩnh hiếm ai biết, có thể cho cậu cất to giọng đọc mà chẳng cần lo làm phiền người khác.

Tiêu Giản Đào ôm chồng tài liệu luyện thanh của mình đi ra phía sau của một tòa nhà nhỏ màu trắng, thấy xung quanh không ai chú ý, cậu bèn ném chồng tài liệu qua gờ tường, rồi như mọi hôm, cậu đưa tay bám vào những khe hở của tường gạch, trèo lên vài bước rồi thoăn thoắt vượt qua bức tường gạch cao hai mét.

Nơi này là sân sau của tòa y tế trường mà hiếm ai biết. Tòa y tế nhỏ rộng khoảng ba mươi mét vuông, cũng chẳng trồng gì cả, trong sân chỉ có mỗi một thân cây khá là cao, quanh nó là những bụi cỏ dại mọc um tùm kín lối.

Kim đồng hồ chỉ sang năm giờ bốn mươi phút, buổi tập đọc của riêng mình Tiêu Giản Đào bèn bắt đầu.

Hôm nay, vẫn như mọi khi, Lục Tri Thu lặng lẽ ngồi bên cửa sổ rộng mở, ngây ngất lắng nghe giọng đọc trầm vang từ phía dưới sân theo gió truyền đến.

Vào mấy hôm đầu khi mới dọn đến đây, cứ mỗi năm giờ sáng Lục Tri Thu lại bị đánh thức bởi một giọng nam trầm ấm. Tuy ban đầu cũng khá là bức bối, nhưng khi tinh thần lại đưa tai lắng nghe giọng đọc truyền cảm kia thì Lục Tri Thu bèn nhanh chóng đồ gục trước âm thanh đó. Dần dà, anh không còn thỏa mãn với việc chỉ được đánh thức bởi giọng nói đó, mà bắt đầu chủ động dậy sớm, lặng thầm ngồi bên giường lắng nghe những tiếng ê a luyện phát âm của đối phương.

Không biết ai đã từng nói rằng, khi gặp gỡ người khác, con người đều luôn bắt mắt chú ý đến khuyết điểm của bản thân. Tỉ dụ như nếu người đó da dẻ không đẹp, khi đi trên đường sẽ dễ mất xem làn da của của người khác có láng mịn hay không. Có người cảm thấy chiều cao mình “khiêm tốn” quá, bèn vô thức để ý chân người ta có dài hay không. Có người cảm thấy tóc tai mình như rể tre, thì sẽ chú ý xem liệu mái tóc người nọ có suôn mềm óng ả hay chẳng... .

Từ nhỏ đến lớn Lục Tri Thu đều tự ti vì giọng nói của mình. Anh từng cảm thấy đó là một “cửa sổ” mà thượng đế đã đóng sầm lại trước mặt anh. Anh không dám trò chuyện với người khác, không biết nên làm sao để kết giao bạn bè, cả thế giới của anh bị bao trùm bởi một màu xám xịt. Nói thế chắc sẽ có người cảm thấy anh sao mà yếu đuối quá, nhưng người chưa bao giờ từng rầu rĩ vì giọng nói của bản thân, sẽ không thể nào hiểu được một chất giọng

tốt thì đặc biệt biết đường nào. Sự đặc biệt ấy không chỉ riêng về thính giác, mà trên mặt tình cảm nó càng khiến Lục Tri Thu nảy sinh lòng ngưỡng mộ theo đuổi. Chỉ là mới vài lần nghe đối phương tập đọc sáng, anh đã không thể kiềm nén được đem lòng say mê giọng nói này rồi. Anh bắt đầu suy đoán thân phận sở thích của người ta, anh muốn tìm hiểu mọi việc về cậu và đến bên cạnh cậu.

Giọng của cậu sinh viên kia biến hóa vô cùng, khi là giọng trong trẻo của một thanh niên mười bảy, mười tám tuổi, lúc thì hồn hậu trầm lắng như đàn ông tuổi trung niên. Rõ ràng nhận ra đó là giọng của một người, nhưng khi tiếng nói ấy hạ thấp hoặc lên cao bèn lập tức trở nên khác xa rất nhiều. Tuy nhiên, bất luận giọng điệu ra sao, anh đều cảm thấy nó tràn đầy sức sống. Lục Tri Thu không hề ngờ rằng, bản thân lại có một ngày cảm phục, thậm chí... phải lòng một người chỉ vì giọng nói của cậu ta. Anh chưa bao giờ nghe chất giọng nào đặc biệt đến thế, cung bậc cảm xúc biến hóa phong phú mà lại dạt dào tình cảm, khiến anh không kiềm được lòng hâm mộ và theo đuổi đối phương.

Đúng như những gì anh đã từng nói với các cô “em gái” trong nhóm, anh từng cảm thấy đau khổ và tuyệt vọng với cuộc sống do tiếng nói quá lạnh lót của mình, và giọng nói của Đào Kiến Tiêu tựa như một luồng ánh sáng rực rỡ, đánh tan xiềng xích trong nội tâm anh, khiến anh đủ can đảm thử bước ra kết giao với người khác.

Anh không hề nói dối với các “em gái”, chỉ là các cô không tin mà thôi.

Hôm nay, cũng như mọi ngày, chàng trai dưới lầu sau khi kết thúc bài luyện phát âm hai mươi phút, bèn bắt đầu giờ xấp tài liệu ra luyện đọc.

Bắt đầu bằng một câu chuyện cổ tích nhẹ nhàng dễ thương, tiếp theo là một bài tin tức, sau đó chuyển sang câu chuyện phổ phùng đầy chất hài hước vui tươi... cuối cùng đổi sang một số đoạn đối thoại kì lạ.

“Tĩnh nhi... nếu như người dám rời khỏi ta, ta sẽ đưa quân Nam hạ, dầu khiến trăm họ lầm than, cũng quyết không từ!” Giọng điệu nghe như của một bậc quân vương tàn bạo.

“Anh hai, sao anh lại không hiểu lòng em? Chẳng lẽ anh không cảm nhận được tấm lòng chân thành của em sao?” Lần này thì nghe như của một người đàn ông đang đau khổ vì tình yêu cảm kỉ.

“A Hoan à, chúng ta đã hẹn với nhau rồi nhé, đời đời kiếp kiếp, mãi mãi vẫn sẽ gặp gỡ yêu nhau và cùng chung sống đến đầu bạc răng long thế này...” Giọng này thì giống một cậu trai vui tươi dám yêu hết mình.

Giọng điệu luôn biến hóa, từng câu từng chữ dạt dào tình cảm ấy được đọc đi đọc lại nhiều lần, tựa như có người đang thì thầm những lời yêu thương bên tai Lục Tri Thu.

Hồi ban đầu khi mới nghe thấy những câu thoại kì quặc này, Lục Tri Thu cứ cảm thấy là lạ sao sao ấy. Sao nghe mà cứ thấy giống câu thoại của hai chàng trai đang quán quýt ngọt ngào với nhau thế này? Vì lòng hiếu kì, anh bèn ghi lại vài câu trong số đó, rồi lên mạng tìm kiếm, nào ngờ phát hiện ra đó là những câu bất hủ trong cái gì mà “100 bộ truyện đam mỹ kinh điển”, và có một cái tên luôn luôn xuất hiện đồng thời với các bộ truyện đó, “CV Đào Kiến Tiêu”.

Chính vì như thế, Lục Tri Thu mới bắt đầu ngờ ngợ ngắc ngắc bước vào nhóm fan của Đào Kiến Tiêu. Và anh cũng đã hiểu ra rằng những câu thoại nồng nàn si tình mà mỗi sáng anh nghe được kia, đều là từ những bộ kịch truyền thanh đam mỹ mà ra.

Hắn là Tiêu Giản Đào vì muốn rèn giọng, muốn nó diễn đạt tình cảm phong phú hơn, giọng điệu trầm bổng thay đổi hơn, nên mới nhận nhiều công việc lồng tiếng cho kịch truyền thanh như vậy.

Mỗi sáng Tiêu Giản Đào đều đến chỗ sân nhỏ vắng người qua lại này để tập đọc. Đây là bí mật của một mình Tiêu Giản Đào.

Và mỗi sáng Lục Tri Thu đều ngồi bên giường lắng nghe Tiêu Giản Đào luyện thanh, và điều này là một bí mật của riêng Lục Tri Thu.

Ở bên dưới, Tiêu Giản Đào lại tiếp tục tập thoại, giọng điệu vẫn nồng nàn si tình như thế: “Lâm, tôi rất thích anh, thích lắm thích lắm luôn. Còn anh, liệu anh có một chút xiu tình cảm nào với tôi không?”

Ngồi trên lầu, Lục Tri Thu nghe đến ngất ngây, như bị mê hoặc bởi lời của cậu. Miệng anh hé mở, thanh đới đã lâu không dùng tới bèn khe khẽ rung động: “Ừm, tôi cũng thích cậu...”

“Ai đó?” Tiêu Giản Đào đứng bên dưới chợt sững sốt, tai cậu thính, đương nhiên nghe thấy câu nói thấp thoáng kia. Tuy không nghe rõ đối phương nói gì vì giọng quá nhỏ, nhưng cậu tin chắc rằng giọng nói kia được phát ra từ cửa sổ rộng mở ở phía trên.

Lục Tri Thu sợ điếng hồn, anh mở trừng mắt tay bụm chặt miệng, hoàn toàn không biết nên làm sao.

Trước kia Tiêu Giản Đào chẳng hề chú ý tế tường trong ngôi nhà nhỏ hai tầng này. Suy cho cùng cậu đã ở đây tập đọc được một thời gian rất lâu rồi, cũng chưa có ai xuất hiện quấy rầy cậu cả. Dù dạo gần đây cậu phát hiện cửa sổ tầng hai của tòa y tế trường luôn mở toang vào sáng sớm, cậu cũng chẳng nghĩ ngợi nhiều, còn ngỡ rằng do cô y tá lơ đãng quên đóng lại trước khi ra về.

Kết quả là bây giờ bỗng dưng nghe thấy tiếng của người lạ khi đang luyện tập, đương nhiên cậu thấy kinh ngạc vô cùng. Giọng của người đó vừa lạnh lạnh lại khe khẽ, cứ như của một đứa bé ấy, nếu như không phải tai Tiêu Giản Đào thính, e là đã bỏ qua rồi.

Tiêu Giản Đào yên lặng đợi một hồi lâu, cuối cùng không nghe thấy tiếng ai trả lời. Cậu lại cất giọng hỏi thêm vài lần, sau khung cửa sổ rộng mở kia vẫn tĩnh lặng như không có bóng người.

... Chẳng lẽ đúng là cậu nghe nhầm rồi?

Tiêu Giản Đào không tin có ma quỷ, mắt cậu khẽ đảo, khoe miệng nhếch cười cố ý bảo: “Ai da, ghê rợn quá, sáng sớm sáu giờ mấy lại nghe thấy giọng trẻ con, chẳng lẽ ở y tế trường có ma sao trời?” Nói rồi cậu chà xát hai cánh tay, tự làm bầm bảo: “Xem ra về sau mình không nên đến đây luyện đọc sáng nữa, eo ôi đáng sợ quá đi.”

Trong ngành phát thanh của bọn cậu có học cả môn diễn kịch. Và Tiêu Giản Đào cũng đạt điểm xuất sắc trong môn này, giờ vờ như một người bị ma dọa sợ chỉ là chuyện nhỏ như con thỏ. Quả nhiên, trình diễn kịch của cậu đã lừa được Lục Tri Thu ở tầng trên, vừa nghe thấy Tiêu Giản Đào bảo sẽ bỏ đi, thậm chí về sau sẽ không quay lại, anh sợ đến nỗi vội hét lên: “Bạn ơi, bạn đừng đi mà đừng bỏ đi mà! Tôi là người là người thật đó!”

Giờ thì Tiêu Giản Đào đã nghe rõ mồn một tiếng nói của Lục Tri Thu. Ban nãy chỉ mới thấp thoáng nghe thấy giọng của một bé trai cậu đã thấy kì lạ rồi, giờ giờ nghe rõ hơn, sự ngờ vực không những không bị đánh tan mà ngược lại còn tăng lên: giờ mới hơn sáu giờ, sao lại có một cậu bé xuất hiện ở tòa y tế trường cơ chứ?

Cậu ngẩng đầu nhìn cửa sổ tầng hai, nhưng không thấy bóng người nào, chắc là cậu nhóc trốn biệt không muốn để cậu thấy chăng?

Tiêu Giản Đào đứng bên dưới hét to: “Em bé này, sao em lại một mình ở y tế trường vậy hả?” Nếu như nói câu này, cậu nói với vẻ nồng thắm và tình cảm hơn chút, thì sẽ y chang như chàng Romeo đang đứng dưới cửa sổ kêu gọi Juliet ấy chứ.

Bên trong cửa sổ, Lục Tri Thu dùng tiếng nói lạnh lạnh của bé trai hét trả: “Tôi chẳng phải em bé! Tôi lớn hơn cậu nhiều!”

Tiêu Giản Đào phì cười: “Em chắc chắn không lớn bằng anh đâu, anh hai mươi rồi!”

Lục Tri Thu đáp: “Tôi cũng hai mươi tám rồi!”

Hai người không ai trông thấy mặt ai, cứ thế cách nhau hai tầng kẻ hỏi người đáp. Nếu như có ai trông thấy dáng vẻ ngốc xít hiện nay của hai người, thế nào cũng cười lăn bò cẳng ra cho xem. Tiêu Giản Đào chẳng hề tin số tuổi mà Lục Tri Thu nói, trong lòng thầm làm phép trừ giảm hai mươi tám xuống còn tám tuổi.

Đối với chuyện tuổi tác, Tiêu Giản Đào chẳng thêm xoắn vào nó làm gì nữa, bèn chuyển đề tài: “Thế tên em là gì?”

Hai tay Lục Tri Thu ôm lấy chân ngồi dưới cửa sổ, tay phải vô thức khẽ khàng viết gì đó trên nền sàn, nhìn kĩ, chính là ba chữ “Đạo Kiến Tiểu” được viết nguệch ngoạc. Bất thành linh anh lại đưa tay xóa lấy xóa để mấy chữ vô hình ấy, tựa như muốn xóa sạch nó khỏi tim mình.

Tiêu Giản Đào lại hỏi tên anh lần nữa, Lục Tri Thu ngẫm nghĩ, rồi chậm rãi trả lời: “Tôi tên là Lục Tri Thu.”

Giọng bé con lạnh lạnh kia kéo dài mỗi âm tiết phát ra, nghe như có gì đó dửng dăng, không thích. Bình thường Tiêu Giản Đào ghét nhất là nghe người khác kéo dài giọng, nhưng giờ nghe tiếng nói Lục Tri Thu, chợt một cảm giác lạ dâng lên, cảm thấy tiếng nói ấy cứ như đâm xuyên qua tâm khảm của cậu.

Cậu cố tình bảo: “Ồ ~ Lục Tri Thu à, thế thì sau này anh gọi em là Quả Cầu Giấy Nhỏ nhé!”

Dù sao cũng là em bé, trêu chọc chút cũng vui phết. Quả nhiên, “em bé” trên lầu liền tức giận, dùng cái giọng lạnh lót non nớt kia giận dỗi bảo: “Đừng có gọi là Quả Cầu Giấy Nhỏ!” Cái tên quý gì thế này! Lục Tri Thu sôi máu, nghĩ.

Tiêu Giản Đào cười hi hi: “Em bé dỗi rồi à? Quả cầu nhỏ này, em có biết anh tên gì không?”

Lục Tri Thu nhếch mép tỏ vẻ cóc thêm - anh đã biết từ lâu rồi! Sau khi nghe tiếng của Tiêu Giản Đào, anh cố tình quan sát các sinh viên qua lại trong khuôn viên trường. May là Tiêu Giản Đào cũng thuộc hàng vô cùng nổi bật trong trường, nên Lục Tri Thu cũng chẳng phí bao nhiêu công sức đã biết tổng mọi thông tin thật về Tiêu Giản Đào rồi.

Tiêu Giản Đào đương nhiên không biết rằng Quả Cầu Giấy Nhỏ đang im thin thít ngồi trên lầu kia đã biết tổng tông tong tư liệu của cậu từ đời nào rồi, cậu cứ ngỡ rằng cậu nhóc còn đang hồn dỗi, vội nói: “Anh là Tiêu Giản Đào, bạn bè đều gọi là Cái Kéo Nhỏ.” Nói rồi, cậu thoáng ngừng lại: “Quả Cầu Giấy Nhỏ, em có thể gọi anh là anh Cái Kéo!”

Anh Cái Kéo cái đầu cậu á! Cậu tưởng mình là MC chương trình thiếu nhi chắc!

Tuy trong lòng chửi rủa là thế, nhưng đang cuộn mình trên sàn nhà bỗng dưng mặt Lục Tri Thu đỏ bừng. Anh cúi đầu mình vào gối không nói nên lời.

Cơ thể anh không ngừng run rẩy, nếu như có ai trông thấy thì sẽ phát hiện đôi tai đỏ ửng kia của anh đã nóng bừng cả lên ấy chứ, thậm chí đôi mắt cũng đã ngân ngấn nước. Khi Tiêu Giản Đào gọi anh, anh cảm thấy giọng của đối phương như hóa thành một bàn tay, dịu dàng lướt qua con tim anh, khiến anh ngượng đến nỗi nước mắt muốn tuôn rơi.

Lục Tri Thu không giỏi bắt chuyện với người khác. Trên thực tế, anh không hề lãnh đạm như vẻ bề ngoài của mình, thậm chí trước người mà mình thầm thương trộm nhớ, anh càng tỏ ra ngại ngùng vô cùng.

Đương nhiên, “anh Cái Kéo” ở dưới không hề biết chuyện gì, vẫn đang đứng đó không ngừng trêu chọc “Quả Cầu Giấy Nhỏ: “Nào nào, Quả Cầu Giấy

Nhỏ gọi một tiếng anh Cái Kéo đi nào!” Vốn mục tiêu ban đầu khi theo học ngành phát thanh là muốn trở thành người dẫn chương trình thời sự, bây giờ chợt nhận ra mình cũng có tài pha trò con nít quá đó chứ... Ừm, lần sau nếu có dịp tham gia “Cối xay gió” dẫn chương trình cùng với chị Rùa Vàng và chị Mặt Trăng cũng tốt đấy chứ.

Tiêu Giản Đào có một tật xấu mà không ai biết, đó chính là trông bề ngoài cậu đáng tin cậy thế chứ thực ra nội tâm thì có phần hơi cà lơ phất phơ.

Ắt nhiên Lục Tri Thu sẽ không gọi một người nhỏ hơn mình là anh Cái Kéo gì gì đó, cứ bị Tiêu Giản Đào gọi hoài, anh bức rức, gất gồng hét to (nhưng trên thực tế vẫn lãnh lút như thường): “Cái Kéo! Em Cái Kéo! Trò cái kéo!”

Tiêu Giản Đào không nổi giận như anh đã nghĩ, ngược lại còn khẽ mỉm cười, dịu dàng đáp: “Haiz, Quả Cầu Giấy Nhỏ của anh à.”

Vừa dứt lời, cậu bèn nghe thấy từ tầng hai y tế trường vang lên tiếng vật nặng rơi xuống, tiếp đó là tiếng chân tháo chạy cuống cuồng, rồi sau đó bất luận anh có gọi như thế nào, “Quả Cầu Giấy Nhỏ” đều không trả lời anh.

Tiêu Giản Đào đứng dưới cửa sổ đưa tay gãi gãi đầu, cảm thấy mình đã đùa hơi quá trớn, khiến cậu bé e thẹn bỏ chạy mất rồi. Anh đứng đợi cả nửa buổi trời, định ninh chắc Quả Cầu Giấy Nhỏ không quay lại nữa, đành thờ dài chán nản. Cậu ngẫm nghĩ, rồi móc di động ra lên mạng viết một câu status trên weibo.

CV Đào Kiến Tiếu: Sáng hôm nay quen được một nhóc, nhưng nhóc ấy ở tầng hai, mình ở tầng một. Không thấy được mặt của nhóc. Giọng nhóc mềm mềm vừa ngọt vừa thanh, ắt hẳn là một cậu bé có gương mặt bầu bĩnh như quả táo nhĩ? Ha ha, tên nhóc là Quả Cầu Giấy Nhỏ. Một người bạn mới của mình. (Thời gian: 6:36)

Viết xong kéo xuống, chưa gì đã có đến mười mấy cái phản hồi.

Phản hồi 1: Giật tem! Sama à, anh thức trắng hay là mới ngủ dậy thế kia?

Phản hồi 2: Oa hú hú hú dễ thương quá đi! Bé trai mặt trái táo với giọng nói lạnh lạnh, tuyệt không gì bằng!

Phản hồi 3: Cái tên Quả Cầu Giấy Nhỏ này cu-tè đến nỗi máu mũi tuôn trào lênh láng! Quả Cầu Giấy Nhỏ Quả Cầu Giấy Nhỏ Quả Cầu Giấy Nhỏ ...

Phản hồi 4: Cu-tè đến nỗi máu mũi tuôn trào lênh láng + 1

Phản hồi 5: Tên Quả Cầu Giấy Nhỏ thật dễ thương chết mất! Ghét quá đi mà, em lại đi bán cuồng một cậu nhóc, giờ ời tha cho con người ta đi mà!

Phản hồi 6: Cu-tè đến nỗi máu mũi tuôn trào lênh láng + 1

... Những cái sau lược bớt.

Tiêu Giản Đào cầm di động xem phản hồi một hồi, thấy các cô nàng đều nói về cái tên Quả Cầu Giấy Nhỏ này, bản thân cậu cũng không kiểm được khẽ gọi thầm cái tên ấy mấy lần.

... Quả Cầu Giấy Nhỏ, Quả Cầu Giấy Nhỏ, Quả Cầu Giấy Nhỏ... Chậc, đúng là nghe cũng yêu quá đó chứ.

Tiêu Giản Đào thoáng ngẫm nghĩ, lại viết một câu status khác.

CV Đào Kiến Tiếu: Mình bảo nhóc gọi mình là anh Cái Kéo, dù đến mấy lần nhóc đều không thèm gọi, các bé con thời nay đều khó nhằn dữ vậy sao? (Thời gian: 6:45)

Lần này phản hồi càng nhanh hơn, bên dưới người nào người nấy đều thi nhau báo: “Sama ơi, anh quả là đen tối quá đi”, “Chết rồi, giờ em bán cuồng Cái Kéo x Quả Cầu Giấy mất rồi”, “Oa hu hu hu em là tội nhân, không ngờ em lại vô liêm sỉ đến nỗi đi bán việc luyến đồng”... Khi đọc được những phản hồi này, Đào Kiến Tiếu chỉ còn biết đưa tay tựa trán ngao ngán. Cái sự bán cuồng của các cô bé bây giờ đúng thật là huyền ảo quá, Cái Kéo Nhỏ, Quả Cầu Giấy Nhỏ, nghe qua có gì dễ mà dễ thương đến độ phải bán cuồng đầu trời?

Bạn đang đọc truyện *Em Không Biết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Sóng gió dấy lên từ sự ngây thơ

Khi Lục Tri Thu đăng nhập vào nhóm QQ, thì phát hiện cả nhóm đang nhốn nháo bàn tán sôi nổi. Các cô nàng ai nấy đều mồm năm miệng bảy chen nhau thảo luận mọi loại tình tiết “thâm du tinh thần” vô liêm sỉ và không có điểm dừng về đề tài xoay quanh hai người là “Anh Cái Kéo” và “Quả Cầu Giấy Nhỏ”.

Nói thật trong nhóm fan của Đào Kiến Tiểu cũng không hiếm người tài giỏi. Từ khi Đào Kiến Tiểu đưa status lên weibo đến hiện giờ chẳng qua mới có vài tiếng đồng hồ, ấy thế mà vô số fanart, mẫu truyện ngắn với độ bệnh hoạn ngày càng cao cứ gọi là rần rần xuất hiện. Đào Kiến Tiểu làm seme với uke là cậu bé mặt phúng phính bảy tuổi còn được xem là bình thường đấy, chứ có vài fangirl đã bắt đầu tưởng tượng cặp đôi cậu nhóc x thánh Đào Kiến Tiểu luôn rồi, trong đó cô nàng D đã xắn tay đi “đào hố”, tên truyện cũng đã nghĩ xong xuôi, gọi là “Tiểu seme bảy tuổi đen tối lắm đó nha!”

Thấy mọi người bàn tán rôm rả, Lục Tri Thu nhất thời không hiểu đầu cua tai nheo gì, nếu không lầm thì “Quả Cầu Giấy Nhỏ” mà mọi người đang nói chính là bản thân anh, nhưng không biết “Anh Cái Kéo” rốt cuộc đã làm gì mà ai nấy đều biết hết cả rồi.

Chẳng lẽ Đào Kiến Tiểu ban nãy mới vừa online sao?

Hơn nữa trong lòng Lục Tri Thu có chút xiu xiu không vui, vì anh đã ngỡ rằng “Quả Cầu Giấy Nhỏ” và “Cái Kéo” là bí mật nho nhỏ chỉ thuộc riêng hai người, thế mà không ngờ Đào Kiến Tiểu lại đi mang chuyện này đi bô bô với người khác.

Lục Tri Thu vẫn chưa ngốc đến độ bảo mọi người rằng anh chính là “Quả Cầu Giấy Nhỏ”. Vì nếu như thế, thì anh buộc phải giải thích anh và Đào Kiến Tiểu đã quen nhau như thế nào trong hiện thực. (Đương nhiên anh có nói cũng chẳng ai thêm tin.)

Lục Tri Thu thoáng ngẫm nghĩ, rồi mở miệng hỏi:

Nhất Diệp Tri Thu: Các em đã xem chuyện Cái Kéo và Quả Cầu Giấy Nhỏ ở đâu thế?

Các cô nàng đương chuyện trò sôi nổi, nên đương nhiên chẳng ai thêm đoán hoài tới câu hỏi của anh.

Anh kiên nhẫn có hỏi thêm vài lần. Vì anh cứ hỏi hoài khiến mấy cô nàng đương tâm trạng bực bội càng thấy anh chướng mắt hơn. Họ đã mất đi tính kiên nhẫn hồi ban đầu để “giảng dạy” “cô nhóc” này từ lâu rồi. Nếu như không phải admin là cô nàng A và D vẫn chưa online, thì cả bọn đã đá nick anh ra từ đời nào rồi.

B: Đương nhiên là trên weibo của Đào sama rồi, còn phải hỏi sao?

C: Đừng có nói với bọn tôi rằng, thân là fan mà ngay cả weibo của thần tượng, bạn cũng không theo dõi nha?

Kể từ ngày hôm đó, Lục Tri Thu đã ngỡ ngàng nhận ra ý thù địch của các cô nàng dành cho anh. Anh chẳng hiểu tại sao mấy hôm trước các em gái vẫn còn thân mật đến nỗi ôm ôm hôn hôn anh thế mà bây giờ bỗng nhiên trở mặt, nói chuyện cứ mỉa mai châm biếm, và luôn đưa ra các biểu cảm mang vẻ khinh bỉ.

Lục Tri Thu thoáng trầm mặc, sau đó vẫn kiên nhẫn hỏi tiếp:

Nhất Diệp Tri Thu: Weibo của Đào Kiến Tiểu tên là gì thế?

Lần này, mọi người đều phớt lờ anh.

Ngồi trước máy tính, Lục Tri Thu ngây người trong thoáng chốc, lòng bỗng cảm thấy có phần chua chát. Anh không ngờ lần đầu tiên mình bước ra kết bạn lại thất bại theo cách mơ mơ hồ hồ như thế, anh từng nghĩ rằng mình làm rất tốt rồi, nhanh chóng quen thân với các cô bé trong nhóm, còn đương dương tự đắc rằng mình có thể suôn sẻ kết được bạn, nào ngờ đầu đó chỉ là câu chuyện nực cười mà thôi.

Đương lúc ngây người, chợt anh nhận ra QQ của mình nhấp nháy.

Có rất ít người trên danh sách bạn QQ của Lục Tri Thu, gồm thầy hướng dẫn hồi đại học của anh, mấy người bạn cùng lớp, ngoài ra thì chỉ còn một người.

Avatar của người đó là hình chiếc mũ y tá cực kì dễ thương, trông tình nghịch vô cùng.

Là y tá nhỏ chứ không phải băng vệ sinh: Weibo của Đào Kiến Tiểu: Weibo.com/CVdaojianxiao.

Lục Tri Thu ngần ngừ nhìn đăm đăm nick của cô bé tốt bụng, người đã nhiệt tình giúp anh đến mấy lần kia, chợt phì cười.

Nhất Diệp Tri Thu: Cảm ơn em, em gái Băng vệ sinh, em quả là người tốt.

Là y tá nhỏ chứ không phải băng vệ sinh liền gởi một biểu cảm tức giận, như trách móc cách xưng hô của anh.

Lục Tri Thu không hề chú ý rằng cô y tá nhỏ ngồi cùng văn phòng của anh đang ôm gương mặt đỏ ửng nhoe nhoẹt cười thầm: Ai da, cô nhỏ này càng lúc càng dễ thương quá.

Và sở dĩ Lục Tri Thu bị chuyển dời sự chú ý, là do nửa phút trước có một bảng thông báo QQ bật ra.

[Hội fan hâm mộ Đào Kiến Tiểu Nhóm 1 (xxxxx) admin cô nàng A (xxxxxx) đã xóa tên bạn ra khỏi nhóm.]

Cô nàng A, đây đã là lần thứ hai rồi.

Lục Tri Thu đơ người ngồi phồng ra ngay tại chỗ.

Anh không biết lần này mình “lại” làm sai chuyện gì. Lần trước mới vào nhóm, anh vừa nói một câu “Chào em, anh là Nhất Diệp Tri Thu” trên Skype thì tức thì bị đá ngay ra khỏi nhóm, trong khi anh còn chưa kịp giải thích tại sao giọng mình lại lạnh lạnh đến thế nữa. Anh ngỡ rằng tiếng nói của mình đã khiến các cô sợ hãi, nên không nghĩ ngợi nhiều. Sau khi gia nhập lần nữa anh cố ý không nhắc đến chất giọng của mình, hòng lờ luôn vấn đề này.

Nếu như lần trước bị đá là do giọng nói, vậy thì lần này là gì?

Y tá nhỏ không nhận ra vẻ thất thần của Lục Tri Thu, vẫn còn đang bung mặt ngó cô em gái Lolita trên màn hình, lòng nghĩ không biết cô bé có chuyện gì mà còn chưa chịu trả lời cô.

Bỗng dưng, một giọng bé trai lạnh lạnh chọt vang lên giữa văn phòng tí teo -

“Y tá Lâm...”

Giọng bé trai đó không quá chói tai, nhưng nó vang lên trong căn phòng mạch rộng chưa đến hai mươi mét vuông này, quả thật nghe ghê rợn đến nỗi khiến cô y tá rùng cả mình. Sau lưng sồn đây gai ốc, rõ ràng trước đó trong lòng cô còn thầm oán trách sao y tế trường không gắn máy lạnh, ấy vậy mà giờ cô thấy lạnh toát đến mức răng đánh cầm cập.

Lạ gờì, trong phòng chỉ có cô và một bác sĩ câm, cái tiếng bé trai quái dị đó rốt cuộc là phát ra từ đâu?

Cô dè dặt thò đầu ra khỏi màn hình máy tính, chỉ lộ ra một con mắt nhìn khắp phòng một lượt - vẫn chỉ có cô và bác sĩ Lục, trong phòng không hề thấy bóng dáng của cậu nhóc nào cả.

: <https://www.luv-ebook.com>

Này... đương ban ngày ban mặt, đừng có bày ra trò sồn tóc gáy thế này chứ QAQ.

“Y tá Lâm...”

Giọng bé trai không biết từ đâu lại vang lên, lần này thì tiếng có hơi to chút. Y tá nhỏ vội vàng đóng đinh bản thân trước màn hình máy tính, tự nhủ rằng: mình chẳng nghe gì hết, mình chẳng nghe gì hết. Mấy lời kêu gọi của “người bạn tốt” này tuyệt không thể đáp lại, nếu trả lời lỡ trong chớp mắt cô bị kéo đến một thế giới khác thì biết làm sao hả!

Nhưng càng nghe cô càng cảm thấy quái quái - sao cái giọng bé trai này lại từ hướng của bác sĩ Lục vang lên vậy ta?

Y tá nhỏ đánh bạo thò đầu ra lần nữa, quả nhiên tia mắt chạm ngay vào ánh nhìn của Lục Tri Thu.

Lục Tri Thu vẫn ngồi y nguyên trước máy tính của anh, trên sống mũi có mang một cặp kính không gọng, chiếc áo blu trắng khoác trên người vẫn như thường ngày không vương hạt bụi nào, rõ ràng anh bây giờ đều không có gì khác thường so với mọi ngày, nhưng y tá nhỏ dường như cảm thấy toàn thân anh như tỏa ra cảm xúc “buồn bã cô độc”.

Lục Tri Thu mở miệng, giọng bé trai khiến cô sồn gai ốc ban nãy lại vang lên lần thứ ba: “Y tá Lâm?”

Y tá nhỏ sững sốt hoàn toàn.

Cô há hốc mồm ngây ra, hai mắt tròn to, nhìn anh chăm chăm với vẻ mặt ngu ngơ chịu không thấu.

Ban ban ban ban ban ban này có phải cô nghe nhầm rồi không? Tại sao bác sĩ “câm” lại biết nói, hơn nữa giọng lại còn... dễ thương đến thế kia?

Nếu như ở ngoài đường y tá nhỏ nghe thấy một chàng trai dùng chất giọng non nớt đó nói chuyện, cùng lắm là cười thầm vài tiếng trong bụng, chứ tuyệt đối không thể hiện sự kinh ngạc lộ lộ ngay trên mặt thế này. Nhưng bây giờ anh đồng nghiệp câm sớm chiều gặp gỡ kia lại bất ngờ mở miệng nói, chất giọng lại còn thuộc hàng khác thường, khiến cô nhất thời quên bống đi sự lễ phép nên có, cứ thộn mặt ra giương mắt ếch nhìn Lục Tri Thu.

Lục Tri Thu đưa mắt nhìn cô y tá đang ngây như phỗng đằng kia, tâm trạng vốn đang âm ỉ đang bỗng tươi tỉnh hẳn. Khỏe môi anh nhướn lên cười, khẽ bảo: “Y tá Lâm, nếu miệng cô há rộng hơn chút nữa, là tôi thấy được luôn cả lưỡi gà của cô đấy.” Bây giờ anh đã không còn như lúc đầu, e sợ tiếng nói của mình sẽ dọa cô sợ, bởi vì trong thời gian cùng làm việc gần đây, anh nhận ra y tá nhỏ quả thật là người cực kì tốt bụng và thẳng thắn. Hơn nữa tâm trạng anh giờ đang rỗi như tờ vò, cần gấp một người nói chuyện với anh.

“Bộp”, y tá nhỏ ngậm miệng lại. Cô cẩn trọng nghĩ, Lục Tri Thu chưa hề nói anh ấy là người câm, chỉ là bình thường không bao giờ nói chuyện và toàn dùng bút viết thay thế. Bây giờ ngẫm lại, nếu anh ấy có giọng thế này, thì việc không nói chuyện cũng dễ hiểu thôi. Cô chỉ không hiểu tại sao hôm nay bỗng dưng anh lại mở miệng, chẳng lẽ có chuyện gì sao? Y tá nhỏ ập a ập ứng hỏi: “Bác... bác sĩ Lục, có chuyện gì cần tôi giúp ư?”

Thoáng im lặng, Lục Tri Thu bỗng hỏi: “Y tá Lâm là thanh niên trẻ tuổi... chắc cũng thường lên QQ chat đúng không?”

Y tá nhỏ gật đầu: “Vâng, em có gia nhập một số nhóm QQ.” Chỉ là không phải nhóm QQ trong sáng gì cho cam.

Lục Tri Thu cúi đầu nhìn màn hình máy tính, rồi hỏi: “... Thế người trên mạng toàn như vậy ư? Giấy trước còn đối xử tốt với mình, giấy sau đã đá mình ra khỏi nhóm rồi?”

Không ngờ bác sĩ Lục còn lên mạng kết bạn nữa!

Y tá nhỏ nén sự kinh ngạc xuống, miệng hỏi: “Thế... đây là lần đầu tiên bác sĩ Lục kết bạn trên internet à?”

Lục Tri Thu khẽ gật đầu.

Nhìn vẻ mặt ngầy ngơ của Lục Tri Thu, chột y tá nhỏ cảm thấy ngao ngán và muốn đưa tay che mặt để sợ. Vừa nhìn đã biết Lục Tri Thu là một người chuyên ru rú trong nhà đúng chuẩn, cộng thêm đây là lần đầu kết bạn trên mạng. Theo như hiểu biết của cô đối với bác sĩ Lục, dám chắc anh mù tịt những từ lóng thịnh hành trên Internet. Bây giờ môi trường Internet phức tạp như thế, chỉ vài câu không hợp là đủ để bị đá ra khỏi nhóm với lý do “không hợp nhóm”. Trong mấy nhóm kết bạn bình thường thì còn đỡ, chứ như cái giới mà cô tham gia từ lâu này, chỉ cần khẩu khí có hơi không đúng, rất có khả năng sau vài lần bị mọi người “đay dỗ” xong sẽ liền bị ném ra khỏi nhóm cho coi... Mà chắc là cô nghĩ nhiều rồi, dẫu có kết bạn như thế nào thì Lục Tri Thu cũng chẳng thể nào lại gia nhập vào nhóm cô hiện nay được!

Y tá nhỏ lại hỏi: “Thế bác sĩ thường nói gì với mọi người?”

Lục Tri Thu ngẫm nghĩ, tiết lộ một phần: “Do đây là nhóm fan hâm mộ thần tượng... nên có nhiều khi anh cùng họ bàn về thần tượng. Có lúc họ hỏi thông tin của anh, anh cũng nói thật cho họ nghe. Chỉ có điều những lời họ nói anh thường không hiểu nổi, anh hỏi lại thì các cô ấy cũng không thêm trả lời đáng hoàng.”

Dừng dừng dừng! Y tá nhỏ đã lẫn lộn trên mạng nhiều năm nay, nghe xong bèn đau khổ ôm lấy đầu. Nếu như Lục Tri Thu quả thật ở trên mạng “kết bạn” như thế, bị người ta đá khỏi nhóm là đáng đời. Dùng ngón chân nghĩ cô cũng thừa đoán ra những gì mà Lục Tri Thu sẽ nói, với kinh nghiệm kết bạn bằng con số 0 ấy, thế nào cũng sẽ kể về những chuyện đại loại như tiền sĩ y tốt nghiệp trường danh tiếng bla bla bla. Bây giờ trên mạng ai nấy đều tính như cáo ấy, những lời này đến mà cũng chẳng thêm tin nữa là. Anh nói thật người ta nghĩ anh bốc phét, cộng thêm anh mù tịt tiếng lóng Internet và ngay cả Baidu cũng chẳng biết dùng, như thế người ta không cười thúi vào mặt mới là chuyện lạ. Cũng giống cô nhóc mà cô quen đó, ngơ ngác ngác bịa đặt mình là “tiền sĩ y” “uke”, chẳng lẽ cô bé tưởng tiền sĩ y là từ trên trời rớt xuống hay sao chắc?

Nhưng khi nghĩ thấy vẻ buồn bã toát ra từ khắp người Lục Tri Thu, y tá muốn khuyên lon anh, nhưng chẳng biết phải bắt đầu từ đâu. Áp ứng hồi lâu, y tá nhỏ mới ngập ngừng bảo rằng: “Môi trường mạng hiện giờ phức tạp lắm, em cũng từng quen được vài người bạn tốt trên đó, nhưng cũng có nhiều người chẳng qua chỉ là sơ giao... Giờ trên mạng nhiều người đều như thế cả, anh lại không rành mấy từ lóng của họ, thì anh sẽ “không thể hòa hợp”. Bọn họ một khi đã khẳng định những gì anh nói đều là giả tạo, thì anh chẳng thể nào xoay chuyển được nữa đâu...” Cô cố gắng dùng những câu từ hòa nhã nhất để thuật lại mấy chuyện ném đá, gây hấn lẫn nhau trên mạng. Nhưng dẫu là như thế, Lục Tri Thu vẫn như chú nai bị dọa sợ, hai mắt trở to.

“Trên Internet... đều như vậy cả ư?”

Chỉ có thể nói Lục Tri Thu quá ư là ngốc quá ư là ngây thơ. Hai mươi tám năm cứ ru rú riết trong nhà khiến anh không mấy hiểu định nghĩa của từ “bạn bè”. Anh ngỡ rằng mình vào nhóm fan của Đào Kiến Tiểu, cùng trò chuyện với các cô gái có chung thần tượng, chào hỏi nhau, nói với bọn họ một số thông tin cá nhân, thì người ta sẽ đối xử với anh bằng cũng thái độ chân thành như thế. Anh không sai, chỉ là anh chưa từng tiếp xúc với Internet mà thôi, nên những gì anh làm đều ấu trĩ đến buồn cười. Đồng thời, các cô gái đó cũng không có lỗi làm gì quá lớn. Chỉ là môi trường Internet phức tạp đã khiến bọn họ quen thói dùng một cách nghĩ hạn hẹp để đối đãi với người “không cùng chủng tộc” mà thôi.

Trông thấy Lục Tri Thu bị đá kích nặng nề, y tá nhỏ vội vàng bảo: “Đương nhiên không phải tất cả mọi người trên mạng đều y như thế, em thấy bác sĩ Lục thường lên mạng, chẳng lẽ anh không quen được ai đối xử tốt với anh ư?”

Lục Tri Thu ngoảnh đầu qua, nhìn trên màn hình người đã giới thiệu cho anh, bỗng anh mỉm cười: “Có.” Em gái Băng Vệ sinh là một.

Đương nhiên, cái người hồi sáng không biết ngượng cứ bắt anh kêu là anh Cái Kéo kia cũng có thể tính là một nhĩ ^ _ ^?

Y tá nhỏ lại an ủi Lục Tri Thu vài câu, thấy anh không còn chuyện gì, cô vội vàng chuyển sự chú ý sang cuộc tán gẫu với em gái nhỏ của cô.

Không biết từ khi nào, chữ kí QQ của em gái Lolita đã biến thành “Y tá nhỏ quả là người tốt”. Y tá nhỏ gật đầu hài lòng - Ừm, Nhất Diệp Tri Thu rất cuộc đã thôi gọi cô là Băng vệ sinh rồi.

Là y tá nhỏ chứ không phải băng vệ sinh: Ban này có việc à? Rồi đi rồi ư?

Nhìn lời hỏi thăm ân cần trên màn hình, Lục Tri Thu đưa tay gõ vào khung chat: ban này trò chuyện mấy câu với đồng nghiệp.

Ngẫm nghĩ, rồi anh sửa từ “đồng nghiệp” sang “bạn”.

Nhất Diệp Tri Thu: Ban này trò chuyện mấy câu với bạn.

Là y tá nhỏ chứ không phải băng vệ sinh: Ừm ừm, chị còn tưởng em đã đi xem weibo của Đào Kiến Tiểu sama rồi chứ. >

Nhất Diệp Tri Thu: Ai da! Anh quên mất tiêu rồi!

Việc bỗng dưng bị đá khỏi nhóm khiến tâm trạng của Lục Tri Thu không khỏi buồn bã, đến nỗi quên luôn cả weibo của Đào Kiến Tiếu. Anh vội vàng click chuột vào đường link y tá nhỏ gói qua, màn hình thay đổi bật ra một trang web, trên đó có vài chữ to ghi rằng: CV Đào Kiến Tiếu.

Woa woaa! Ra thứ này được gọi là weibo đấy ư?

Lục Tri Thu rê chuột, muốn xem những câu status mà Đào Kiến Tiếu đã viết, nào ngờ hai câu ở phía trên cùng lại liên quan đến anh.

CV Đào Kiến Tiếu: Sáng hôm nay quen được một nhóc, nhưng nhóc ấy ở tầng hai, mình ở tầng một. Không thấy được mặt của nhóc. Giọng nhóc mềm mềm vừa ngọt vừa thanh, ắt hẳn là một cậu bé có gương mặt bầu bĩnh như quả táo nhĩ. Ha ha, tên nhóc là Quả Cầu Giấy Nhỏ. Một người bạn mới của mình. (Thời gian: 6:36)

CV Đào Kiến Tiếu: Mình bảo nhóc gọi mình là anh Cái Kéo, dù đến mấy lần nhóc đều không thèm gọi, các bé con thời nay đều khó nhằn dữ vậy sao? (Thời gian: 6:45)

Anh là nhóc con cái đầu cậu á!

Lục Tri Thu hậm hực click vào thanh phản hồi, gõ vào dòng chữ như sau:

yyzq1983: Giọng lạnh lạnh nào có chắc là cậu nhóc?

Sau khi gửi phản hồi, anh lại cảm thấy mình nói có hơi cứng rắn quá, sợ đối phương hiểu lầm, lại gượng gạo click mở thanh phản hồi, gỡ bỏ cái biểu cảm mặt cười vào đó.

Nhưng ai ngờ rằng không quá hai phút, trên màn hình của anh thông báo có phản hồi bỗng dưng tăng đột biến. Anh ngạc nhiên mở ra xem, chỉ thấy fan của Đào Kiến Tiếu chỉ trích anh gây chuyện, chất vấn anh “đối phương không phải bạn nhỏ thì là gì cơ chứ?” rồi bên dưới cả hàng dài “+1”, lũ lượt báo rằng ID yyzq1983 chỉ gồm kí tự tiếng Anh cộng với số và chẳng có tên tuổi avatar này quả là kì quái, đến cả anti fan cũng chẳng đáng ghét như anh.

Lục Tri Thu nhìn chằm chằm cả hàng dài phản hồi đó, cảm thấy phía sau mỗi câu “+1” mỗi cái ID mỗi hình avatar kia, đều như có cô gái một mực giữ thái độ nghi ngờ đối với bất kì câu trả lời nào của anh.

Anh không biết phải trả lời như thế nào, chẳng lẽ anh lại đi bảo các cô ấy rằng, anh chính là “Quả Cầu Giấy Nhỏ” ư? Người cương trực như anh không cho rằng câu nói của mình có gì không đúng, anh chỉ là đưa ra một khả năng mà thôi. Trước đó anh cũng cảm thấy mình nói có hơi cứng rắn quá, cho nên không phải đã bù cái mặt cười rồi sao? Nếu quả thực có ai đó muốn ý kiến với anh, thì người đó phải là bản thân Đào Kiến Tiếu mới đúng chứ. Rốt cuộc mấy cô nàng này tại sao lại kích động thế kia?

Anh biết, đây gọi là “gây war”. Còn anh, chính là cái người bị “war”.

Thâm nhập vào mạng đã một thời gian, Lục Tri Thu cũng từng xem qua một số bài viết. Nói cho cùng kẻ nổi tiếng thì luôn bị ghen ghét, cho nên Đào Kiến Tiếu cũng từng bị đặt điều nói xấu, bảo cậu nào là không xem ai ra gì, kịch nào cũng nhận giành hết cơ hội của người mới, nào là khi rạp kịch với người khác cứ luôn thích lên mặt đàn anh chỉ vẽ cách phát âm. . . Đương nhiên Lục Tri Thu cảm thấy bất bình thay cho Đào Kiến Tiếu. Anh biết rõ Đào Kiến Tiếu là người như thế nào, ngay cả trong trường cũng luôn được mọi người khen ngợi, chẳng thể nào lại có chuyện lên mặt không xem ai ra gì được. Hơn nữa đầu cậu có chỉ bảo người khác thì đó cũng đúng thôi, vì cậu học ngành phát thanh, ắt nhiên là giỏi hơn trăm lần những người nghiệp dư kia rồi.

Lục Tri Thu cũng từng tức giận vì những lời đặt điều về Đào Kiến Tiếu như thế. Nhưng bất luận anh có tức giận thế nào, cũng sẽ không phản hồi trên mạng, chỉ ngốc nghếch tự mình tức sôi máu trước máy tính thôi. Bởi vì anh cảm thấy rằng, nếu như Đào Kiến Tiếu không trực tiếp ra mặt bật lại những lời đó, điều ấy chứng tỏ Đào Kiến Tiếu hoàn toàn chẳng để vào mắt mấy người kẻ anh hùng bàn phím kia. Thần tượng đã không để bụng, thế thì thân là fan như anh cần gì phải nói nữa chứ?

©STE-NT

Lục Tri Thu không biết rằng, những cuộc gây chiến hù ảo trên mạng ấy, trong mắt vài người fan lại cực kì quan trọng. Anh và các cô ấy mỗi người có xuất phát điểm, cách suy nghĩ khác nhau, không thể phán xét ai sai ai đúng. Những cuộc “chiến tranh” trong con mắt một số fan là chuyện khiến người ta phải tránh xa trăm thước thì đối với một số fan khác, đó lại là hành động để thể hiện lòng yêu thích dành cho thần tượng của họ. Chỉ có thể nói đây là do tính cách của Lục Tri Thu, khiến anh chẳng thể nào hiểu được những phép tắc này trên mạng ảo.

Lục Tri Thu biết gây chiến là gì, nhưng trước giờ anh đều chỉ đứng bên ngoài bàng quan nhìn, thậm chí có lúc hy vọng các cô đừng nên gây nhau nữa. Bởi vì từ sự hiểu biết của anh đối với Đào Kiến Tiếu, hoặc có thể nói là Tiêu Giản Đào, thì cậu ấy tuyệt đối không thích những chuyện lùm xùm thế này, chỉ cần các cô lắng nghe giọng cậu, vậy là đủ rồi.

Đây là lần đầu tiên Lục Tri Thu bị người khác điểm thẳng mặt mà “ném đá”, từ cái ID, hình avatar đến weibo của anh, tựa như khắp người anh đều có lỗ hổng để các cô nàng lôi ra ném đá. Anh ngây đờ nhìn thông báo có phản hồi càng lúc càng nhiều, nhất thời không biết mình có nên click vào mở ra xem không.

Đương lúc anh đang chần chừ, thì Là y tá nhỏ chứ không phải băng vệ sinh đột nhiên dội bom liên tục QQ của anh, suýt nữa khiến máy anh muốn treo máy luôn.

Nhất Diệp Tri Thu: ??

Là y tá nhỏ chứ không phải băng vệ sinh: Yyzq1983 là em đúng không?

Nhất Diệp Tri Thu: Đúng rồi.

Là y tá nhỏ chứ không phải băng vệ sinh:...

Là y tá nhỏ chứ không phải băng vệ sinh:...

Nhất Diệp Tri Thu: Tại sao các cô ấy lại ném đá anh?

Ở màn hình bên kia y tá nhỏ chỉ muốn cáo tường cho rồi - với cái ID hình avatar câu phản hồi đó, ngay cả cô cũng muốn ném đá nữa là!!! Cô thật sự hối hận khi đưa weibo của Đào sama cho Nhất Diệp Tri Thu. Không ngờ rằng cô nhóc này lại gây sóng gió đến thế, chỉ bằng một câu nói thôi đã khiến người khác muốn ném đá nó đến chết luôn rồi.

Là y tá nhỏ chứ không phải băng vệ sinh: [đỡ trán] Em không thấy rằng câu nói đó nghe rất chi là đốp chát sao?

Nhất Diệp Tri Thu: Cho nên anh đã thêm cái mặt cười vào rồi đó.

Là y tá nhỏ chứ không phải băng vệ sinh:... Người ta đang bắn cuồng vui về ở đó, sao em cứ cố vào tạt gáo nước lạnh làm gì hả?

Là y tá nhỏ chứ không phải băng vệ sinh: Hơn nữa giọng điệu kì quái thế, ngó tới ngó lui đều thấy như đến gây chuyện ấy!

Nhất Diệp Tri Thu: Anh nói sự thật mà.

Nhất Diệp Tri Thu: Vả lại Đào Kiến Tiểu cũng đâu có phản bác lại anh, tại sao mấy cô đó cứ nhảy ra chỉ trích anh chứ?

Là y tá nhỏ chứ không phải băng vệ sinh:... Cũng à, chẳng lẽ trước giờ em đều ngây thơ vô số tội đến thế sao?

Nhất Diệp Tri Thu: Há? Ngây thơ vô số tội nghĩa là gì?

Nhất Diệp Tri Thu: Anh đoán đó có lẽ là danh từ được dùng như tính từ đúng không?

Là y tá nhỏ chứ không phải băng vệ sinh: [khóc ròng]

Giây phút ấy, y tá nhỏ chỉ còn biết nước mắt đầm đìa ngồi trước màn hình. Cô cũng đã từng xông pha huyết chiến trên mạng nhiều lần. Mỗi lần đều khoác clone nick khác nhau, được người đời xưng tụng là “đối thủ mạnh mẽ tựa bậc thánh”. Cô thường xuyên chế giễu các thể loại người ngây thơ ngốc nghếch ở phe đối phương, và nghĩ rằng suốt cả cuộc đời mình chắc chẳng thể nào hiểu được cái tâm lý “tất cả đều là lỗi tại bạn” của mấy em gái xì teen. Nhưng giờ đối mặt với Nhất Diệp Tri Thu, người có thể gọi là “đồng đội ngu dốt tựa như heo” này, cô kinh ngạc phát hiện, không biết từ khi nào cô đã bất giác chấp nhận cái chuyện mặc định này rồi.

Một khi đã chấp nhận chuyện này thì... ngây thơ vô số tội cũng dễ thương quá đó chứ...

Y tá nhỏ sâu sắc nhận ra, sở thích của mình chắc đã tiến theo quỹ đạo kì lạ rồi. Nếu không thì đáng lẽ cô đã phải bỏ rơi Nhất Diệp Tri Thu và phân rõ ranh giới với cô nhóc từ lâu để IQ của mình không bị cô bé kéo xuống thấp hơn. Chứ nào phải như bây giờ vẫn nói năng ngọt ngào dịu dàng với cô nhóc chứ?

Là y tá nhỏ chứ không phải băng vệ sinh: Sở thích của chị chắc chắn đã đi trật đường ray rồi.

Nhất Diệp Tri Thu: Há?

Là y tá nhỏ chứ không phải băng vệ sinh: [thở dài] Thôi được rồi, chị nghĩ chắc cả đời này cũng không thể nào khiến em hiểu được tại sao họ lại ném đá em. = =

Là y tá nhỏ chứ không phải băng vệ sinh: Nói chung là cứ xem như chị cầu xin em, sau này em có thể đừng phản hồi lại weibo của Đào sama không hả? Tốt nhất là em đi đổi ID và cả hình avatar nào có màu sắc ấy, đừng để người ta nhìn vào là thấy giống fan ảo.

Nhất Diệp Tri Thu: Fan ảo?

Là y tá nhỏ chứ không phải băng vệ sinh: Khó mà giải thích trong một hai câu, nói chung em nghe lời chị đi đổi ngay cái ID và hình avatar hoặc chẳng dứt khoát đăng kí một cái khác luôn đi, đừng có phản hồi cho Đào sama nữa. Nếu không chị lo rằng em sẽ bị người ta ném đá đến chẳng còn manh giáp nào luôn.

Lục Tri Thu nhìn trân trân những lời trên màn hình, vẫn không hiểu được “lời khuyên” của đối phương. Sau khi hai người add friend nhau, anh từng chú ý QQ chữ kí của đối phương, lúc thì nói cô đã ném đá ở đâu vào lúc nào, lại giành thắng lợi ở đâu. Y tá nhỏ là người khác hoàn toàn với Lục Tri Thu. Lục Tri Thu căm ghét gây war. Y tá nhỏ lại vô cùng hăng hái với chuyện gây chiến. Tuy rằng mỗi lần đều do bên kia gây chuyện trước đi bôi xấu thần tượng của cô, nhưng lần nào cô cũng đều bật lại khiến đối phương phải tiu nghỉu cụp đuôi bỏ chạy.

Nhưng đó không có nghĩa Lục Tri Thu sẽ ngoan ngoãn nghe theo lời cô, anh cảm thấy mình nói năng hành xử ngay thẳng, chẳng có gì phải sợ cả. Cho

nên anh chẳng cần gì phải đi sửa tên sửa avatar, nếu sửa rồi ngược lại càng như tỏ ra bản thân anh chột dạ, đuối lý.

Lục Tri Thu ngẫm nghĩ, mở miệng hỏi cô y tá nhỏ đang ngồi ở đầu bên kia: “Y tá Lâm? Có thể hỏi cô thêm một câu nữa không?”

Y tá nhỏ do đang mãi lo dạy bảo cô em gái Lolita trên mạng, nên chỉ vội vàng thờ đầu ra: “Sao thế anh?” Haiz, dù nghe mấy lần, vẫn thấy giọng của bác sĩ Lục quả thật khiến người ta lấy làm sững sốt mà~.

Lục Tri Thu: “Nếu như một người bạn trên mạng cùng ý kiến với em, thì em làm sao?”

Y tá nhỏ: “Ai da chuyện này cũng bình thường thôi, bất đồng quan điểm trên một vài vấn đề không đồng nghĩa với chuyện không thể làm bạn bè!” Về điểm này cô có cái nhìn rất thoáng: “Bác sĩ Lục hãy cố tìm cái chung với đối phương! Hãy bày tỏ nhiều về cách nhìn của anh cho người đó biết!”

Lục Tri Thu: “Anh đã nói rồi, nhưng cô ấy vẫn một mực cho rằng anh sai!”

Y tá nhỏ: “... Ồ, xem ra mâu thuẫn giữa hai người khá là sâu nhì!” Do y tá nhỏ sốt ruột muốn nói chuyện với cô nhóc, nên đưa cho Lục Tri Thu lời khuyên khá là nông cạn: “Thế này đi, bất luận sau này đối phương có nói gì, anh cứ phớt lờ đi. Nếu quả thật anh chịu không nổi thì cứ bỏ tên cô ấy vào danh sách đen cho bỏ tức. Sau đó anh ra ngoài đi dạo một vòng, bình tĩnh suy nghĩ, rồi vài ngày sau lại đưa tên cô ấy ra ngoài là được rồi.”

“... Ồ.” Lục Tri Thu gật đầu, đưa mắt nhìn ID “Là y tá nhỏ chứ không phải băng vệ sinh” đang nhấp nháy không ngừng trên màn hình, không hề chán chừ kéo ngay cô bỏ vào danh sách đen QQ. Làm xong, anh đứng phắt dậy cởi áo blu ra: “Thế thì y tá Lâm, phiền cô trông giúp tôi một chút, tôi ra ngoài làm nguội đầu óc, lát sau sẽ quay về.” Hiện anh cũng tức đến nỗi mất hết lý trí. Thực tế thì sau khi đã bình tĩnh nghĩ lại thấy nó cũng chẳng là chuyện lớn lao gì, chỉ là cách suy nghĩ của hai người về một chuyện khác nhau mà thôi.

Nhưng không hiểu sao giờ Lục Tri Thu cứ cảm thấy lòng sôi sục giận dữ vì cảm thấy người bạn “duy nhất” trên mạng lại không tin mình, không ủng hộ mình, ngược lại còn trách anh không biết cách nói chuyện...

Lục Tri Thu không biết rằng, thứ cảm xúc đang dâng lên trong lòng anh hiện giờ, gọi là “ấm ức”. Anh không hiểu đối phương đưa lời khuyên cho anh từ góc độ “đàn chị”, cũng là vì muốn tốt cho anh, sợ anh lại chuốc rắc rối vào thân. Anh hiện giờ rất là buồn bực, lẫn trong cảm giác buồn bực ấy là tâm trạng khó chịu, bối rối và nỗi ấm ức khó thể nói rõ, nên anh dứt khoát kéo đối phương vô danh sách đen luôn.

“Được thôi, anh cứ yên tâm ra ngoài, có chuyện gì em sẽ gọi tin... gọi điện thoại!” Y tá nhỏ ngoan ngoãn gật đầu, sau đó vội vàng quay đầu qua chuẩn bị tiếp tục “giáo huấn” em gái, nhưng lúc này cô mới chợt phát hiện Nhất Diệp Tri Thu đã biến mất khỏi danh sách bạn bè của cô rồi.

Chết tiệt, nó lại dám bỏ mình vào danh sách đen ư?

Bạn đang đọc truyện *Em Không Biết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Bác sĩ Lục

Khó khăn lắm hôm nay Tiêu Giản Đào mới rảnh rỗi, thế mà lại bị thằng bạn Đông Tử kéo đi đánh bóng rổ. Nhắc đến đại học X của các cậu, mảng học tập thì tuy không thuộc hàng top ten toàn quốc, nhưng cơ sở vật chất khá là được. Chỉ ít số lượng sân bóng rổ nhiều hơn rất nhiều so với cái trường y trọng điểm ở kề bên. Đương nhiên, các bạn sinh viên ưu tú của trường y người ta cũng chẳng thèm đến sân bóng khiến toàn thân nhể nhại mồ hôi hôi rình làm chi.

Trong khoa Tiêu Giản Đào rất được mọi người yêu mến, là tấm gương tốt trong mắt mọi người, trên sân bóng cũng là một tay chơi bóng cừ khôi. Cậu và thằng bạn cùng phòng phối hợp với nhau chặt chẽ. Thằng bạn đi bóng cực giỏi, còn cậu thì lo phần hỗ trợ truyền bóng, cả hai nhiều lần ghi điểm cho phe mình. Tiêu Giản Đào cười ha hả, cởi phắt áo ra ném sang một bên, để cơ thể ướt đẫm mồ hôi dễ chịu hơn chút.

Đông Tử, người ban đầu kéo cậu ra chơi nhìn thấy bọn cậu gây ấn tượng nổi bật như thế, bèn tức đến sôi máu: “Cái Kéo Nhỏ! Chết tiệt, bọn mày không thể chừa đường sống nào cho tụi tao hả?” Nói rồi, cậu và đồng đội xông lên bao vây hồng cướp lấy quả bóng trong tay Tiêu Giản Đào. Tiêu Giản Đào thoát xoay người, thừa cơ ném bóng chuyển cho thằng bạn. Cậu ta đưa bóng vượt qua như chón không người, có vẻ như lại sắp giành được điểm trong sự buồn bực của bên kia.

Nào ngờ Đông Tử ở kề bên không chịu thua, từ chỗ Tiêu Giản Đào phóng lên hai bước xông thẳng qua phía đứa bạn bên kia. Thằng bạn cậu nhún người ném bóng, Đông Tử cũng nhảy lên để cản, tiếc là lực bắt tòng tâm, cuối cùng quả bóng đó vẫn vào rổ trượt lọt. Và cơ thể cao to của Đông Tử thì rơi xuống cái rầm.

Rủi thay do tâm trạng kích động, Đông Tử rơi xuống không đứng tư thế, người nghiêng hẳn về một bên phát ra âm thanh chấn động. Tiếp đó vang lên tiếng kêu thảm thiết của Đông Tử. Mọi người chỉ thấy cậu ôm chân kêu gào đau đớn, còn chân phải cậu thì bị tọng sang một bên trông rất kì lạ. Lúc này mọi người đều biết rằng chuyện không hay rồi.

“Ê, Đông Tử mày không sao chứ?” Tiêu Giản Đào hỏi.

Đông Tử đau đến nổi nước mắt chảy dài: “Có sao! Cả chùm sao luôn này!”

Tiêu Giản Đào đưa mắt nhìn cái cổ chân trẹo queo của cậu bạn, lập tức moi di động ra định gọi 120, nhưng không ngờ bị Đông Tử ngăn lại: “Đừng đừng đừng, Cái Kéo Nhỏ à, xem như tao cầu xin mày. Tụi mày mượn chiếc xe đạp, chở tao đi thẳng đến bệnh viện có được không? Tao hai mấy tuổi đầu này rồi, đi đánh bóng rổ đến mức phải kêu cả xe cấp cứu đến, thế thì tao còn mặt mũi nào nữa chứ?”

Mọi người không ngờ đến giờ phút này rồi mà Đông Tử vẫn chỉ quan tâm đến vấn đề sĩ diện, bèn nhao nhao khuyên cậu. Nhưng nói sao Đông Tử cũng là sinh viên ưu tú của ngành phát thanh, về khoản nói năng tranh luận cũng không kém cạnh mấy cậu kia. Cậu vì có chút sĩ diện mà bất chấp cả cái chân đau, khiến mọi người tức đến sôi máu. Vốn Tiêu Giản Đào định phớt lờ luôn ý kiến của cậu ta, gọi thẳng điện thoại kêu xe cấp cứu đến, nào ngờ di động còn chưa kịp bật thì tự dưng phía sau có ai đó khễ vỗ vào lưng cậu. Cái vỗ ấy vô cùng nhẹ nhàng, tựa như một chiếc lông vũ khẽ khàng vuốt qua vai cậu. Lúc đầu Tiêu Giản Đào còn tưởng có lá cây gì đó rơi xuống người mình, nên chỉ lắc lắc vai. Không ngờ vài giây sau, người ở sau lưng lại vỗ thêm cái mạnh hơn.

Tiêu Giản Đào ngoác ngoảnh đầu lại, chỉ thấy một chàng trai mặt mũi trắng trẻo, rất là thanh tú đang sau lưng cậu với vẻ hơi lúng túng. Chàng trai ấy da rất trắng, đôi mắt không to tròn nhưng đẹp đến lạ, bờ môi mím chặt, trên mặt hơi ửng đỏ, trông thoảng nét căng thẳng. Tiêu Giản Đào tự nhận mình là người rất hòa đồng trong trường, các sinh viên trong trường đại khái cậu đều có ấn tượng qua. Nhưng trước giờ chưa từng gặp chàng trai xinh đẹp như ông này, cậu nhất thời ngất ngây nhìn đến lạng cả người đi vài giây.

Nhưng rất nhanh sau, cậu đã có phản ứng: “Khụ... anh có chuyện gì không? Bạn tôi bị thương rồi nên phải nhanh chóng đưa đến bệnh viện. Nếu anh không có chuyện gì quan trọng thì đợi lát sau hãy nói nhé.” Cậu nói có hơi nặng, vì nếu như đối phương tính ý chắc hẳn sẽ không cản trở cậu, nào ngờ đối phương bỗng nhoen miệng cười với cậu, tựa như muốn nói gì đó, nhưng dù Tiêu Giản Đào căng cả tai ra nghe, cũng chỉ nghe được vài hơi gió vô nghĩa.

Anh chàng đang đứng sau lưng cậu hình như cũng có đôi chút rầu rĩ. Anh ta vô thức đưa tay sờ cổ họng mình, tựa như buồn bực tại sao mình không thể phát ra tiếng. Nhưng trông thấy vẻ sốt ruột trên mặt Tiêu Giản Đào, anh lại vội đưa tay xuống móc ra một tệp giấy memo và một cây bút, nhanh chóng viết vài chữ, sau đó chìa ra trước mặt Tiêu Giản Đào.

Tôi là bác sĩ y tế của trường.

Trong đầu Tiêu Giản Đào ngập đầy những dấu chấm hỏi. Cậu đưa mắt quan sát khắp lượt người đứng trước mặt. Trông anh ta tuổi xấp xỉ cậu, hoàn toàn không thể ngờ rằng anh chính là “chàng bác sĩ tiến sĩ cầm” tạo nên cơn sốt khắp trường cậu “dậy sóng” trước đây không lâu. Lúc bác sĩ này mới chuyển đến đây, mọi người bàn tán xôn xao vô cùng. Nhưng Tiêu Giản Đào trước giờ không có hứng thú với mấy tin đồn nhảm, nên cũng chẳng giống như những người khác, lập thành nhóm giả bệnh đến ngó xem mặt mũi của anh bác sĩ.

Nhưng... mặt non choét, da trắng, trẻ tuổi, đôi mắt đẹp, không biết nói chuyện... cũng giống với những lời miêu tả về chàng bác sĩ mà mọi người đồn đại quá chứ.

Đối với “y tế trường”, trước giờ Tiêu Giản Đào đều giữ thái độ hoài nghi về tay nghề của họ, bất luận chàng trai trước mặt là tiến sĩ hay thạc sĩ, cậu cũng chẳng có ý định giao bạn bè mình cho bác sĩ. Nhưng khi Tiêu Giản Đào chú ý đến đôi mắt của đối phương, bất chợt phát hiện nét bối rối trong đó đã biến mất sạch, mà thay vào đó là ý chí kiên định.

Đó là sự tự tin của người thầy thuốc.

Tiêu Giản Đào nhìn anh bác sĩ đó, ngập ngừng vài giây, cuối cùng lánh người qua một bên, thậm chí bảo bạn bè mình tránh ra nhường chỗ cho bác sĩ.

Không sai, chàng trai đột nhiên xuất hiện sau lưng Tiêu Giản Đào chính là Lục Tri Thu đang ra ngoài đi dạo để khuây khỏa. Anh buồn bực vì cuộc “ném đá” trên mạng, trong lúc lơ mơ chân bất giác bước đến sân bóng rổ trường. Hồi còn học ở trường y, anh cũng từng đứng bên ngoài sân bóng xem bạn bè chơi bóng, nhưng do tính cách tự ti lắm lý nên anh chẳng bao giờ tham gia vào. Vì vậy sau khi đến ngôi trường này, anh vẫn giữ thói quen ấy, đến sân bóng rổ xem các chàng trai tràn đầy nhựa sống kia thỏa sức chơi đùa, đấu bóng với nhau.

Nhưng hôm nay khi đến sân bóng rổ, vốn anh đang thất thần suy tư về chuyện trên Internet, trong sân, giữa đám đông tiếng người huyên náo, ồn ã, bỗng một giọng nói rất đời thường xuyên qua đám đông, và nguyên vẹn truyền thẳng vào tai anh. Giọng nói dịu dàng pha lẫn chút lo lắng ấy, khiến anh bất chợt rùng mình, đôi tai khoan khoái tựa như vừa uống một cốc cacao nóng.

... Chỉ có Tiêu Giản Đào, hoặc có thể nói là Đào Kiến Tiểu, mới có nét quyền rũ diệu kỳ như thế. Chỉ cần khoảng khắc nghe thấy giọng cậu, đã có thể khiến anh quên hết mọi ưu phiền.

Lục Tri Thu phóng tầm mắt về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy trên sân bóng như xảy ra chuyện gì đó. Một cậu trai mặt mày đau khổ ngồi bệch dưới đất, xung quanh không ít bạn bè vây quanh, Tiêu Giản Đào cũng có trong đó, như đang khuyên lớn cậu trai ngồi trên đất chuyện gì. Hiểu kì, Lục Tri Thu bèn bước qua, lúc này mới nghe rõ ra là cậu kia đánh bóng sảy ý làm chân bị thương. Anh lại đưa mắt nhìn xuống mắt cá chân cậu ta, chỉ thấy cổ chân trẹo đi một cách không bình thường, mắt cá chân đã phồng rộp như cái bánh bao.

Không nghĩ nhiều, tấm lòng của người thầy thuốc dâng lên chiếm thế thượng phong. Lục Tri Thu tự nhận rằng mình không phải bác sĩ chỉ để đó làm kiếng trưng cho đẹp. Anh cắn răng, cố nén tâm trạng ngượng ngập xuống, khẽ khàng vỗ vào vai của Tiêu Giản Đào.

Khi Tiêu Giản Đào xoay qua nhìn Lục Tri Thu, không chỉ Tiêu Giản Đào ngây người, mà trên thực tế Lục Tri Thu pháp phòng hồi hộp. Dẫu sao đây cũng là lần thứ nhất hai người chính thức gặp nhau. Khác nhau là, Lục Tri Thu biết rõ mọi thứ về Tiêu Giản Đào, còn đối với Tiêu Giản Đào mà nói, Lục Tri Thu chỉ là một người xa lạ.

Lục Tri Thu muốn nói chuyện với Tiêu Giản Đào, nhưng khi mở miệng ra, anh hồi hộp đến nỗi chỉ phát ra được hơi gió. Nhưng may mà anh viết chữ rất nhanh, anh hấp tấp viết trên mẫu giấy nói với Tiêu Giản Đào ý định của mình. Cuối cùng Tiêu Giản Đào cũng lánh người qua, để anh thuận lợi tiếp xúc với người bị thương đang ngồi trên đất kia.

Mọi người có phần tò mò đưa mắt nhìn anh bác sĩ trong truyền thuyết.

Một số người trong đó đã sớm biết thân phận của Lục Tri Thu rồi (bọn họ từng rành ròi già bệnh đến xem anh), còn một số người vẫn duy trì thái độ ngờ vực.

Nhưng cách xem bệnh của Lục Tri Thu khiến mọi người không khỏi bội phục.

Lục Tri Thu dịu dàng chạm vào cổ chân của Đông Tử, ngón tay lạnh lạnh khiến chỗ mắt cá chân đang sưng húp nóng hổi cảm thấy mát mát, rồi lại nhẹ nhàng chạm vào ba chỗ trên cổ chân Đông Tử, sau khi xác định cậu không bị gãy xương, chỉ suy nghĩ vài giây, rồi đương lúc mọi người chưa kịp phản ứng anh đã nắm lấy cổ chân trẹo của Đông Tử bẻ ngay trở lại.

“Anh...!” Mọi người thất kinh, bởi vì Lục Tri Thu là “bác sĩ trường”, cho nên dù biết rõ anh là “tiền sĩ khoa y”, vẫn không tin tưởng gì anh. Họ không ngờ rằng dưới bao ánh mắt của mọi người mà anh lại dám trực tiếp nắm lại chân của Đông Tử! Chết tiệt! Lỡ chân của Đông Tử bị hấn làm tàn phế luôn thì sao đến đây hả?

Ai ngờ Đông Tử đang ngồi trên đất bỗng dưng chớp chớp mắt kinh ngạc: “Bác sĩ... đây... chân em đỡ nhiều rồi...” Tuy mắt cá chân vẫn sưng to, nhưng cái cảm giác đau nhói như bị chuột rút đã dịu bớt đi nhiều, cảm thấy đỡ hơn hẳn. Mọi người nghe Đông Tử nói thế, mới biết ra Lục Tri Thu cũng có tay nghề thật sự. Nhất thời cả bọn rơi vào im lặng, không biết nên nói gì.

Lục Tri Thu tự moi giấy bút ra, dặn mọi người gọi 120, tuy anh đã tạm thời giúp Đông Tử chỉnh xương chân ngay lại rồi, nhưng vẫn không thể cử động bừa hoặc để nó rũ xuống, tốt nhất là đặt ngang. Đông Tử vốn vì sĩ diện không muốn gọi 120, vừa định ý kiến ý cò, nhưng khi thấy đôi mắt ấm áp và sâu thăm thẳm kia của Lục Tri Thu, chỉ còn biết lúng túng nuốt trở lại vào bụng.

Lục Tri Thu thấy mọi người bận rộn, kẻ thì gọi 120, người thì gọi điện cho giáo viên xin nghỉ, bèn chuẩn bị đứng dậy rời khỏi. Nhưng do ngồi xỏm quá lâu, bỗng dưng đứng bật dậy, máu huyết không kịp lưu thông, khiến anh bất chợt hoa mắt, nhất thời không cẩn thận liền ngã sang một bên. Anh vốn tưởng rằng mình sẽ té xuống đất, không ngờ lại rơi vào một vòng tay ấm áp.

Vòng tay trần đó rịn đầy mồ hôi, mát mũi Lục Tri Thu ngập giữa mùi nam tính mạnh mẽ. Lục Tri Thu giật mình, đợi đến khi cơn chóng mặt và màn đen kịt trước mắt biến mất, không ngờ phát hiện ra người đang ôm anh chính là Tiêu Giản Đào.

Lục Tri Thu kinh ngạc cực độ, anh hoàn toàn không ngờ rằng cho đến hôm qua chủ nhân của giọng nói mà anh chỉ có thể nghe được qua tai nghe giờ lại đang ôm mình trong lòng. Anh mở to mắt, miệng há hốc, đáng vẻ ngây ngô ấy khiến anh trông càng nhỏ tuổi hơn.

Trông thấy Lục Tri Thu trong vòng tay đang đỡ đỡ gương mặt nhìn mình, Tiêu Giản Đào đột nhiên nhoen miệng cười, dùng chất giọng dịu dàng đến mức người khác như muốn chết đuối trong ấy, trịnh trọng nói: “Thưa thầy, cảm ơn thầy.”

Nghe thấy tiếng nói mà mình ngày nhớ đêm mong kia đang kề bên tai chậm rãi nói chuyện, Lục Tri Thu chợt giật mình, vội lùi sau ba bước, nhảy phóc ra khỏi vòng tay của Tiêu Giản Đào.

Anh vội gạt đầu qua loa, không đợi 120 đến, bèn hối hả rời khỏi. Bóng dáng bỏ đi trông đến là hoảng loạn, thậm chí khi đang bước ra sân bóng, còn lao đảo suýt nữa ngã bổ chửng trên đất bằng, hoàn toàn khác với vẻ trầm tĩnh thường ngày.

Sau khi 120 đến, Tiêu Giản Đào và một cậu nam sinh làm đại diện đi theo Đông Tử đến bệnh viện. Đó chính là bệnh viện ở ngay đối diện trường y kế bên, và bác sĩ chữa trị vết thương của Đông Tử khéo sao lại là thầy giáo dạy Lục Tri Thu.

Bác sĩ xem qua chân của Đông Tử, xác định là trật khớp chứ không phải gãy xương, nhưng để đề phòng vạn nhất nên vẫn đưa đi chụp X quang. Đến khi có hình, vừa nhìn vào, quả nhiên, xương chân không bị tổn thương gì, chỉ là dây chằng ở chân bị thương cộng thêm cơ bắp chấn thương, nên mới bị sưng vù như thế.

“Có phải trước đó đã có ai sơ cứu qua cái chân của cậu ấy rồi không? Thủ pháp rất gọn gàng, xương chỉnh khá ngay ngắn, khá lắm, khá lắm” Bác sĩ tấm tắc khen ngợi.

Tiêu Giản Đào đáp: “Dạ, đó là do bác sĩ trường cháu làm, lúc đó vừa hay thầy ấy có mặt ở sân bóng, động tác đúng là nhanh lắm ạ.” Nói rồi, cậu không khỏi nhớ đến cảm giác vòng tay mình ôm lấy đối phương vào ban nãy. Lục Tri Thu thấp hơn cậu nửa cái đầu, chiều cao vừa vặn để cậu ôm gọn vào lòng, khiến cậu nhất thời chẳng muốn rời tay. Mặt anh ấy trẻ măng thế, nào giống người hai mươi tám tuổi cơ chứ? Nói anh ấy là sinh viên đang học đại học thế nào cũng có người tin răm rắp. Nhưng ngón tay lạnh buốt của đối phương quả thật đã làm cậu giật mình, lại nhớ đến gương mặt trắng trẻo của anh... Lẽ nào bản thân anh bác sĩ có bệnh nào ư?

Bác sĩ vừa nghe xong, hơi ngẩn người, chợt hỏi tiếp: “Các cháu là sinh viên của trường X kế bên đúng không? Bác sĩ trường cháu có phải họ Lục không?”

Trong thoáng chốc trên mặt Tiêu Giản Đào thoáng hiện nét xấu hổ. Hồi anh bác sĩ vào trường, do anh không thích buồn đưa lê nên cũng không để tâm lắm, đương nhiên không biết tên họ của người ta. “Họ gì thì cháu cũng không rõ... nhưng đúng là thầy ấy tốt nghiệp tiến sĩ khoa y.”

“Thế thì hẳn là Tiểu Lục rồi...” Trên mặt bác sĩ lộ vẻ hoài niệm: “Trong biết bao nhiêu học trò ta dạy qua, thì nó là một trong những đứa xuất sắc nhất. Tiếc là đến cuối cùng ta vẫn không cách nào thuyết phục lãnh đạo đồng ý cho nó ở lại viện.”

Tiêu Giản Đào nhất thời không quản được cái miệng của mình: “Tại sao ạ? Nếu thầy ấy đã xuất sắc như thế, tại sao lại không cần thầy ấy?”

Vị bác sĩ đó ngẩng đầu nhìn cậu một cái, trong mắt ngập tràn sự bất lực: “Cháu đã nghe qua giọng của nó chưa? Lục Tri Thu mang giọng bé trai chưa vỡ giọng, rất ảnh hưởng đến sự nghiệp. Mỗi lần nó mở miệng đều khiến người ta trở mắt sững sờ. Lãnh đạo viện sợ tiếng nói của nó “đọa” chết khiếp người khác, cho nên đến giờ vẫn lẩn tránh không chịu đồng ý giữ nó ở lại. Sau này cũng là do Lục Tri Thu nghĩ thoáng, chủ động xin thầy hướng dẫn giúp đỡ, tìm hộ công việc ở phòng y tế trong trường đại học bình thường nào đó, nhưng cũng xem như là không có đất dụng võ rồi.”

Tiêu Giản Đào lại ngỡ rằng câu nói của bác sĩ là ám chỉ Lục Tri Thu không thể nói chuyện, vừa nghĩ đến người thông minh lại tài giỏi đến thế, chỉ vì cảm nên không thể nào trở thành bác sĩ được người người kính trọng, trong lòng chợt thấy tiếc nuối thay cho anh. Tiêu Giản Đào gật đầu qua quýt trả lời, lòng ngập tràn tình cảm tiếc thương dành cho người chỉ mới gặp một lần kia.

Thấy thời gian đã không còn sớm, trong khi Đông Tử vẫn phải ở bệnh viện bó bột xong mới được về, Tiêu Giản Đào dặn dò vài câu xong vội vàng rời khỏi. Tối hôm nay cậu vẫn còn có việc, phải đến hội học sinh một chuyến, còn phải tranh thủ thu cho xong vở kịch mới nhận gần đây. Đông Tử cũng biết cậu là người bận rộn, mắng vài câu: “Cái Kéo Nhỏ, mày hết yêu tao rồi!” xong rồi để cậu rời đi.

Trên đường về, Tiêu Giản Đào nhớ đến những gì mình vừa trải qua ban nãy, chợt thấy cảm khái vô cùng. Cậu lấy di động ra ghi liền hai câu status:

CV Đào Kiến Tiếu: Hôm nay lúc ở ngoài đánh bóng rổ với mấy người bạn, thì chân thằng bạn học bị thương. Không ngờ được một người ngang qua giúp đỡ, da dẻ trắng trẻo, rất trẻ, xử lý vết thương chân của thằng bạn cũng chuyên nghiệp lắm. Bề ngoài ấy của anh nếu có nói là sinh viên ở trường y kế bên mình cũng tin nữa là, nhưng đâu ngờ đó lại là bác sĩ ở phòng y tế trường. = Lần trước nghe nói mới có một tiến sĩ cầm trẻ tuổi đến trường, mình không ngờ anh lại vẻ ngoài lại giống học sinh đến thế. Ảnh đẹp lắm, không nói được quá là đáng tiếc ghê. (Thời gian: 18:21)

CV Đào Kiến Tiếu: Xem ra phòng y tế trường mình cũng đáng tin cậy lắm nhì, có tiến sĩ khoa y ngồi trấn giữ. Không biết bình thường khi xem bệnh, liệu anh ấy cũng giống như thế không nhì? Không nói chuyện, chỉ viết thôi? Mà chữ anh ấy thực sự cũng đẹp lắm. (Thời gian: 18:30)

Gởi xong kéo xuống xem, ở dưới hai câu status đó đã có hàng dài phản hồi:

Phản hồi 1: Giật tem! Đạo gần đây hóm thấy sama lên weibo gì hết!

Phản hồi 2: Bán quá đi! Bác sĩ tiến sĩ ở trường không thể nói chuyện, dễ thương chết được!

Phản hồi 3: Woa woah woah! Sau Cái Kéo Nhỏ x Quả Cầu Giấy Nhỏ, giờ lại thêm couple mới ư?

Phản hồi 4: Sama ơi, anh thiệt là có phúc quá nha! Quả Cầu Giấy Nhỏ và anh bác sĩ, anh ôm hai tay hai bên luôn!

Phản hồi 5: Xin post mẫu giấy viết chữ!

Phản hồi 6: Xin post +1

Đọc những dòng phản hồi suy tưởng “ba chấm” kia, Tiêu Giản Đào chỉ cười cười lắc đầu: mấy cô nàng fan của cậu nhiệt tình thì nhiệt tình đó, nhưng lại thích suy tưởng lung tung quá, chỉ cần trong weibo của cậu xuất hiện người đàn ông nào, bất kể nghề nghiệp, tuổi tác, đều có thể mang ra cặp đôi với cậu hết. Và những CV giọng uke từng hợp tác với anh thì càng khỏi phải nói, hầu như đều trở thành “hậu cung” của cậu, cậu một thời gian cũng không liên lạc với họ, bèn bị chỉ trích là “Cố mới nói cũ”... Lúc đầu cậu cảm thấy buồn cười gì đâu, sau đó cảm thấy nhàm chán rồi thấy có hơi quá đáng. Nhưng bây giờ, hầu như cậu đã chẳng buồn đọc những dòng phản hồi ấy nữa.

Đương suy nghĩ, bỗng di động của Tiêu Giản Đào đổ chuông, cậu cúi xuống nhìn, trên màn hình hiển thị tên người gọi, Moly. Tiêu Giản Đào nhìn cái tên này phì cười, không nghĩ gì nhiều bèn bắt máy.

Giọng nói hồn nhiên đáng yêu từ đầu kia vang lên: “Anh Đào! Em là Moly!”

Tiêu Giản Đào: “Uh, anh biết.”

Moly: “Hôm sau là sinh nhật đó!”

Tiêu Giản Đào: “Ừm, quả anh đã gọi chuyển phát nhanh rồi, là chiếc micro ISK RM16 mà em cứ ao ước muốn có đó.”

Micro ISK RM16 không phải loại rẻ tiền gì, đó là thiết bị cao cấp mà rất nhiều tiền CV mạng không thể nào mua nổi, một chiếc thôi đã đến mấy ngàn tệ rồi. Ban đầu Moly cũng chỉ thêm thường nhắc đến vài câu, không ngờ Tiêu Giản Đào lại ghi nhớ đến giờ. Mỗi năm cậu có cả một đồng học bổng, cộng thêm tiền tiêu vặt do nhà gởi đến, tiền bạc cũng dư dả, ngẫm nghĩ hồi bèn dứt khoát mua một cái gởi tặng Moly luôn.

Nghe thấy lời cậu nói, điện thoại bên kia chợt rơi vào im lặng, lát sau giọng của Moly mới cất lên, nhưng đã mất đi vẻ hoạt bát vui tươi như ban nãy, mà

ngheh ngheh bảo: “Anh Đào... sao anh vẫn tốt với em đến thế hả?”

Có rất nhiều giọng uke từng hợp tác với Đào Kiến Tiểu thực hiện những vở kịch đam mỹ, nhưng vị trí “chính cung” mãi mãi thuộc về Moly, cậu này được nói bởi chính các fan trên mạng. Nhưng không ai biết rằng, hai người từng âm thầm quen nhau, từng gặp mặt, ăn cơm, nắm tay, xem phim với nhau... là một cặp thực sự quen trên mạng và phát triển ra đời thực. Bây giờ Tiêu Giản Đào cũng chẳng thể nhớ được ban đầu cả hai bắt đầu quen nhau như thế nào. Đại để là Moly chủ động và cậu cũng không thấy ác cảm chẳng? Nhưng đến cuối cùng hai người vẫn không thể tiếp tục làm người yêu với nhau, mà quay trở lại làm bạn bè.

Cũng từng có cãi vã, cũng từng có chiến tranh lạnh, nhưng những cuộc tranh cãi âm ỉ ấy không hợp với cả hai – hay có thể nói là không hợp với Tiêu Giản Đào. Tiêu Giản Đào cảm thấy, mình có lẽ chỉ thích hợp với những ngày tháng hai người bình thân ở cạnh nhau. Người có tính cách hoạt bát sôi nổi như Moly nói cho cùng không thích hợp với cậu. Moly không có gì sai, chỉ là tính cách cậu ấy vui tươi thích ồn ào, hẹn hò thích đi hát karaoke đi công viên trò chơi, còn Tiêu Giản Đào lại thích tìm một quán cà phê yên tĩnh nào đó ngồi hơn.

Nguồn ebooks: <https://www.luv-ebook.com>

Tuy rằng đã chia tay, hai người vẫn là bạn bè, còn ở trên mạng thì vẫn trêu chọc đùa nhau, vẫn cùng nhau pha trò fan service như thường dù không còn có thể tìm về tình cảm như thuở ban đầu, nhưng làm người bạn thân với nhau cũng đủ rồi. Tiêu Giản Đào thật sự đối xử rất tốt với Moly, đến sinh nhật của Moly, còn mua tặng cậu cái micro thu âm đắt tiền mà cậu ấy cứ ước ao có được nhưng xót tiền không nỡ mua. Tình bạn giữa hai người thật sự rất sâu đậm.

Tiêu Giản Đào: “Em quên là anh học gì rồi sao? Anh ở đây có quen biết, nên mua rẻ lắm.” Nói là nói thế, nhưng Moly biết rõ Tiêu Giản Đào chắc hẳn đã tốn không ít tiền, là đồ tốt thật sự thì dù có người quen giúp đỡ, cũng chẳng thể nào rẻ được bao nhiêu.

Hai người tán gẫu với nhau không ít chuyện, Moly mới dần dần thôi thút thít. Cậu lau lau mũi, chớp mắt lại khôi phục vẻ sôi nổi vui tươi như thường ngày: “Em gọi điện cho anh không phải vì quà sinh nhật đâu nhá! – Hôm sinh nhật, em sẽ mở nhạc hội, anh nhất định phải đến tham gia để giữ thể diện cho “chính cung” này đó! Nhớ chuẩn bị nhiều bài hát vào, đừng có đến lúc đó bảo hết nhạc hát là em giết!”

Tiêu Giản Đào cười xòa đồng ý hết. Cậu biết trước giờ Moly thích chơi trội, sĩ diện. Đó cũng là một phần tính cách của cậu ấy. Vài năm nay kể từ khi cậu ấy bước chân vào giới, sinh nhật năm nào Moly cũng mở nhạc hội như thế, tiếc rằng trình hát hò chỉ hạng tầm tầm, nên lần nào cũng đều kéo không ít bạn bè có “giọng oanh vàng” đến trợ giúp. Ất nhiên Tiêu Giản Đào cũng chẳng dám chảnh mắng, luôn đến tham gia khuấy động chương trình.

©STE-NT: <http://www.luv-ebook.com>

Hai người lại nói vài câu với nhau, rồi mới cúp máy. Nhìn thời gian cuộc gọi hiển thị trên di động, Tiêu Giản Đào dần dần thất thần. Cậu cũng không nói ra được Moly rốt cuộc có gì không tốt, tính tình vui vẻ thích kết giao bạn bè, quả thật không phải “khuyết điểm”. Chỉ là cậu cứ cảm thấy Moly không hợp với mình, cũng như bản thân không hợp với Moly vậy. Nói thật lòng, cậu cũng không biết bản thân rốt cuộc mong muốn một người như thế nào. Nói không chừng người đó phải trắng trẻo ư? Phải gầy ư? Phải tính tình trầm tĩnh? Phải thấp hơn cậu nửa cái đầu chẳng?... Dần dần, trong đầu cậu vẽ nên một bóng hình nọ mà mình vừa gặp qua một lần, cậu tự cười giễu mình, rồi lắc lắc đầu.

Mấy hôm nay ngày nào Tiêu Giản Đào cũng dậy sớm đến bên ngoài tòa nhà nhỏ của y tế trường để tập đọc sáng, nhưng không giống như lúc trước chỉ đơn thuần luyện kỹ xảo phát thanh, mà nguyên nhân lớn hơn là muốn đến gặp “người bạn nhỏ” của cậu.

“Này, Quả Cầu Giấy Nhỏ, em có đó không?” Tiêu Giản Đào đứng ngoài cửa sổ gọi.

Cửa sổ tầng hai chợt mở toang ra, xem như là câu trả lời dành cho Tiêu Giản Đào.

Quả Cầu Giấy Nhỏ không thích nói chuyện, chỉ là thỉnh thoảng bị Tiêu Giản Đào hỏi dồn dừ quá, mới bật ra vài câu đơn giản. Tiêu Giản Đào trước giờ không biết mình lại có tính nhẩn nại đến thế, có thể ngày ngày trêu đùa tán gẫu với một cậu nhóc con chưa một lần gặp mặt. Mỗi lần nghe cái giọng bé con trong trẻo hồn dỗi từ tầng trên vang lên, trước mắt Tiêu Giản Đào tựa như xuất hiện một cậu nhóc đang phồng mang trợn má đá vào chân cậu.

Do có người bạn nhỏ này, nên Tiêu Giản Đào gần đây không còn đọc mấy bản thảo kịch truyền thanh thuộc thể loại đam mỹ kia nữa. Cũng chẳng biết cậu mò đâu ra cả đồng sách báo thiếu nhi, thực sự là từ “người dẫn chương trình tin tức tương lai” bẻ ngoặt cái thành “Anh Cái Kéo của mục Cối xay gió.”

Nhưng cậu không biết rằng, đương ngồi dưới nền sàn cửa sổ, Lục Tri Thu chẳng muốn nghe mấy thứ đó tí nào. Nếu như Tiêu Giản Đào tiếp tục đọc những câu thoại ướt át tình cảm kia, Lục Tri Thu còn tưởng tượng Tiêu Giản Đào đang thì thầm những lời ngọt ngào ấy với mình. Nhưng giờ cậu chỉ toàn đọc các câu chuyện cổ tích mà con nít mới nghe, thiệt sự khiến anh buồn bực ghê gớm.

Tiêu Giản Đào đứng bên ngoài đọc say sưa, bỗng dưng có một hòn đá nhỏ từ trên trời ném xuống khiến cậu giật nảy mình, rồi trúng đầu cậu đau nhói. Tiêu Giản Đào ngo ngắc ngẩng lên nhìn trời, không biết con chim nghịch ngợm nào bày trò đùa cậu.

“Đừng ngó nữa, là tôi ném đó!” Một giọng lạnh lạnh từ cửa sổ truyền ra.

Tiêu Giản Đào mới vỡ lẽ, ra là cậu em Quả Cầu Giấy Nhỏ của mình bày trò. “Quả Cầu Giấy Nhỏ, tại sao lại ném vào anh Cái Kéo thế hả?”

Giờ Lục Tri Thu chẳng buồn sửa cách xưng hô của cậu nữa... Và lại anh cũng dần dần nhận ra, dùng thân phận “bé con” càng dễ tiếp cận đối phương

hơn. Khi anh là bác sĩ Lục, Tiêu Giản Đào tỏ ra lịch sự nhưng mang đầy vẻ xa cách. Vì đối với cậu, anh chỉ là một người đứng, và lần tiếp xúc duy nhất chính là vụ tai nạn bất ngờ hôm nọ. Nhưng khi anh là Quả Cầu Giấy Nhỏ thì Tiêu Giản Đào sẽ cố sức dùng mọi cách để chọc vui anh, vẻ như xem anh là một cậu bé thực sự. Một Tiêu Giản Đào trẻ con như thế khác hoàn toàn so với hình tượng cậu học sinh ưu tú toàn năng trong trường thường ngày. Lục Tri Thu phát hiện, anh chẳng hề ác cảm với một Tiêu Giản Đào thích bày trò, trêu chọc mình thế này.

... Rõ là trúng tà rồi.

Lục Tri Thu cúi đầu mình vào giữa hai gối.

“Tôi không muốn nghe cậu đọc chuyện cổ tích!” Anh tức tối bảo.

“Hả?” Tiêu Giản Đào có hơi bối rối, tay lật giờ cuốn cổ tích toàn tập mà mình khó khăn lắm mới tìm được: “Thế em muốn nghe cái gì?”

“Tôi muốn nghe...” Tiếng của Lục Tri Thu càng lúc càng chùng xuống. Anh thực sự cảm thấy xấu hổ vì những lời sắp nói ra... nhưng anh đâu phải là “bác sĩ Lục”, mà giờ chỉ là “Quả Cầu Giấy Nhỏ” mà thôi... cho nên, cũng chẳng sao đâu nhỉ? “Tôi muốn nghe,” anh bậm bụng nói thẳng: “Tôi muốn cậu đọc những chuyện mà trước kia cậu đọc ấy.”

“...” Tiêu Giản Đào ngây người: “Những truyện trước kia, là truyện gì?” Không phải như cậu đang nghĩ đó chứ?

Lục Tri Thu ngượng đến nỗi nói chẳng tròn câu, giọng vốn đã lạnh lạnh giờ lại nhỏ như tiếng muỗi: “Chính là mấy chuyện cậu yêu anh trai, cậu yêu hoàng thượng của cậu, cậu còn yêu đối thủ trên thương trường ấy.”

“...” Tiêu Giản Đào lúng túng như gà mắc tóc bảo: “Quả Cầu Giấy Nhỏ, sở thích của em quả là khác người thật.”

Sau buổi tập đọc sáng, Tiêu Giản Đào lười đi động ra viết một câu status trên weibo:

CV Đào Kiến Tiểu:... Quả Cầu Giấy Nhỏ nói không muốn nghe mình đọc truyện cổ tích, mà muốn nghe đọc kịch bản đam mỹ... các bé nhỏ hiện giờ đều có sở thích táo bạo thế ư?

Phản hồi 1: Sama, anh... cậu nhóc...

Phản hồi 2: Đáng yêu quá đi!!! Quả Cầu Giấy Nhỏ, chị biết rõ em đúng là seme đen tối mà!! Truyện “Tiểu seme 7 tuổi đen tối lắm đó nha” lại có tình tiết mới nữa rồi!

Phản hồi 3: Đào sama, về chàng bác sĩ cầm ở ven hồ Đại Minh ngày nào, anh còn nhớ hay anh đã quên?

Phản hồi 4: Ra là sama thích Quả Cầu Giấy Nhỏ hơn sao? QAQ, bác sĩ trường cũng dễ thương lắm mà!

Phản hồi 5: Phản hồi trên +1, bác sĩ trường cũng rất cần sama đọc truyện cho nghe!

Phản hồi 6: Quả Cầu Giấy Nhỏ mới là chính cung! Địa vị của cô dâu nuôi từ nhỏ vững chắc suốt trăm năm!

Phản hồi 7:... Sama, tại sao Quả Cầu Giấy Nhỏ lại biết anh đọc kịch bản đam mỹ, chẳng lẽ trước kia anh từng đọc cho nhóc ấy nghe? Người có sở thích táo bạo là anh mới đúng á!

Phản hồi 8: Phản hồi trên +1

Phản hồi 9: Phản hồi trên +1

Phản hồi 10: Phản hồi trên +2

Phản hồi 11: Phản hồi trên +3

Tiêu Giản Đào: “...”

Tiêu Giản Đào lẳng lặng tắt weibo, phát hiện cái tật mỗi lần cập nhật weibo xong đều xem phản hồi của mình chắc phải sửa thôi.

Lục Tri Thu từng thắc mắc mãi, cái gọi là “mạng ảo” rốt cuộc ảo ở đâu. Nhưng từ khi cậu theo dõi weibo của Tiêu Giản Đào, cũng đã dần dần hiểu ra một chút. Anh đọc những dòng phản hồi của các fan dễ thương ghi ở dưới weibo của Đào Kiến Tiểu tưởng tượng về mỗi tình tay ba treó ngoe ướm ất giữa ba người “Quả Cầu Giấy Nhỏ”, “bác sĩ cầm” và “Đào sama”, nhất thời rơi vào ngỡ ngàng.

Những cái ID quen thuộc kia, những câu từ quen thuộc kia, Lục Tri Thu nhớ rõ một số người trong đó từng hứa nhau chỉ trích yzq1983. Anh thậm chí còn nhận ra trong số đó những fangirl hò hét đòi Quả Cầu Giấy Nhỏ “phản công” Đào Kiến Tiểu ấy, có clone nick của cô nàng ABCD từng đá Nhất Diệp Tri Thu khỏi nhóm.

Bọn họ đều là những nàng fan đáng yêu, tiếc là không đáng yêu với anh mà thôi.

Đến cuối cùng Lục Tri Thu vẫn không hiểu vì cớ gì cô nàng A lại đá mình ra khỏi nhóm đến hai lần. Chỉ là khi trông thấy các cô ấy xếp hàng ôm ôm hôn hôn chào hỏi nhau dưới status của Dao Kiến Tiếu, vô số lần anh muốn trả lời, cuối cùng chỉ đành lặng lẽ ngồi delete từng chữ mà mình mới vừa gõ.

Anh hỏi cô y tá cùng văn phòng: “Y tá Lâm, người trên mạng tại sao lúc thì chỉ chiết mình đến chết, hồi sau thì lại khoác clone nick đi khen mình dễ thương quá?”

Y tá nhỏ đương cố gắng chiến đấu với antifan của Dao Kiến Tiếu trong bài post nọ, một mình cô khoác đến ba cái clone nick, đổi bốn cái IP, dùng di động và điện thoại cùng lúc xông trận, đang tiếp ứng hỗ trợ nhau chuẩn bị ném đá đến chết cái bọn yếu xù chẳng có mấy sức chiến đấu kia.

Y tá nhỏ đang bận tới mắt tới mũi, bèn buột miệng nói không suy nghĩ: “Nên mới bảo mạng ảo mà, khoác clone nick lên ai biết anh là ai chứ? Cách nhau cái màn hình chẳng ai thấy được mặt ai. Đổi cái nick khác là xem như đổi sang người khác. Đối với chuyện này, anh phải ráng rèn luyện sao để có được trái tim cứng rắn tựa kim cương, đừng để bị đá kích đến nỗi trái tim tan vỡ thành trăm mảnh chỉ bởi vài ba thất bại.” Trong bài post này thăm thiết ôm hôn nhau, nhưng sang bài post khác thì bạn trở thành kẻ thù không đội trời chung. Bạn không gây hấn với họ, họ cũng sẽ ném đá tấn công bạn. Cái vòng lẩn quẩn cứ thế không bao giờ ngơi nghỉ. “Mấy chuyện này nhiều đến kẻ không xiết, mỗi người một khi lên mạng liền đều trở thành kẻ muốn mặt, cô ấy ghét anh điểm này, nhưng lại thích điểm kia của anh, chuyện này ai mà nói rõ cho được chứ?”

Khi y tá nhỏ vừa dứt lời thì cô bạn cùng chung sở thích tên x Dương buzz cô một cái, giọng điệu luyên tiếu bảo cô rằng, dựa theo tin tình báo từ các em gái nằm vùng trong các nhóm khác, người chiến đấu chủ lực của phe địch đang “chiến tranh” ác liệt mù trời với cô trong bài post nọ nọ kia, chính là thánh vẽ bìa Y sama mà y tá nhỏ bán cuồng khôn xiết.

Y tá nhỏ gõ vào khung thoại QQ cả một núi dòng “.....”, sau đó lặng lẽ tắt cái bài post kia đi.

Có nhiều lúc khi bạn ngỡ rằng bản thân đã luyện được thần công mình đồng da sắt, chẳng e ngại lo sợ bị người nọ hoặc sự kiện nào đó làm tổn thương thì chợt phát hiện, ra là trái tim sắt đá tựa kim cương của bạn cũng vẫn cảm thấy đau.

Bạn đang đọc truyện *Em Không Biết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Fan cuồng nào phẳng Nhất Diệp Tri Thu

Bên này, Lục Tri Thu nhìn nick QQ mờ xám của Dao Kiến Tiếu, không hiểu sao có một nỗi thôi thúc nào đó bỗng dâng lên trong lòng, khiến anh click vào nick Dao Kiến Tiếu, sau đó ngỡ ngàng hỏi:

Nhất Diệp Tri Thu: Dao sama, cậu thích Quả Cầu Giấy Nhỏ nhiều hơn chút, hay là thích bác sĩ cảm nhiều hơn chút?

Đó là một cảm xúc khó diễn tả thành lời, Lục Tri Thu biết câu hỏi này rất ngốc, rất nhạt nhẽo. Nhưng đối với một người chỉ có thể dùng những thân phận khác nhau lên lên tiếp xúc với Tiêu Giản Đào như anh mà nói, anh rất muốn biết suy nghĩ của Tiêu Giản Đào dành cho mình, bất luận là đối với Quả Cầu Giấy Nhỏ mỗi ngày tán gẫu với cậu, hay là bác sĩ Lục chỉ mới gặp gỡ một lần. Anh khao khát muốn hiểu rõ mọi suy nghĩ của Tiêu Giản Đào, sẽ vì một chút thiện chí hay chút ít âm ảp của đôi phương mà vui mừng khôn xiết tựa như con thú nhỏ muốn cảm thụ thế giới bên ngoài, dốc hết tất cả can đảm dè dặt đưa một bàn chân xù xù lông ra hồng cảm nhận những điều tốt đẹp ở phía trước.p>

Không ngờ đúng lúc này Dao Kiến Tiếu lại online.

Dao Kiến Tiếu:...

Dao Kiến Tiếu:... Quả Cầu Giấy Nhỏ là người bạn nhỏ của tôi, còn bác sĩ là thầy giáo, cảm ơn.

Nhất Diệp Tri Thu: Rốt cuộc là thích ai hơn?

Dao Kiến Tiếu: Cô bé, tôi vẫn còn nhớ cô, lần trước tôi cảm thấy cách cô chào tôi quả thực đáng cảm lắm.

Dao Kiến Tiếu: Bây giờ xem cô vẫn rất đáng cảm đấy nh?

Dao Kiến Tiếu: Tôi nhớ mình từng thông báo rõ ràng rằng, các cô tự mình “thăm du tinh thần” sao cũng ok, nói trên weibo rồi thì thôi, thế mà giờ lại chạy đến hỏi tôi rốt cuộc thích ai hơn.

Dao Kiến Tiếu: Hai người đó một là bé con, một là thầy giáo. Cô làm ơn phân rõ hiện thực và hoang tưởng giùm, được không?

Dao Kiến Tiếu không biết câu “Cô làm ơn phân rõ hiện thực và hoang tưởng giùm” đã khiến Nhất Diệp Tri Thu chịu cú đá kích lớn như thế nào. Cậu chỉ bức tức, bức tức tại sao lại có fan đi tưởng tượng lung tung chẳng biết phân biệt trường hợp, thậm chí còn PM cậu chỉ để hỏi câu vớ vẩn đến thế.

Không thể trách tính khí của Đào Kiến Tiểu nóng nảy. Cậu là CV, bình thường cùng mấy người bạn tốt làm vài trò fan service đã là quá đủ rồi. Thế mà giờ thậm chí đến bạn bè trong cuộc sống hiện thực của cậu lại cũng bị người ta mang ra làm đối tượng suy tưởng, nên đương nhiên là không vui rồi. Tình cảm cậu dành cho Quả Cầu Giấy Nhỏ là sự cung yêu, còn đối với bác sĩ là sự kính phục và thương tiếc. Cậu rất hiếm khi viết status weibo, không ngờ chỉ mấy câu status về cuộc sống thường ngày lại bị người ta suy tưởng đến thế kia. Không sai, cậu thừa nhận, quả thực cậu có chút thiện cảm với bác sĩ, nhưng sự thiện cảm ấy đa phần là cảm xúc thương tiếc. Thương tiếc cho giọng nói của anh thương tiếc cho anh không thể làm việc bình thường chỉ vì giọng nói. Sự thiện cảm ấy tựa như cảm giác “cô nữ chính đa sầu đa cảm đi ngang qua trông thấy chàng trai đẹp bị mù” trong tiểu thuyết ấy, sự thiện cảm pha lẫn chút luyến tiếc và thoáng mang niềm thương cảm. Cậu chỉ mới gặp bác sĩ Lục có một lần. Cậu chỉ biết đối phương là chàng trai lặng lẽ không thể nói được, nhưng nói cho cùng, bác sĩ Lục chỉ là một người xa lạ với cậu.

Dù cho đôi khi cậu nảy ra hoang tưởng về bác sĩ Lục, nhưng đó chỉ là niềm mong ngóng hướng đến một thứ đẹp đẽ, một nỗi tiếc thương của kẻ (tự cho rằng) “manh mẽ” dành cho một “kẻ yếu”. Hơn nữa theo như cậu thấy, cho dù cậu quả thực có ý với bác sĩ Lục, thì đối phương là một người con trai “ngay thẳng” như thế, cũng chẳng thể nào thích cậu được.

Trong tình hình ấy, các fan hâm mộ lại chỉ thẳng ra nỗi niềm trai trẻ khó nói thành lời và tràn ngập mâu thuẫn này của cậu, nên trước những phản hồi ghép đôi cậu với bác sĩ Lục, Tiêu Giản Đào cảm thấy vô cùng xấu hổ. Cậu cảm thấy như mình bị người khác cù vào đúng chỗ nhột, muốn cười lắm nhưng lại không thể không nghiêm mặt nạt bọn người suy tưởng linh tinh kia.

Hơn nữa có những suy tưởng thực sự là có phần quá đáng, nhiều lúc, giới hạn mức chấp nhận của các fan nữ còn lớn hơn rất nhiều so với CV. Những tình tiết họ nghĩ ra, các bức fanart họ vẽ khiến Đào Kiến Tiểu vô cùng bối rối. Nó ảnh hưởng đến tâm trạng của cậu, cũng ảnh hưởng đến cuộc sống cậu nốt. Chẳng hạn như câu hỏi của Nhất Diệp Tri Thu, làm cậu giận dữ vô cùng. Cái loại câu hỏi quá đáng thế này của đối phương, khiến cậu bất chợt tức giận đùng đùng.

Hơn nữa nguyên nhân tính khí cậu hôm nay đặc biệt nóng nảy, là do Moly không hài lòng với bản nhạc mà cậu chọn để hát ở đại nhạc hội, trong điện thoại làm nũng ăn vạ đòi cậu đổi bài. Mấy bài có tên lạ hoặc lạ hươu kia thậm chí đến tên cậu còn chưa nghe qua, nên đương nhiên là dù bận bù đầu bù cổ. Ấy thế mà ngay lúc này fan nảo phẫn Nhất Diệp Tri Thu lại lơ ngơ xuất hiện, cậu đương nhiên chẳng khách khí rồi.

Đọc những lời của cậu, Lục Tri Thu mới chợt nhận ra rằng đối phương xem cậu như một fan thích suy tưởng lung tung. Anh muốn giải thích, nhưng phát hiện dù cố thử mấy lần anh cũng chẳng tài nào gọi PM được. Không hiểu sao tìm anh chợt giật thót, vội đi giờ ra danh sách bạn bè, thì phát hiện nick Đào Kiến Tiểu đã biến mất.

Đào Kiến Tiểu đã kéo nick fan nảo phẫn vào danh sách đen rồi.

Lục Tri Thu kéo tên của y tá nhỏ từ danh sách đen ra.

Nửa phút sau, khung thoại QQ của Lục Tri Thu liền bị dội bom.

Là y tá nhỏ chứ không phải băng vệ sinh: (#□’) Chết tiệt, ban nãy chị đây còn tưởng mình nhìn nhầm! Ra đúng là nhỏ kéo chị ra rồi hả?

Là y tá nhỏ chứ không phải băng vệ sinh: Hừ ~~(□__ ˘)b, nhỏ có gan kéo chị vào đó, giờ còn mặt mũi kéo chị ra ư?>

Là y tá nhỏ chứ không phải băng vệ sinh: Nhỏ cũng lợi hại quá hen! Bộ chị nói sai sao? Kêu em đổi cái tên thay cái avatar của weibo chẳng lẽ em chết sao hả?

Nhưng bất luận y tá nhỏ có buzz điên cuồng trên QQ cỡ nào, có gọi hình qua, Nhất Diệp Tri Thu cũng không nãy may trả lời.

Y tá nhỏ ngẫm nghĩ, hỏi: Ê này, sao không nói chuyện? Những lời chị nói rớt cuộc em đã nghe thủng chưa?

Nhất Diệp Tri Thu: Anh đã không còn phải hồi cho Đào Kiến Tiểu rồi.

Là y tá nhỏ chứ không phải băng vệ sinh: Ừm ừm, cũng ngoan đó. Đạo gần đây chị có chú ý weibo của sama, đúng là không thấy câu trả lời kiểu họ Thu của em

Nhất Diệp Tri Thu:...

Là y tá nhỏ chứ không phải băng vệ sinh: Tại sao lại kéo chị ra rồi? Chẳng lẽ muốn nhận lỗi với chị à?

Nhất Diệp Tri Thu: Không phải.

Nhất Diệp Tri Thu: Chỉ là anh cũng bị người ta cho vào danh sách đen, chợt hiểu cảm giác buồn bực của em đối với anh rồi, nên bèn kéo em ra.

Là y tá nhỏ chứ không phải băng vệ sinh: O(≥v≤)o~~ Em bị người ta kéo đen rồi? ~ Sao đây ta, tự dưng chị thấy hả hê quá đi à!

Là y tá nhỏ chứ không phải băng vệ sinh: Người dùng sĩ đó là ai hả?

Nhất Diệp Tri Thu: Đào Kiến Tiểu.>

Là y tá nhỏ chứ không phải băng vệ sinh...

Là y tá nhỏ chứ không phải băng vệ sinh: Thôi thì em cứ kéo đen chị luôn đi, chị xem như chưa từng nghe chuyện này.

Ngồi trước màn hình, y tá nhỏ khóc rùng rùng như mưa. Rốt cuộc Nhất Diệp Tri Thu đã nói gì với Đạo sama hả, đến nỗi người trước giờ nhả lịch sự nổi tiếng tốt tính như Đạo sama lại cho cô bé vào luân danh sách đen?

Nhất Diệp Tri Thu: Hình như cậu ấy xem anh là fan nào phẳng rồi. Thực tế anh chỉ muốn hỏi rốt cuộc cậu ấy thích Quả Cầu Giấy Nhỏ nhiều hơn, hay là thích bác sĩ trường nhiều hơn.

Là y tá nhỏ chứ không phải băng vệ sinh... Cưng à, em thế này có chỗ nào không giống fan nào phẳng cơ chứ!!!!!!

Là y tá nhỏ chứ không phải băng vệ sinh: Trước đây sama từng thông báo rằng không hạn chế mức độ suy tưởng của fan, nhưng hy vọng mọi người có chừng mực, đừng nên ảnh hưởng đến cuộc sống của cậu ấy. Nhưng giờ em lại chạy đến QQ hỏi người ta thích ai hơn, đây không phải là tự đâm đầu vào rọ sao hả?

Là y tá nhỏ chứ không phải băng vệ sinh: Nghe chị khuyên một câu nè, em làm ơn phân rõ hoang tưởng và hiện thực có được không hả?

“Em làm ơn phân rõ hoang tưởng và hiện thực có được không?”, hai người khác nhau thốt ra cùng một câu. Tuy Lục Tri Thu hiểu rõ, bất luận là Đạo Kiến Tiểu hay y tá nhỏ, đều không thể nào biết rằng người đang ngồi trước màn hình desktop bên này chính là Quả Cầu Giấy Nhỏ và cũng là bác sĩ Lục, nhưng Lục Tri Thu vẫn thấy đôi chút tôn thương. Mấy chữ đơn giản ấy như đang cười nhạo vào mộng tưởng hảo huyền của anh. Anh không thể bảo họ biết mình thật sự là ai, sợ sẽ gây nên phiền phức. Đồng thời lại hy vọng một ngày nào đó Đạo Kiến Tiểu chú ý đến điểm chung giữa Quả Cầu Giấy Nhỏ và bác sĩ Lục.

Âu rằng đây chính là mùi vị của tình đơn phương nhỉ? Len lén dõi theo, len lén theo đuổi bóng hình của anh, len lén làm một số động tác nhỏ bên cạnh anh. Không dám nói ra, sợ đối phương không thể chấp nhận khuyết điểm của chính mình, đồng thời lại sốt ruột đưa ra những gợi ý, hy vọng đối phương có một ngày nhận ra.

Nhưng như thế, cuối cùng cũng chỉ là đã tròng xe cát. Bây giờ Lục Tri Thu vẫn chưa hiểu rằng, việc chỉ mãi đứng xa xa và lặng thầm dõi theo cậu ấy như anh đang làm bây giờ là hoàn toàn vô dụng.

“Minh thật sự không muốn phân rõ hoang tưởng và hiện thực chút nào.” Lục Tri Thu nhìn màn hình, khẽ thì thầm.

Đương ngồi gõ chữ, chợt y tá nhỏ nghe thấy tiếng bé con đang lặng lẽ thờ dài điều gì đó, bèn rung mình một cái, sau đó mới sực nhớ ra đó là bác sĩ Lục đang nói chuyện. Cô khẽ khàng đưa tay xoa xoa lớp gai ốc sồn đầy người do sợ hãi, vừa lên tiếng hỏi: “Bác sĩ Lục, ban nãy anh vừa nói gì ư?”

Lục Tri Thu cười: “Không có gì, chỉ là cảm thấy trái tim sắt đá kim cương mà em bảo thật khó mà luyện thành.”

Sau đó y tá nhỏ bảo với Nhất Diệp Tri Thu rằng, nếu như thực sự thích Đạo Kiến Tiểu thì tốt nhất là đi xin lỗi trực tiếp cậu ấy. Nhất Diệp Tri Thu nói mình đã bị Đạo Kiến Tiểu kéo vào danh sách đen rồi, không cách nào nói chuyện được. Y tá nhỏ ngẫm nghĩ, bảo rằng qua vài hôm nữa chính là nhạc hội sinh nhật của Moly, Đạo Kiến Tiểu chắc chắn sẽ xuất hiện với vai trò là khách mời. Nhất Diệp Tri Thu có thể đi PM nick trên YY của Đạo Kiến Tiểu, nếu như Đạo sama không để chế độ ignore những người không phải bạn bè, thì không chừng có thể nói vài câu.

Trước đó Nhất Diệp Tri Thu hoàn toàn không biết có chuyện này. Nhưng cũng đúng thôi, anh đã bị người ta đá ra khỏi nhóm fan của Đạo Kiến Tiểu từ đời nào rồi. Trong khi anh lại không thường lên diễn đàn, đương nhiên không biết hoạt động gần đây Đạo sama. Nếu như không phải y tá nhỏ báo với anh, nói không chừng anh đã lỡ mất dịp nghe Đạo Kiến Tiểu hát rồi.

Nhạc hội của Moly tổ chức vào thứ sáu tuần sau. Theo kế hoạch là bảy giờ rưỡi làm nóng không khí, tám giờ mới chính thức bắt đầu, và kéo dài đến tận mười hai giờ. Do tính tình vui vẻ lại nhanh nhẹn hoạt bát nên Moly khá được yêu mến. Hôm đó khách mời CV để đến những hai mươi người, và lại ai nấy đều có tiếng tăm trong giới, cộng thêm các tác giả, đạo diễn, biên kịch, giám chế, vẽ bìa, hậu kì nhiều không kể xiết. Đương nhiên, trong số họ có bao nhiêu người quen biết Moly, và có bao nhiêu người là do nể mặt thánh Đạo Kiến Tiểu mà đến, trong lòng mọi người ai nấy đều hiểu rõ.

Từ lúc mới ra thông báo y tá nhỏ đã hưng phấn háo hức vô cùng, lập tức quyết định thứ sáu hôm đó phải về nhà thật sớm để chuẩn bị ngồi nghe nhạc hội trên máy. Ai ngờ hôm thứ hai trên trường đột nhiên giao công việc, bảo phòng y tế bọn cô phải nhanh chóng chỉnh sửa tình trạng hồ sơ sức khỏe của tất cả học sinh trong trường, rồi căn cứ theo hồ sơ mà cắt giữ vào túi giấy.

Trong thoáng chốc y tá nhỏ liến trợn mắt. Tuy khám sức khỏe không đến phiên phòng y tế nhỏ xiu xiu của tụi cô đảm nhiệm. Ất nhiên là trường có kí kết với bệnh viện ở đối diện trường y bên kia và để họ phụ trách rồi. Nhưng người ta chẳng hỏi đầu tốt bụng giúp bạn chỉnh lý toàn bộ hồ sơ sức khỏe của các sinh viên, mà tất cả đều do nhóm hai người bác sĩ y tá tội nghiệp ở cái phòng y tế nhỏ xiu xiu này hoàn thành hết á!

Ngôi trường của bọn cô nói lớn cũng không lớn, nhưng sinh viên dễ cũng gần cả chục ngàn người. Y tá nhỏ và Lục Tri Thu bắt đầu cuống cuống lao vào công việc. Nhưng dù ngày nào cũng đều tăng ca, đến tối thứ sáu, vẫn còn gần ba trăm hồ sơ sức khỏe của sinh viên chưa nhập hồ sơ.

Y tá nhỏ đưa mắt nhìn chồng tư liệu cao ngất ngưỡng trong phòng, nước mắt như muốn chực trào ra. Tối hôm nay là buổi nhạc hội cô mong chờ từ lâu. Tuy thánh Đạo Kiến Tiểu chỉ là khách mời, nhưng nào giống với những khách mời bình thường kia chứ? Moly là “chính cung” của Đạo Kiến Tiểu. Đạo

Kiến Tiểu cho dù không tham gia hết từ đầu chí cuối, thì đoán chừng cũng phải đảm trách vai trò MC, cùng với Moly kẻ tung người hứng tung ra những màn fan service. Thân là fan trung thành của Đạo Kiến Tiểu, sao cô lại có thể tăng ca được cơ chứ?!!!

Lục Tri Thu ngó y tá nhỏ thắc mắc chẳng biết cô lại lên cơn gì nữa rồi. Hình như bắt đầu từ hôm thứ hai, cô có vẻ rất sốt ruột, mỗi ngày đều chủ động tăng ca, cố sống cố chết làm việc. Hôm nay là thứ sáu, suốt cả ngày y tá nhỏ càng tỏ ra bồn chồn, ngồi làm một chút, lại chốc chốc giờ đồng hồ ra xem, tựa như tối nay có chuyện gì quan trọng lắm.

... Không lẽ tối này cô ấy có hẹn bạn trai đi xem phim ư?

Mất thấy y tá nhỏ đang nhìn chồng hồ sơ cao ngất, mắt hoe đỏ vì sốt ruột. Lục Tri Thu không chịu nổi khi thấy người khác khóc, vội cho cô nghỉ nửa ngày phép, để cô mau chóng về nhà nghỉ ngơi.

“Bác sĩ Lục... anh quả là người tốt!” Nước mắt chảy ròng, y tá nhỏ tay cầm chiếc túi xách, chân mang giày cao gót chạy đạch đạch đạch ra ngoài. Lần đầu tiên được phát thẻ người tốt, Lục Tri Thu đưa tay gỡ gỡ đầu, cảm thấy có hơi vui vẻ.

Trên thực tế, sở dĩ anh để y tá nhỏ về nhà cũng là có lý do của mình – tối nay anh định len lén ở lại phòng y tế để nghe nhạc hội của Moly, không thể để y tá nhỏ biết “sở thích” này của anh được!

Bây giờ rười rối, Lục Tri Thu đăng nhập vào YY, nhập vào số hiệu kênh nhạc hội Moly, sau đó bắt đầu công cuộc “đăng nhập” dai dẳng. Mạng trường anh thực sự yếu quá, trong khi kênh nhạc hội lại cực kì đông người, có mấy lần Lục Tri Thu vừa vào được đại sảnh, thì liền văng ra ngoài ngay tức thì.

Đợi đến khi anh chật vật vượt qua bao gian khổ yên ổn vào được phòng hội trường nhạc hội của Moly, thì kim đồng hồ đã qua còn số tám từ lâu. Nhạc hội đã mở màn, và số người online gần những năm ngàn.

Lục Tri Thu không quen biết cậu CV đang nói trên micro - Hoặc có thể nói rằng anh chỉ biết có mỗi một mình Đạo Kiến Tiểu – anh bắt đầu công cuộc dai dẳng ngồi dò tìm ID của Đạo Kiến Tiểu trong hàng dài danh sách tên ID.

Phải nói rằng anh thiệt sự là đờ ỉa mờ. Dẫu sao cũng đã dùng YY mấy lần rồi, ấy thế mà hoàn toàn không biết YY có chức năng tìm kiếm ID. Chỉ biết dò tìm từng cái một trong danh sách dài ngoằng kia, đến nỗi mắt như muốn hoa cả lên.

Người online đông vô cùng, tất cả những CV biên kịch đạo diễn v.v... đều là nick đỏ. Các thính giả bình thường thì đồng loạt nick xanh. Trong số những thính giả có một số người mang ID bình thường, còn lại đại bộ phận đều mang ID được đặt theo quy tắc cố định.

Chẳng hạn như -

| - Yêu Đạo Kiến Tiểu nhất trên đời - | - XXX

Trong đó từ “Yêu Đạo Kiến Tiểu nhất trên đời” ở đằng trước chính là phần mở đầu cố định của các nhóm fan, còn phần xxx đằng sau mới chính là ID riêng của mỗi người.

Lục Tri Thu mò mẫm cả buổi trời trong danh sách. Tuy đã tìm ra được Đạo Kiến Tiểu, nhưng anh phát hiện nick đỏ của cậu ấy không chấp nhận PM của người ngoài danh sách bạn bè, càng không chấp nhận người khác add friend! Lục Tri Thu sốt ruột đến cuống cả lên, chẳng dưng dưng, anh đành PM đại một cái ID là | - Yêu Đạo Kiến Tiểu nhất trên đời - | - Lêu Lêu nhóc A”

Nhất Diệp Tri Thu: Lêu Lêu nhóc A, cô có đó không?

| - Yêu Đạo Kiến Tiểu nhất trên đời - | - Lêu Lêu nhóc A: ... Có, sao hả?

Lục Tri Thu không biết rằng, nick Lêu Lêu nhóc A này, chính là clone nick của cô nàng A – cô nàng admin của nhóm fan đã đá Lục Tri Thu ra.

Lục Tri Thu không nhận ra cô nàng A, nhưng cô nàng A thì lại nhận ra anh - trong nhóm anh dùng tên này, lên YY cũng tên này nốt, kẻ ngốc ngếch như anh đến đời nick cũng chẳng biết, đương nhiên là bị người tình ý nhận ra rồi.

Tuy rằng cô nàng không phải người tình ý gì – sau khi đá cô nhóc này ra khỏi nhóm thì cô đã quên bống đôi phương từ đời nào rồi - nhưng khi Nhất Diệp Tri Thu PM cô, trong lòng cô cũng hơi giật mình. Trong nhóm, cô nhóc nào phăng này cũng gọi là nổi đình nổi đám, và lại cũng làm trò cười cho mọi người trong suốt một thời gian. Cô vốn tưởng rằng sau khi mình đá Nhất Diệp Tri Thu ra, thì chuyện ấy cũng dần phai nhạt rồi. Không ngờ cô bé Nhất Diệp Tri Thu này lại tự mình đến nộp mạng, xem ra vẫn chưa ném đủ mùi cay đắng, chắc là lại nghĩ ra chuyện nào phăng gì rồi nữa đây.

Quả nhiên, câu tiếp theo của Nhất Diệp Tri Thu vẫn đường đột, vẫn theo phong cách nào phăng thường ngày của cô nhóc:

Nhất Diệp Tri Thu: Cô có thể liên hệ với Đạo Kiến Tiểu không, YY của cậu ấy không chấp nhận người lạ PM.

Cô nàng A tròn mắt ngó trời, nói thừa, Đạo sama là ai chứ? Đó lại đại thánh giọng seme thuộc hàng top của top trong giới. Fan nhiều đến không kể hết, nếu như người nào người nấy đều muốn PM nói chuyện riêng với sama trên YY, thế thì Đạo sama chắc hẳn sẽ bị quấy rầy đến phát điên luôn ấy chứ.

... Không phải là muốn cô gọi lời giùm chứ? Cô nàng A vừa định bảo mình cũng chẳng thể liên hệ với Đạo sama, nhưng khề mất đảo, một ý nghĩ dần nảy ra trong đầu cô.

|-Yêu Dao Kiến Tiểu nhất trên đời|- Lêu Lêu nhóc A: Được chứ. Tôi là bạn trên YY của cậu ấy, có thể nói chuyện với cậu ấy.

Nhất Diệp Tri Thu: A, thế thì tốt quá, cô có thể chuyển lời giúp tôi không?

|-Yêu Dao Kiến Tiểu nhất trên đời|- Lêu Lêu nhóc A: Há? Chuyển lời gì?

Nhất Diệp Tri Thu: À, lần trước khi PM với Dao Kiến Tiểu, tôi có bất cẩn nói sai, bị cậu ấy kéo vào danh sách đen. Nên muốn nhờ cô giúp tôi chuyển lời xin lỗi.

|-Yêu Dao Kiến Tiểu nhất trên đời|- Lêu Lêu nhóc A: Ai da, xin lỗi thì tôi không chuyên giúp đâu.

|-Yêu Dao Kiến Tiểu nhất trên đời|- Lêu Lêu nhóc A: Nếu như bạn muốn xin lỗi, tốt nhất là tự mình đi nói với cậu ấy đi.

Nhất Diệp Tri Thu: Há? Nhưng QQ của tôi bị kéo đen rồi, trên YY lại không thể PM được.

|-Yêu Dao Kiến Tiểu nhất trên đời|- Lêu Lêu nhóc A: Nhưng nếu là lời xin lỗi, thì phải tự mình nói ra mới có ý nghĩa chứ, đúng không?

|-Yêu Dao Kiến Tiểu nhất trên đời|- Lêu Lêu nhóc A: Dù gì hiện giờ cũng đang diễn ra nhạc hội, vừa khéo tôi có quen người bên ban tổ chức. Hay là thế này đi, tôi thấy bạn thành khẩn lắm, đợi khuya chút nữa, khi các tiết mục đều xong xuôi hết rồi, nếu như Dao sama vẫn chưa rời đi, tôi sẽ để MC đưa mic cho bạn, để bạn tự nói lời xin lỗi, thấy sao hả?

Nhìn những lời trên màn hình, trong phút chốc Lục Tri Thu bị bao trùm trong niềm vui tốt độ. Anh không tin nổi mình lại nghe được một tin vui đến thế. Anh không ngờ mình PM đại một người, thế mà khéo sao gặp đúng một cô gái quen biết với MC, thậm chí được cô ấy được nể mặt đến nỗi có thể sắp xếp để anh nói lời xin lỗi với Dao Kiến Tiểu trên micro. Cô nàng Lêu Lêu nhóc A này quả là quý nhân của anh mà! Ra trong những fan của Dao Kiến Tiểu, ngoài người đá anh khỏi nhóm, hoặc những người chỉ trích anh gây chuyện trên weibo, vẫn còn có người tốt bụng giúp anh như cô nàng y tá nhỏ.

Lục Tri Thu ngốc nghếch không nghĩ ra rằng, trên đời này làm gì có chuyện nào tốt lành như vậy. Anh chẳng qua chỉ nói vài câu với Lêu Lêu nhóc A, thì sao mà đáng để người ta ra mặt cho anh, để anh nói một câu giữa chốn nhạc hội mấy ngàn người thế này cơ chứ? Hơn nữa anh cũng không suy nghĩ sâu xa. Đây là buổi nhạc hội sinh nhật Moly người ta, nếu anh tùy tiện cứ thế khời khời lên micro nói lời xin lỗi với Dao Kiến Tiểu, thì thân là chủ nhân, Moly sẽ nghĩ như thế nào?

Nhưng Lục Tri Thu quả thực quá đổi vui mừng. Anh thực sự không ngờ trên mạng cũng có lắm lẽ lối và “âm mưu quỷ kế” như thế. Anh PM cảm ơn rồi rít Lêu Lêu nhóc A, cảm ơn cô đã giúp anh chuyện này.

Ngay sau đó anh lại đi PM QQ của y tá nhỏ, để báo tin vui này cho người bạn tốt duy nhất trên mạng của mình.

Nhất Diệp Tri Thu: Em Băng vệ sinh ơi! Kề em nghe một tin vui này nè!

Nhất Diệp Tri Thu: Ban nãy anh lên YY, nhưng YY của Dao Kiến Tiểu không cho phép người lạ PM, và cũng không add friend người lạ.

Nhất Diệp Tri Thu: Sau đó anh tìm một cô gái trong nhóm fan của Dao Kiến Tiểu. Cô ấy bảo đợi sau khi nhạc hội kết thúc có thể sẽ cho anh lên micro, chính miệng xin lỗi Dao Kiến Tiểu!

Nhất Diệp Tri Thu: Thực tế anh trước giờ không nói em biết rằng, giọng của anh thực sự cực kì cực kì đặc biệt đó.

Nhất Diệp Tri Thu: Anh lớn từng tuổi này rồi, nhưng lại chưa bao giờ vỡ giọng, đến bây giờ giọng nghe vẫn như một cậu nhóc bảy, tám tuổi ấy. Mỗi lần mở miệng ra, người khác đều sững sốt trở mắt nhìn anh. Bởi vì tự ti trước tiếng nói của mình, nên trong cuộc sống anh rất hiếm khi mở miệng nói chuyện. Ngay cả trong công việc anh cũng giảm thiểu số lần mở miệng, vì sợ rằng sẽ khiến đồng nghiệp hoảng sợ.

Nhất Diệp Tri Thu: Có lẽ là do anh không thích chất giọng của mình, nên đối với giọng của người khác mới nhạy cảm như thế. Vì vậy ngay trong lần đầu nghe được giọng của Dao Kiến Tiểu, anh lập tức đem lòng yêu thích cậu ấy ngay.

Nhất Diệp Tri Thu: Anh không rành lắm chuyện trên Internet, thường nói sai lời, còn bị đá ra khỏi nhóm nữa. Nhưng anh chưa từng hối hận, bởi vì anh thực sự rất thích Dao Kiến Tiểu.

Nhất Diệp Tri Thu: Tuy rằng trong giới này có “gây chiến”, nhưng quả nhiên người tốt giống em vẫn còn nhiều nhỉ?

Nhất Diệp Tri Thu: Không ngờ hôm nay anh lại gặp một người tốt đến thế, có thể giúp anh lên micro tự mình xin lỗi Dao Kiến Tiểu.

Nhất Diệp Tri Thu: Anh thực sự rất thích cậu ấy.

Nhất Diệp Tri Thu: Anh sẽ xin lỗi với cậu ấy, hy vọng cậu ấy không để anh trong danh sách đen nữa.

Nhất Diệp Tri Thu: Và sẽ cho cậu ấy biết anh thích cậu ấy đến nhường nào.

Nhất Diệp Tri Thu: Hy vọng đến lúc đó anh không bị cà lăm. (^__^) Hi hi. . .

Nhất Diệp Tri Thu: Sao nói nhiều thế này mà em không trả lời gì hết vậy?

Nhất Diệp Tri Thu: A... có vẻ như em không phải đang invisible, mà đúng là không có online thật.

Nhất Diệp Tri Thu: Không phải em tự xưng là sẽ luôn luôn online trừ lúc ngủ thôi sao QAQ.

Nhất Diệp Tri Thu: Được rồi, thế thì ngày mai em đọc tin nhắn của anh nhé.

Nhất Diệp Tri Thu: BB.

Nhất Diệp Tri Thu: Đúng rồi, tuy lần trước anh nói qua rất nhiều rất nhiều lần, nhưng bây giờ anh vẫn muốn lặp lại một lần nữa.

Nhất Diệp Tri Thu: Em Băng vệ sinh à, em quả là một cô gái tốt.

Lục Tri Thu không hề biết rằng, để không bị lag khi nghe nhạc hội, cho nên từ lúc về đến nhà y tá nhỏ chẳng hề mở QQ ra.

Lục Tri Thu không ngờ rằng nhạc hội sinh nhật Moly lại dài đến thế, và anh nghe cũng “đau khổ” vô cùng.

Anh chỉ nghe nói đến vụ nhạc hội này từ y tá nhỏ. Anh nghĩ chắc chỉ có là vài CV đến nói vài lời, hát mấy câu chúc mừng sinh nhật rồi thôi. Đâu ngờ có nhiều người đến thế cơ chứ, và thánh giả đông đến nỗi vượt hơn năm ngàn người.

Mạng trường của Lục Tri Thu đúng thật là yếu xiu, anh cứ bị văng mãi, rồi lại phải trật rắng chen vào hết lần này đến lần khác.

Nhưng đó không phải điều tồi tệ nhất. Mà điều tồi tệ nhất chính là, từ sau khi Đào Kiến Tiểu xuất hiện vào lúc mười giờ, MC ban đầu bèn chủ động chuyển micro, giao công việc chủ trì cho Đào Kiến Tiểu và Moly. Hai người không hổ danh là bạn bè cặp đôi lâu năm của nhau, kẻ tung người hứng, các màn fan service cứ gọi là nhiều vô kể. Dưới ánh hào quang của đại thánh Đào Kiến Tiểu, tất cả khách mời ở nửa sau chương trình đều trở nên mờ nhạt so với cậu.

Moly không chỉ là bạn trai cũ của Đào Kiến Tiểu, mà còn là bạn tốt của cậu. Moly xem trọng danh tiếng trên mạng, nên Đào Kiến Tiểu đương nhiên cũng nể mặt vô cùng, tự mình đảm nhận vai trò MC. Cậu vốn theo học chuyên ngành này, nên rất giỏi trong mấy việc khuấy động bầu không khí, hơn nữa cũng khá là chủ động pha trò, khiến cả màn hình không ngớt xuất hiện những màn tặng bông khen ngợi. Dù đã quá mười hai giờ đêm, trong phòng vẫn còn rất sôi nổi và đông người.

Moly vui đến nỗi cười toe toét, cổ họng cũng khàn luôn, nhưng vẫn luyến tiếc không nỡ nói câu “Tạm biệt.”

Đào Kiến Tiểu trêu chọc cậu ấy trên YY: “Ai da, các bạn xem kìa, các bạn khiến “chính cung” của mình vui vẻ đến nỗi không muốn ngủ rồi này. Các bạn khiến cậu ấy mệt thế, thì mình phải làm sao đây hả?”

Moly nghe xong, bèn thuận theo làm nũng vài câu. Giọng của cậu ấy trong veo đáng yêu, vốn thường lòng tiếng cho những cậu uke hoạt bát dễ thương. Bây giờ cổ họng tuy có hơi khàn khàn, nhưng càng làm tăng thêm chút vẻ biếng nhác xen lẫn sự quyến rũ trong đó.

Màn hình chat công cộng liền bị bao trùm bởi sự hưng phấn và cuồng nhiệt của fan, người này bảo “vợ chồng già hạnh phúc chói lóa quá đi!” Kẻ kia nói “wow wow wow ra là khuya nay sama còn có hoạt động khác nữa nha!”

Bị buộc phải nghe hết từ đầu chí cuối, Lục Tri Thu chỉ cảm thấy cả trái tim tựa như rơi vào khối băng. Anh từng nghe nói đến Moly, làm sao mà anh chưa nghe đến cơ chứ. Cậu ấy là người chuyên lồng tiếng giọng uke hợp tác với Đào Kiến Tiểu nhiều nhất, cũng cùng nhau pha trò fan service nhiều nhất. Lục Tri Thu cũng từng nghe qua vài vở kịch của cậu ấy. Nhưng anh chỉ chấp nhận đối phương và Đào Kiến Tiểu ân ái mật nồng trong kịch bản mà thôi, chứ không cách nào chấp nhận được hai người tán tỉnh ve vãn nhau trên YY.

Anh biết, cái này gọi là “fan service”. Hai người không phải là một cặp đôi thực sự, chỉ là có một số fangirl thích như thế, cho nên CV sẽ có ý fan service để thu hút sự hâm mộ. Hơn nữa bầu không khí hôm nay hưng hực sôi nổi như thế, không fan service thì quả thật có lỗi với các fan đã ủng hộ họ quá. Nhưng “biết” và “nghe thấy” là hai chuyện khác nhau. Anh ngỡ rằng cái gọi là nhạc hội sinh nhật chỉ là hát hò mà thôi, chứ đâu ngờ lại còn có thêm nội dung tào bạo như thế.

Lòng cứ luôn muốn thoát ra, không muốn nghe nữa, nhưng bản thân anh cũng không hiểu tại sao, mình vẫn ở lại kênh này đến phút cuối.

Đào Kiến Tiểu: “Ai da, thời gian đã không còn sớm, tuy rằng mai là thứ bảy, nhưng mọi người vẫn là nhanh nhanh đi ngủ thôi. Nếu hai đứa chúng ta còn quấy rầy giấc ngủ lành đẹp của các cô gái, thì quả thật tội tày trời luôn.”

Moly: “Ừm đúng rồi, hơn nữa bây giờ cũng đã hết tiết mục. Mình và Đào sama đều khàn giọng rồi, hát không nổi, cũng chẳng đọc nổi câu thoại gì nữa, cho nên hôm nay đến đây là kết thúc nhé. Cảm ơn các bạn đã nỗ lực, đến tham gia cùng mình trong buổi sinh nhật tuyệt vời này... A!” đột nhiên Moly thoáng nín bặt, mọi người chỉ nghe thấy tiếng tạch tạch gõ bàn phím, tựa như Moly đang gõ chữ PM với ai đó.

Một hồi sau, giọng của Moly lại vang lên: “A... vừa nãy mình có nhận được tin nhắn riêng của một biên kịch, bảo rằng có một fan của Đào Kiến Tiểu muốn nói vài câu với cậu ấy, hỏi mình có đồng ý không.” Moly khẽ cười: “Ha ha, đương nhiên là đồng ý rồi. Đây chứng minh rằng seme nhà mình vô cùng thu hút! Ừ được thôi, ngay phần cuối của chương trình, chúng ta mời người fan này lên micro, để cô ấy nói vài lời với Đào sama nhé.”

Moly: “Thế thì, nào, mời bạn Nhất Diệp Tri Thu, bạn đâu rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Em Không Biết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Xin lỗi, tôi không biết

Vài giây sau, Nhất Diệp Tri Thu phát hiện mình đã ở trên micro. Bây giờ trên micro tổng cộng có ba người có thể tự do nói chuyện, một là Đào Kiến Tiểu, một là Moly, và người thứ ba là anh.

Trên YY cả ngàn người, tất cả mọi chú ý đều dồn vào “Nhất Diệp Tri Thu” bỗng dưng xuất hiện. Có vài người có ấn tượng với cái tên này. Dẫu sao những lời bốc phét ngông cuồng của cô nhóc này cũng từng một thời nổi tiếng trong giới. Đương nhiên cũng có một bộ phận không biết đó là ai, chỉ tò mò không ngờ đứa fan bình thường kia lại có thể xuất hiện trong nhạc hội của Moly để “tình tò” với Đào Kiến Tiểu.

Trừ cô nàng A ra, không ai biết đến Nhất Diệp Tri Thu muốn nói gì.

Trong giây phút ấy, mọi người đều không hện mà cùng nín thở đợi chờ, hòng muốn nghe cho thật kĩ cái người Nhất Diệp Tri Thu này sẽ nói ra những câu kinh thiên động địa gì.

Nhưng vang lên bên tai mọi người, lại chỉ là những tạp âm chói tai vô cùng.

Moly: “Ồ... bạn này, chiếc micro của bạn hình như có chút vấn đề rồi, hơn nữa mạng bên bạn có vẻ không tốt lắm. Chúng tôi không nghe rõ được bạn nói gì. Bạn có thể chỉnh lại micro tí xíu được không?”

Mọi người chỉ thấp thoáng nghe được những từ đại loại như “xin lỗi”, “rất có lỗi”, tuy nhiên cụ thể như thế nào thì không nghe rõ. Xem tình hình có vẻ người tên Nhất Diệp Tri Thu này muốn ngỏ lời xin lỗi với Đào Kiến Tiểu. Nhưng rốt cuộc là vì chuyện gì, có lẽ trừ Đào Kiến Tiểu, người có “ấn tượng sâu sắc” với Nhất Diệp Tri Thu ra, thì chẳng ai có thể nghe hiểu cả.

Hình như Lục Tri Thu không nghe lời khuyên của Moly, vẫn ở đó tự lảm bảm chuyện của mình. Có lẽ đó là do một chút oán hận anh dành cho Moly chăng. Nếu như lời khuyên chỉnh micro ấy do Đào Kiến Tiểu thốt ra, nói không chừng Lục Tri Thu còn dừng lại mà làm theo, nhưng người nói lại là Moly. Anh ghen tị, ghen tị việc Moly thân thiết với Đào Kiến Tiểu và hơn nữa còn sở hữu một giọng nói tuyệt vời.

Và lại Lục Tri Thu không dám chắc rằng, nếu như anh dừng lại, liệu bản thân có còn dũng khí để nói tiếp nữa hay không. Dẫu sao... sự can đảm trong anh chỉ có một nhúm tí xíu mà thôi. Anh chưa hề phủ nhận mình là một kẻ nhút nhát. Anh nhút nhát đến nỗi trong cuộc sống không dám mở miệng nói chuyện, nhút nhát đến nỗi lén lén lút lút nhìn trộm mọi chuyện xung quanh của Tiểu Giản Đào, nhút nhát đến nỗi anh không dám nói thẳng thân phận của mình cho đối phương nghe.

Và đây, là lần đầu anh gom hết tất cả dũng khí, dùng giọng nói run rẩy của mình nói chuyện trước bao người như thế. Anh tin rằng chỉ cần khẽ dừng lại thôi, thì tất cả dũng khí ấy sẽ tan biến, và anh sẽ không thể nào nói ra một câu trọn vẹn nữa.

Cùng với giọng nói càng lúc càng nhỏ đi, dũng khí của Nhất Diệp Tri Thu cũng dần dần bị vén sạch. Nhưng đúng ngay lúc ấy, tín hiệu mạng khùng khùng bỗng dưng tốt trở lại, mấy từ cuối cùng của Nhất Diệp Tri Thu vang lên rõ rệt bên tai mọi người.

“... Xin lỗi, và, Đào Kiến Tiểu... tôi thích cậu.”

Giọng nói ấy là non nớt như con trẻ và vô cùng đáng yêu.

Không ai ngờ rằng cô nhóc tên Nhất Diệp Tri Thu thường ngày bướng bỉnh, tỏ ra “trẻ trâu” trong nhóm fan của Đào Kiến Tiểu lại sở hữu một chất giọng shota cực kì hiếm hoi trong giới.

Cái giọng trẻ con có chút hồi hộp xen lẫn dịu dàng và thoáng ngại ngùng ấy khiến bao nhiêu fan girl máu mũi phun trào vì mức độ siêu dễ thương của nó. Các cô vừa đập bàn vừa chửi rủa “Chết tiệt sao con nhóc này lại mặt dày đến thế” vừa không kiềm chế được ngắt ngắt trước tiếng nói cực kì dễ thương đó. Thậm chí khi nghe câu tỏ tình này, vô số các mô tuyết tình yêu liền rần rần nảy ra trong đầu không ít tác giả đang khoác clone nick ở đây. Lúc này các cô mới chợt phát hiện, ra sự bản cuồng của các cô đã trở nên khó đỡ đến thế rồi.

Nhưng về phía Đào Kiến Tiểu thì cậu lại chẳng có phản ứng gì đối với câu nói của Nhất Diệp Tri Thu.

Đương nhiên Đào Kiến Tiểu biết cô nhóc vừa xin lỗi rồi tỏ tình với cậu này rốt cuộc là ai, thì chẳng phải là cô bé không phân biệt được đâu là hoang tưởng đâu là thực tại nên bị anh cho vào danh sách đen đó sao? Nhưng cậu không ngờ, giọng của cô bé lại rất dễ nghe quen tai.

Cậu cảm thấy đáp án ở gần ngay trong đầu, thậm chí là kề bên miệng, chỉ cần mở miệng là cậu có thể thốt ra câu trả lời. Nhưng khi cậu cố lục lọi tìm

kiếm, thì lại không tìm được manh mối nào.

Giọng nói này là?...

Tuy do đường truyền mạng nên giọng nói có phần biến đổi, nhưng cảm giác quen thuộc khiến cậu khó mà phớt lờ đi.

Có nghĩ sao cũng không ra, Đào Kiến Tiểu thầm cười giễu bản thân, và xem cảm giác thân thuộc ấy chỉ là nỗi ngẩn ngơ thoáng ập đến bất ngờ... Nếu như trong hiện thực mà gặp người có chất giọng như cô bé thế này, chắc chắn anh sẽ nhớ rõ.

Bởi vì Đào Kiến Tiểu không ừ hử gì cả, nên cả hội trường trong phút chốc rơi vào im lặng.

Lục Tri Thu như đang chờ nghe án tử hình, cả người cứng đờ ngồi trước máy tính, trong đầu bao trùm bởi một màn trắng xoá.

Anh nói rồi, không ngờ anh đã nói... Anh đã nói, anh thích cậu ấy rồi! Đây không phải là lòng yêu thích của một người fan dành cho thần tượng, mà là tình yêu của Lục Tri Thu dành cho Tiêu Giản Đào.

Nhưng Đào Kiến Tiểu không trả lời.

Moly thấy hội trường lặng câm, vội ra nói câu hoà giải: “Ai da, Nhất Diệp Tri Thu, tuy những lời trước đó của bé bọn này không nghe được, nhưng tình cảm bé dành cho Đào sama thì tất cả đều nghe rồi ~”, cậu cười khan vài tiếng, vui đùa: “Rất cảm ơn bé thích Đào sama, nhưng rất tiếc - em gái nhỏ à, Đào sama của chúng ta chỉ thích con trai thôi à.”

Không giống với những giọng seme có thể là dị tính luyến ái hoặc bi, Đào Kiến Tiểu là gay trăm phần trăm, và do chính cậu thừa nhận. Giờ Moly nói ra câu này với ý đùa vui hòng để khuấy động không khí mà thôi.

Ai ngờ Nhất Diệp Tri Thu thoáng ngừng lại, rồi bảo: “Nhưng tôi là con trai mà.”

Moly phì cười: “Em gái, nhưng chất giọng này của em nghe chẳng giống đàn ông con trai gì hết á.” Không nghĩ ngợi nhiều, cậu lập tức kết luận Nhất Diệp Tri Thu là đang nói dối.

Lần này Nhất Diệp Tri Thu im lặng lâu hơn. Tựa như thời gian đã trôi qua rất lâu rất lâu, lâu đến nỗi Moly ngỡ rằng Nhất Diệp Tri Thu đã rời khỏi, thì tín hiệu của nick Nhất Diệp Tri Thu lại sáng lên lần nữa: “Cậu không biết... trên đời này, có người cả đời cũng không thể vỡ giọng sao?”

“Cả đời không thể vỡ giọng ư? Chưa từng nghe nói.” Moly không mấy quan tâm lắm đến đáp án. Cậu chỉ xem đó là một câu nói dối khác của đối phương mà thôi. Cậu lại xoay qua hỏi ý kiến của Đào Kiến Tiểu: “Đào sama, anh có biết có người cả đời cũng không thể vỡ giọng không?”

“Ha ha.” Đào Kiến Tiểu khẽ cười, rồi chất giọng trầm ấm ấy thông qua đường mạng truyền vào tai mọi người.

“Xin lỗi, tôi không biết.”

Lúc y tá nhỏ mở mắt ra, thì trời đã sáng trưng.

Nằm trên giường, cô ngơ ngác ngước mắt nhìn trần nhà, nhất thời không nhớ được hôm qua mình đã lăn ra ngủ như thế nào...

Á!

Chiếc laptop đặt bên cạnh cô vẫn còn đang kết nối với kênh YY, hai tai nghe rớt bên cạnh, xen lẫn trong mớ tóc rối bời của cô. Nhìn thấy cảnh này, cô sực nhớ lại mọi việc!

Nguyên nhân là do suốt năm ngày bận rộn làm việc, sau khi về đến nhà y tá nhỏ mệt đến rã rời. Mới đầu cô còn ngồi trước bàn nghe nhạc hội, sau đó bê thẳng laptop lên giường, rồi sau đó nằm dài ra nghe... rồi sau nữa thì cô mơ mơ màng màng thiếp đi luôn QAQ.

Hu hu hu hu, người ta còn muốn nghe giọng của Đào sama mà... Rốt cuộc mới chỉ nghe Đào sama mở màn chưa được vài phút thì cô đã mất ý thức lăn ra ngủ mất tiêu rồi!

Y tá nhỏ buồn nôn ruột, vội tắt YY đăng nhập vào QQ định bụng đi “bán than” với bạn bè chuyện hôm qua mình đã để lỡ mất dịp nghe Đào sama hát, ai ngờ vừa lên QQ, một đồng tin nhắn của nhóm QQ và bạn bè thì nhau bật ra làm cho choáng váng cả mặt mày.

Chuyện gì xảy ra thế này?

Cô tò mò click mở QQ của nhóm, phát hiện mấy nhóm lồng tiếng ấy đang rôm rả bàn tán chuyện động trời xảy ra hôm qua. Mà chuyện động trời đó lại liên quan mật thiết đến hai từ mà cô rất đỗi quen thuộc “nhạc hội sinh nhật Moly”, “Nhất Diệp Tri Thu”!

Chết tiệt, chẳng lẽ hôm qua Nhất Diệp Tri Thu đúng là đã đi nghe nhạc hội và còn gây ra chuyện nào phăng gì rồi ư?

Y tá nhỏ vô cùng căng thẳng, Nhất Diệp Tri Thu là người bạn trên mạng mà cô rất xem trọng. Tuy đến cả cô cũng chẳng thể giải thích nổi tại sao một

người trước giờ ghét phiền phức như mình lại đột nhiên đi làm bạn với một cô nhóc trẻ trâu như thế, nhưng mỗi khi trông thấy Nhất Diệp Tri Thu bị mọi người trêu chọc mà cứ ngơ ngác chẳng hay biết, cô bèn cảm thấy mình không thể bỏ mặc cô bé được.

Y tá nhỏ lại mở tin nhắn QQ của người bạn nọ cũng là fangirl như cô, càng sùng sốt trước nội dung của nó:

x Dương: Giời ơi, y tá nhỏ này, mình nhớ cậu có quen với người tên Nhất Diệp Tri Thu đó đúng không?

x Dương: Nó cũng thiệt là bá đạo dễ sợ!

Y tá nhỏ chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì cả, vội hỏi:

Là y tá nhỏ chứ không phải băng vệ sinh: Sao thế? Hôm qua mình ngủ thiếp đi, không nghe được đoạn sau.

x Dương: ... Thế thì cậu đừng là lỡ mất dịp xem kịch hay rồi đấy! Cô em gái của cậu đừng là ghê gớm thiệt!

x Dương: Hôm qua ngay phần cuối của nhạc hội Moly, nó đột nhiên nhờ người xin Moly cho nó lên micro trên YY, để tỏ tình với sama.

x Dương: Mà theo suy nghĩ của mình thì cái đứa xin giúp ấy cũng chẳng tốt lành gì cho cam.

x Dương: Không ngờ Nhất Diệp Tri Thu cũng mở miệng nói luôn.

x Dương: Giọng non nớt lạnh lót vô cùng, khiến cả bọn ai nấy đều sùng sốt cả. Nghe y như một thằng bé năm, sáu tuổi vậy. Giời ơi, giọng shota tuyệt vời đến thế khó kiểm soát đó nha!

x Dương: Sau đó thì đột nhiên thấy nó bỏ micro, hình như là trực tiếp thoát ra YY thì phải.

x Dương: Cậu cũng đi khuyên cô nhỏ đi nha, chuyện bị mất mặt giữa đám đông gì gì ấy, tuyệt đối đừng nghĩ quẩn.

x Dương: Giới mạng hư ảo như thế, khuyên nó đừng có bị áp lực dữ quá mà nghĩ ngợi lung tung.

Y tá nhỏ nhìn những lời nói tới tấp của đứa bạn, đau khổ đưa tay đỡ trán thở dài đánh thượt. Chuyện cụ thể thế nào cô xâu chuỗi đầu đuôi cũng thừa đoán ra. Ất là Nhất Diệp Tri Thu lại bị người ta chơi khăm, mới được đưa lên micro để rồi bị mất mặt, ngắt nối lại chạm trúng bãi mìn của Đạo Kiến Tiểu bị cậu ấy làm tổn thương.

x Dương: Nhưng nói đi cũng phải nói lại, giọng của cô nhóc này cũng dễ thương quá đi chớ. Mình đặc biệt ghi lại cái đoạn tình tò của nó với Đạo sama, giờ gởi qua cho cậu nhé!

x Dương: Phớt lờ cái sự trẻ trâu của cô nhóc, đoạn này quả thiệt là giống seme cặn bã với uke si tình lắm, ha ha!

Nói rồi, x Dương bèn kéo file mp3 bỏ vào khung chat thoại QQ. Y tá nhỏ nghĩ trước giờ mình cũng chưa từng nghe giọng của Nhất Diệp Tri Thu, bèn dứt khoát nhận lấy.

Vừa nhận bên này, đồng thời cô rê chuột ngoa ngán mở QQ của Nhất Diệp Tri Thu, định bụng khuyên lon cô nhỏ. Ai ngờ nãy ra không ít tin nhắn mà Nhất Diệp Tri Thu gởi cho cô, và thời gian khéo sao đúng lúc vừa bắt đầu nhạc hội. Cô kiên nhẫn ngồi đọc từng dòng, càng đọc càng thẳng thốt, sắc mặt lúc đỏ bừng rồi lại trắng bệch. Khi cô đọc xong dòng cuối cùng, đã không còn thốt nổi bất kì từ nào nữa.

“Tuy lần trước anh nói qua rất nhiều rất nhiều lần, nhưng bây giờ anh vẫn muốn lặp lại một lần nữa. Em Băng vệ sinh à, em quả là một cô gái tốt.”

Và ngay lúc đó, trong tai nghe của cô đồng thời vang lên giọng nói của Nhất Diệp Tri Thu, đầy dịu dàng nhưng như nhấn mạnh từng câu từng chữ một.

“Cậu không biết... trên đời này, có người cả đời cũng không thể vỡ giọng sao?”

Cô biết, sao cô lại không biết cơ chứ?

Tiếng nói này quen thuộc biết bao, những dòng chữ tường thuật ở trước mắt cũng quen thuộc quá đỗi. Tất cả manh mối trong giây phút được kết nối lại, khiến người trước giờ chưa bao giờ liên hệ giữa hiện thực với Internet như cô, trong khoảnh khắc ấy chợt hiểu ra bên cạnh mình đã xảy ra chuyện gì.

Y tá nhỏ từng ngỡ rằng bản thân đã sớm luyện thành một trái tim kim cương bất hoại. Nhưng mãi đến bây giờ cô mới vỡ lẽ, ra thứ thật sự làm tổn thương trái tim người khác, chỉ cần một câu là đủ, trước giờ cô không biết rằng mình lại dễ khóc đến thế, dễ khóc đến nỗi chỉ cần ngược nhìn những dòng chữ đây ập trên màn hình kia, nghe câu nói dịu ngọt bên tai, là nước mắt bèn không sao kiềm được cứ tuôn rơi không ngừng.

Khoảnh khắc ấy chữ trên màn hình đều nhòa đi, nhoe đến nỗi cô chẳng thể đọc được nữa. Cô không cách nào phân biệt sự chân thực của chúng, càng không sao nghĩ sâu xa hơn về tình cảm sâu đậm ẩn chứa sau những dòng chữ ấy.

Sao cô lại ngốc đến thế? Rõ ràng tất cả manh mối đều rải rác xung quanh, thế mà cô lại không biết nhặt chúng lên xâu lại thành chuỗi. Nhất Diệp Tri Thu và bác sĩ Lục, tên cả hai đều có chữ “Tri Thu”. Cả hai đều mù tịt về mạng, lần trước cũng là sau khi cô chỉ bảo đối phương chuyển kéo nick vào danh sách đen, thì bản thân mới liền bị cho vào đó đấy chứ. Còn “những câu dối trá” như tiến sĩ khoa y hai mươi tám tuổi, rõ ràng bên cạnh cô có hẳn một người đầy thôi, nhưng trong vô thức cô không muốn tin vào sự thực trên mạng.

Y tá nhỏ chìm nổi trong giới Internet thời gian quá lâu rồi, lâu đến nỗi khi quen biết người khác, đều mang đôi chút ý thức cảnh giác và không tin tưởng theo phản xạ. Tuy cô xem Nhất Diệp Tri Thu là em gái, nhưng công bằng mà nói, cô chưa từng tin lời cô bé nói. Bất luận là về trình độ học vấn hay giới tính, thì ngay ban đầu cô đã phỏng đoán người khác bằng sự nghi ngờ lớn nhất của mình rồi.

Và đó cũng là tâm lý chung của rất nhiều cô gái trên mạng hiện nay: thò mồm chập chững bước vào giới mạng các cô từng bị lừa gạt bởi những lời dối trá, nên các cô ấy bèn nghĩ rằng trên mạng mãi mãi không có sự thành tâm hay lời thật lòng thật dạ. Bởi vì trong thời gian tiếp xúc với mạng, các cô đã từng bị cười nhạo là quá ấu trĩ, nên các cô cũng bắt đầu học cách chế nhạo sự khờ khạo của người mới. Sau mỗi lần “giám định”, các cô không bao giờ nghĩ đến, đằng sau những nhận xét “giám định” ấy, các cô đã mang theo tâm trạng thoải mái, gạt gù đắc chí của kẻ tự cho rằng mình đứng ngồi trên cao đến nhường nào.

©S.TENT

Nhìn dòng chữ trên màn hình, y tá nhỏ đã chẳng thể cười được nữa.

Bất luận chất giọng “sẽ làm mình khiếp sợ” theo như đối phương bảo, hay là trình độ học vấn rớt rờ kia, cộng với cái tên và tuổi tác đáng lẽ cô phải hoài nghi từ sớm ấy, cô đều chưa thực sự để tâm qua, chỉ xem đó như lời nói dối ngốc nghếch và vụng về của đối phương. Hơn nữa y tá nhỏ chưa bao giờ tin rằng bên cạnh cô sẽ xuất hiện người chung sở thích, nên cô cũng không hề hoài nghi đến bác sĩ Lục.

Đáng lẽ phải nghi ra từ sớm mới phải chứ...

Nhưng tất cả đều tại cô không tin tưởng mà ra cơ sự này.

Trên màn hình, x Dương vẫn nói tiếp: Đúng rồi, cái vở kịch mà bên mình đang làm không phải thiếu hai giọng shota sao? Mình thấy em Nhất Diệp Tri Thu này cũng khá, rất đáng cảm, hợp ý mình đây.

x Dương: Cậu kéo cô bé đó vào nhóm mình đi nhé.

x Dương: Cậu kéo cô bé đó vào nhóm mình đi nhé.

Là y tá nhỏ chứ không phải băng vệ sinh: Người đó không phải là cô bé.

x Dương:... Hả?

Nhưng y tá nhỏ đã không trả lời nữa.

Cô vợ lấy đi động, nhanh chóng gọi cho bác sĩ Lục – trước kia để thể hiện sự chu đáo, cô chỉ gọi tin nhắn cho Lục Tri Thu mà thôi, rồi điện thoại kết nối, cô cô lấy bình tĩnh hỏi một câu: “Bác sĩ Lục?... Anh là Nhất Diệp Tri Thu phải không?”

Lục Tri Thu không trả lời. Y tá nhỏ không biết tâm trạng anh bây giờ như thế nào. Là căng thẳng? Hay bình tĩnh? Hoặc chẳng đã... tê dại rồi? Một người trầm tĩnh lại tốt đến như thế, bề ngoài điển trai, học vấn cao, tính tình chín chắn, ngoài khuyết điểm là giọng nói ra thì chẳng chê vào đâu được nữa, thế mà giọng nói lại trở thành chương ngại lớn nhất của anh. Tối hôm qua, rốt cuộc anh đã dốc hết bao nhiêu can đảm, mới có thể thốt ra tình cảm yêu mến mà anh dành cho Đào Kiến Tiểu?

Nếu như cô có thể tin tưởng Nhất Diệp Tri Thu hơn chút, nếu như cô có thể lo lắng cho Nhất Diệp Tri Thu hơn chút, nếu như hôm qua cô online QQ, có phải đã giúp bác sĩ Lục tránh bị tổn thương rồi chẳng?

Khi cô lần nữa cất tiếng, giọng đã pha chút nghèn nghẹn: “Anh... anh đừng căng thẳng, em là em gái Băng vệ sinh của anh nè.” Sau khi thốt ra hai chữ cuối cùng, tay cầm điện thoại, nước mắt cô lăn dài trên má.

Xin lỗi, em đã không tin tưởng anh.

***** Đã ba ngày Tiêu Giản Đào không nghe được tiếng nói của Quả Cầu Giấy Nhỏ rồi.

Chuyện bắt đầu từ hôm thứ bảy. Cũng như mọi ngày, cậu thức dậy từ sớm trèo tường để đi vào sân sau của toà y tế trường, trong tay cầm xấp kịch bản đam mỹ có tình tiết không quá lộ liễu mà cậu lựa chọn cẩn thận định bụng sẽ đọc cho Quả Cầu Giấy Nhỏ nghe. Nhưng bất kể anh đứng bên dưới có kêu gào cỡ nào, cửa sổ tầng hai vẫn đóng im thin thít.

Bỏ công tối hôm trước anh chủ trì buổi nhạc hội mãi đến một giờ, dù bị đũa fan nọ phá hoại tâm trạng, sáng thứ bảy cậu vẫn kiên trì dậy sớm lúc năm giờ đến đây luyện đọc, chỉ để gặp mặt người bạn nhỏ của cậu! Ấy thế mà lại bị cho leo cây! Không chỉ ngày thứ bảy, thậm chí chủ nhật, thứ hai... suốt ba ngày, cậu đều chẳng gặp được em trai Quả Cầu Giấy Nhỏ mà mình luôn mong nhớ đến.

Đội đến thứ hai, thực sự cậu không nhẫn nại được nữa, bèn vọt toét xấp tài liệu xuống đất, thuần thục trèo lên thân cây to ở giữa sân rồi hí hà hi hục leo lên trên... Phù, tuy mấy năm rồi không luyện tập, nhưng xem ra tài leo cây của cậu chưa lụi nghệ nhì! Đúng là cậu nên leo cây từ sớm, nói không chừng đã có thể trông thấy cậu em Quả Cầu Giấy Nhỏ của mình từ lâu rồi ấy chứ!

Nhưng đợi đến khi cậu leo lên chạc ba của tán cây, tay bám lấy thân cây cố sức nhòm vào cửa sổ tầng hai, thì rầu rĩ phát hiện trong phòng không phải là một phòng ngủ được bày trí ấm áp, trang nhã như những gì cậu đã tưởng tượng. Căn phòng đó chẳng khác gì phòng nghỉ bình thường của y tế trường,

chỉ có một chiếc giường, một cái bàn, ngoài ra không còn gì cả. Trống trơn không một hơi người. Đây đâu giống nơi người ta ở lâu dài chứ.

Tiêu Giản Đào mặt mày ỉu rĩ treo xuống, không tìm thấy cậu bạn nhỏ, khiến cậu cứ thơ thẩn thơ thẩn suốt cả buổi học hôm đó. Trong tiết học môn diễn kịch, thầy giáo bảo cậu diễn cảnh sửa xe đạp trên đất trống, cậu nghe thành cưỡi xe mô tô, báo hại cậu ngây ngô đưa chân giả vờ nổ máy đạp số, rồi vò vò ga, trên giữa chỗ trống xoay hai vòng, thầy giáo thấy thế liền sầm mặt bảo dừng ngay.

Cậu cũng nhận ra tâm trạng mình không tốt, ắt là do mất đi một người bạn nên cảm thấy hụt hẫng chẳng. Nhưng cậu cũng thực sự lo lắng cho tung tích của Quả Cầu Giấy Nhỏ. Cậu tin rằng người bạn nhỏ của mình không thể nào rời đi mà chẳng nói một lời.

Nghĩ tới nghĩ lui, người có khả năng biết tung tích của Quả Cầu Giấy Nhỏ ắt hẳn là bác sĩ Lục. Nhìn xem Quả Cầu Giấy Nhỏ của cậu tên là Lục Tri Thu, mà bác sĩ cũng họ Lục, và Quả Cầu Giấy Nhỏ lại xuất hiện trong y tế trường vào sáng sớm, chắc chắn Quả Cầu Giấy Nhỏ là bà con của bác sĩ Lục không sai vào đâu được. Tuy không hiểu tại sao bác sĩ Lục lại để một đứa bé bảy, tám tuổi như thế ở một mình trong phòng y tế không bóng người vào sớm tinh mơ như thế, nhưng chắc là có ẩn tình gì đó chẳng?

Tiêu Giản Đào không nghĩ nhiều, sau khi tan lớp chào tạm biệt bạn bè xong, cậu bèn ba chân bốn cẳng từ lớp học diễn kịch chạy đến toà y tế, rồi thay nhả ngay lúc phòng y tế hết giờ làm.

“Bác sĩ... Lục, thế... em đi trước nha.” Giọng của cô y tế nghe có vẻ buồn buồn, tựa như có chuyện gì xảy ra ấy. “Anh...” cô y tá ngập ngừng cả buổi trời không nói được câu nào, cuối cùng đành cầm lấy túi xách cầm đầu xông ra ngoài cửa, vừa khéo lướt ngang qua người Tiêu Giản Đào, thậm chí không kịp nhắc nhở cậu đã hết giờ làm rồi.

Tiêu Giản Đào thầm vui mừng may mà mình đến sớm một bước, nếu như đến trễ hơn vài phút, nói không chừng bác sĩ Lục đã về nhà mất rồi!

Cậu vội xông vào phòng y tế gọi tên Lục Tri Thu, đúng lúc anh đang đứng đó cúi đầu, tay lần tháo từng chiếc nút một để cởi áo blu ra: “Bác sĩ Lục!...” rồi cậu liền khựng lại, những lời tiếp theo tức thì bị cậu nuốt trở lại vào bụng.

Khi cậu xông vào, Lục Tri Thu đang xoay người về phía cậu, hai tay chậm rãi cởi cúc áo. Sắc hồng hân ngoại cửa sổ chiếu rọi trên người Lục Tri Thu, làm cho bóng dáng ấy như được khắc thêm một lớp ánh sáng vàng kim lấp lánh mỏng manh. Về ngoại anh vốn đã rất khôi ngô thanh tú, nay được điểm xuyết thêm ánh chiều tà rạng rỡ kia, càng tôn thêm vẻ mảnh khảnh tinh tế nơi anh, thậm chí mái tóc cũng lấp lánh những vạt nắng vàng.

Tiêu Giản Đào biết bác sĩ Lục trông rất là thanh tú, nhưng chưa bao giờ cậu cảm thấy anh xinh đẹp đến nhường này, khiến cậu chẳng thể nào rời mắt khỏi... Liệu đây có phải một nửa mà cậu hằng mong đợi? Người sẽ đi cùng cậu suốt quãng đời còn lại chính là một chàng trai thanh tú trầm tĩnh thế này chăng?

Trái tim Tiêu Giản Đào chợt đập trật một nhịp, cậu chợt nuốt nước bọt trong vô thức.

Nếu như không phải Lục Tri Thu nghe thấy tiếng gọi mà quay đầu nhìn sang, nói không chừng cậu sẽ cứ đứng phỗng ra đó ngây dại ngắm nhìn bóng dáng ấy của đối phương.

Bởi vì đứng ngược sáng, nên Tiêu Giản Đào không sao nhìn rõ thần sắc ẩn trong đôi mắt của Lục Tri Thu, nhưng cậu hiểu đối phương chắc đang thắc mắc cậu đến có chuyện gì.

Tiêu Giản Đào tựa như con rối đột nhiên bị đánh thức bởi cây đu đưa thần của cô tiên, cậu tăng hắng giọng rồi ngại ngần hỏi: “Bác sĩ Lục, à ừm... nhà anh có một bé trai khoảng bảy, tám tuổi, tên là Lục Tri Thu phải không?”

Tiêu Giản Đào vẫn không nhìn rõ được vẻ mặt của Lục Tri Thu, Nếu như cậu thấy được, tuyệt đối sẽ sững sờ trước vẻ mặt của đối phương, ngập tràn tuyệt vọng pha lẫn nét tê dại.

Nghe thấy câu hỏi của cậu, người Lục Tri Thu thoáng khựng lại, khẽ lắc đầu tựa như đứng không vững. Sau đó như đã hiểu ra điều gì, anh đưa tay chống trên chiếc bàn bên cạnh, sau đó ngẩng đầu nhìn về hướng của Tiêu Giản Đào, lắc đầu với vẻ kiên định và điềm tĩnh.

Vừa trông thấy cái lắc đầu của Lục Tri Thu, Tiêu Giản Đào liền ngây người. Cậu chưa từng nghĩ rằng mình sẽ không thể tìm ra cậu bạn nhỏ, vì đối phương quả thực đã từng xuất hiện mỗi khi cậu luyện đọc sáng. Ấy vậy mà bây giờ lại được thông báo rằng cậu bé không phải bà con của bác sĩ Lục, tức thì cậu bèn hốt hoảng: “Sao lại không có được cơ chứ? Chính là một cậu bé trai, dễ thương hoạt bát lắm, nói chuyện vừa ngọt ngào lại trong trẻo. Mỗi sáng năm giờ mấy đều xuất hiện ở tầng hai của y tế trường! Một cậu bé rất thú vị, tên là Lục Tri Thu ấy!” Rồi bỗng dưng cậu lên cao giọng: “Bác sĩ Lục, sao anh lại không biết được chứ?”

Rốt cuộc lần này Lục Tri Thu cũng đã có phản ứng khác. Chỉ thấy anh lặng lẽ đưa tay ra, cầm lấy một tờ giấy ở kệ bên, rồi đặt lên bàn. Sau đó anh lại chậm rãi lấy ra một cây bút, mắt cụp xuống, ghi sức viết gì đó trên tờ giấy ấy.

Mỗi một nét một dấu Lục Tri Thu đều ghi mạnh hết sức, nét chữ như thấy qua mặt sau giấy. Thậm chí Tiêu Giản Đào đứng cách đó hai mét cũng nghe thấy rõ mồn một âm thanh đầu bút xé rách bề mặt giấy. Bờ mi của Lục Tri Thu khe khẽ run rẩy, nhưng tay thì rất vững vàng, mỗi một chữ đều ghi thật mạnh dồn sức viết ra, tựa như anh đang mang tất cả tình cảm của mình trút vào trong đó.

Viết xong nét chữ cuối, anh đứng phắt dậy, ngoảnh đầu qua, đưa tờ giấy chia ra trước mặt Tiêu Giản Đào.

Trên đó chỉ có năm chữ.

Xin lỗi, tôi không biết.

Tiêu Giản Đào không hiểu tại sao bác sĩ Lục lại dồn sức mạnh đến thế, chỉ để viết năm chữ ngắn ngủi kia. Và khi cậu đọc năm chữ ấy, cũng chẳng dâng lên cảm giác quen thuộc nào cả. Dù sao, năm chữ này quá đối bình thường, dù cho ba ngày trước đó cậu đã buột miệng nói ra trước hàng ngàn người, cũng không đồng nghĩa với việc câu nói này có thể lưu lại ấn tượng sâu sắc trong trí nhớ của cậu. Đối với cậu mà nói, cô bé fan nảo phẳng Nhất Diệp Tri Thu, người đã tình tứ với cậu trước bao người ấy chỉ là một kẻ qua đường, một trò khôi hài, một người bình thường không đáng để cậu ghi nhớ từng câu mà mình nói cô ấy trong suốt cuộc đời CV của cậu. Cậu sẽ không vì vài chữ bình thường kia mà nảy sinh bất kỳ sự liên tưởng nào, cậu hoàn toàn chẳng thể biết rằng, anh bác sĩ Lục mà cậu dành thiện cảm kia, chính là người đã bị tổn thương bằng một câu nói tuyệt tình.

Sau khi viết xong mấy chữ đó, Lục Tri Thu cố tình quan sát vẻ mặt của Tiêu Giản Đào, nhưng trừ vẻ thảng thốt vì tin “Quả Cầu Giấy Nhỏ không còn tồn tại” ra, thì trên mặt cậu không còn gì khác nữa.

Thấy thế, Lục Tri Thu cũng người với những cảm xúc lẫn lộn trong lòng. Anh biết, Tiêu Giản Đào không hề có lỗi. Về phía mình, anh là người hiểu rõ tất tần tật mọi điều liên quan đến Tiêu Giản Đào. Trên mạng cậu nhận được vô số sự yêu mến ủng hộ. Trong cuộc sống, cậu tài giỏi hơn người, tính tình phóng khoáng, cậu tận tụy tận trọng với các công việc trong giới lồng tiếng, và siêng năng cày cù trong học tập. Tất cả những điều đó gộp lại và tạo nên một Tiêu Giản Đào mà Lục Tri Thu yêu mến và kính phục.

Nhưng ngược lại, đối với Tiêu Giản Đào mà nói, Lục Tri Thu là gì cơ chứ? Một fan bình thường thậm chí có phần ngờ nghệch? Một đứa em trai dễ thương? Một anh bác sĩ xa lạ? Trong mắt Tiêu Giản Đào, cả ba hình tượng này đều không phải là một người. Lục Tri Thu hiểu rõ, anh đã hoàn toàn hiểu ra rồi. Nhưng có nhiều khi con người hiểu rõ, không đồng nghĩa với việc không buồn rầu nghĩ ngợi. Tuy rằng Lục Tri Thu biết, những lời mà Tiêu Giản Đào nói hôm đó không nhắm vào bản thân anh. Và lại có thể Tiêu Giản Đào đúng là chưa từng nghe qua có ai không thể vờ giọng bao giờ. Nhưng câu “Xin lỗi, tôi không biết” ấy quả thực đã gây nên sự tổn thương sâu sắc trong lòng anh. Đó tựa như một vấn đề hóc búa nhất đã quấy nhiễu suốt cuộc đời anh lại bị người khác phớt lờ đi. Ngón từ dừng dừng ấy của Tiêu Giản Đào đã hoàn toàn phủ định đi nỗi đau khổ suốt bấy lâu nay của Lục Tri Thu.

Hôm nay anh viết năm chữ đó, như là một chút sự “trả thù” của anh dành cho cậu. Nhưng quả đắng mà anh tung ra lại chỉ rơi vào hư không. Tiêu Giản Đào đứng đó, tay cầm lấy mảnh giấy vói về mặt đầy ngỡ ngàng, có đánh chết cậu cũng chẳng thể nào liên tưởng cô nhóc fan hâm mộ bữa và bản thân anh là một. Cậu không biết, cậu làm sao biết được cơ chứ.

Tiêu Giản Đào sẽ không nhớ được năm chữ mà cậu thốt ra hôm đó, bởi vì đấy chỉ là phản ứng vô tình của cậu mà thôi. Nhưng những tổn thương trong lúc vô tình thường lại khiến người khác chịu tổn thương sâu sắc nhất.

Hôm tối thứ sáu, sau khi Lục Tri Thu nghe câu “Tôi không biết”, đầu óc anh chợt trở nên trống rỗng. Cái cảm giác lạnh buốt như rơi xuống hố băng ấy đến bây giờ vẫn hiện rõ mồn một trong kí ức anh. Những chuyện sau đó anh không muốn nghe nữa, bèn trực tiếp click vào dấu x thoát ra khỏi YY. Anh ngồi trên ghế nhìn trần trần vào bức tường trắng xoá, bỗng một cảm giác mệt mỏi dâng lên trong anh. Chính là cảm giác mỗi một ấy mà ngay đêm đó anh hồi hải dọn ra khỏi phòng y tế vào ở tại căn phòng ký túc xá giáo viên đã được quét dọn xong xuôi từ lâu, rồi anh cứ thần thơ thất thần trải qua suốt ba ngày sau đó.

Suốt ba hôm nay, Lục Tri Thu đã thôi nghe đi nghe lại các vở kịch truyền thanh, hay chuẩn bị cho buổi luyện đọc sáng hôm sau như mọi khi. Thậm chí ngay cả sáng nay y tá nhỏ chạy qua “nhận bà con”, anh cũng chẳng có cảm xúc gì nhiều, cứ tựa như câu nói hôm đó không hề tồn tại. Nhưng ngay khi anh ngỡ rằng, tất cả mọi chuyện về Đào Kiến Tiếu có lẽ sẽ cứ thế mà dần dần phai nhạt khỏi cuộc sống anh, đến một ngày nó không còn dấy lên những cơn sóng cảm xúc trong lòng anh nữa, thế mà Tiêu Giản Đào lại bỗng nhiên chạy đến trước mặt hỏi anh “Có biết một cậu bé khoảng bảy, tám tuổi tên Lục Tri Thu không?”

Mãi đến bây giờ Lục Tri Thu mới nhận ra rằng, so với câu nói này, thì tất cả những chuyện trước đều chẳng là gì cả.

Lục Tri Thu ối là Lục Tri Thu, mày âm thầm nghe kịch, âm thầm giúp bạn của cậu ấy xem bệnh, âm thầm ở cạnh cậu ấy vào mỗi buổi luyện đọc lúc năm giờ sáng... Nhưng, ngay cả việc rút cuộc mày là ai, cậu ấy cũng chẳng biết.

Cậu ấy thậm chí không biết mày là ai, những gì mà mày bỏ ra có ích gì cơ chứ?

Cậu ấy không biết người cậu ấy từng tổn thương là mày, không biết người cậu ấy từng yêu mến là mày, cũng không biết người cậu ấy quan tâm lo lắng cũng chính là mày... Mày đứng trước mặt cậu ấy, thứ mà cậu ấy thấy, chỉ là cái bóng của mày mà thôi.

Đưa mắt nhìn chàng trai vẫn còn đang cúi đầu ngây ngô ngó chăm chăm tờ giấy trên tay, bỗng dưng Lục Tri Thu chợt hiểu ra.

Cảm giác đó có thể nói là “tình ngộ ra”, khiến một Lục Tri Thu vì tự ti mà không dám nói chuyện, vì tự ti mà ẩn mình trong bóng tối, vì tự ti nên chỉ dám lặng thầm đưa mắt dõi theo, trong khoảng khắc ấy đã phá tan bức tường pha lê trong tim mình.

Anh thích Đào Kiến Tiếu, thích giọng nói của cậu, thích sự tài giỏi, phóng khoáng của cậu, thích cách cậu dùng giọng nũng nịu tình cảm kể những câu chuyện kia... Và thứ tình cảm đó không thể phai mờ đi chỉ bằng một hai câu tổn thương của đối phương được.

Nhưng nếu Tiêu Giản Đào vẫn mãi không biết anh là ai, thì sự tổn thương vô tình này sẽ mãi tiếp diễn và không bao giờ kết thúc. Đứng cách đối phương không xa, lặng thầm theo dõi, lặng thầm cho đi, mãi mãi vẫn sẽ là chàng nam nhân vật phụ lụy tình trong các phim truyền hình tình cảm thôi, mà Lục Tri Thu không định chỉ làm một kẻ vai phụ bình thường trong cuộc đời của Tiêu Giản Đào. Anh phải cho cậu biết rằng, mình đã vì cậu mà cho đi biết bao nhiêu, mình đã vì lời nói của cậu mà bị tổn thương đến nhường nào.

Lục Tri Thu, mày không nói ra, thì gã ngốc Tiêu Giản Đào kia mãi mãi cũng không bao giờ biết được.

Chương 7: Hãy dẫn bước đầu tiên, rồi bạn sẽ không bao giờ dừng lại

Dạo gần đây Đồng Tử cảm thấy Tiêu Giản Đào, thằng bạn thân của cậu, đứa cán bộ tài giỏi của lớp, tấm gương tốt của các bạn học, trợ thủ đắc lực trong mắt các thầy cô, người trước giờ luôn xuất sắc về mọi mặt không cần phải nhọc lòng về chuyện gì, đang có chút gì đó không ổn thì phải.

Mấy đứa bạn thân nhân lúc hết giờ học bèn xông vào vây quanh Tiêu Giản Đào, bắt cậu thành thật khai báo mọi chuyện.

Tiêu Giản Đào thoáng ngập ngừng, gần đây có hai việc khiến cậu rất buồn phiền, mà một trong số đó thì... khó mà nói thành lời. Cậu phân vân một chút, bèn kể chuyện về cậu nhóc gần đây sáng nào cũng nghe cậu luyện đọc đã biến mất rồi. Ai dè cậu vừa kể xong, bèn thấy mấy thằng con trai vây quanh cậu đồng loạt rùng mình, ánh mắt nhìn cậu cũng trở nên đầy ẩn ý khó hiểu.

“Tại mày thế này là sao hả?” Tiêu Giản Đào tò mò lướt nhìn quanh mọi người.

Đồng Tử ngập ngừng đáp: “Cái Kéo nhỏ à, sao mày bạo gan thế chứ? Nếu là tao mỗi sáng năm giờ thức dậy đi luyện đọc, lại nghe thấy giọng trẻ con vang lên từ tầng hai của toà y tế âm u rùng rợn kia, thì tao chẳng có gan tiếp tục ở đó nữa đâu!”

Tiêu Giản Đào không hiểu: “Tại sao chứ? Chỉ là một thằng bé con thôi mà, đâu thể nào ăn thịt mày đâu?”

Đồng Tử chỉ tiếc rên sất không thành thép, “Lúc đấy là sáng sớm năm giờ đó, làm quái gì có thằng nhỏ nào không dung lại xuất hiện ở tầng hai y tế trường hả? Mấy đứa con nít thích ngủ nướng nhất, ai lại mỗi ngày dậy sớm chạy đến đó nghe mày đọc bài? Thêm nữa chẳng lẽ chỗ y tế trường bọn họ không khoá cửa sao?”

Đồng Tử phân tích rạch ròi, Tiêu Giản Đào cũng chú ý điểm bất thường trong chuyện này rồi. Phía trên từng nói qua, Tiêu Giản Đào trông thì chín chắn vững vàng thế, trên thực tế cậu có chút ngờ nghệch, tí dụ như mấy vấn đề quái dị này cậu không hề nghĩ đến. Bây giờ Đồng Tử chỉ ra, cậu mới nhận ra có chút bất thường.

Đồng Tử lại bảo: “Hơn nữa... mày nói thằng nhóc đó tên gì?”

Tiêu Giản Đào đáp: “Tên Lục Tri Thu. Mà nói cũng kì thiệt, tao nghĩ cậu bé ấy họ Lục, bác sĩ Lục cũng họ Lục, chắc chắn là bà con với nhau rồi. Thế mà khi tao chạy đi hỏi bác sĩ, nhà anh có đứa bé nào bảy, tám tuổi tên Lục Tri Thu không, thì anh lại bảo là không có!”

Đồng Tử vỗ đùi đánh đét một cái: “Mày là cái đồ đàn Cái Kéo à! Anh bác sĩ Lục đó độc thân, lấy đâu ra đứa con lớn như thế? Mà quan trọng nhất là tên của bác sĩ Lục chính là Lục Tri Thu!”

Trong phút chốc Tiêu Giản Đào trở mặt sừng sốt.

Bác sĩ Lục mới là Lục Tri Thu. Thế cậu bé mỗi sáng nói chuyện với cậu nhưng chưa từng gặp mặt ấy rốt cuộc là ai?

Nói ra Tiêu Giản Đào quả thực có chút hồ thẹn, kể từ sau hôm cậu ngây ngất nhìn bác sĩ Lục cời áo blu trong văn phòng, mấy hôm nay cậu đều ngủ không ngon giấc lắm. Hình như cậu cứ muồn mơ thấy một bóng người đứng quay lưng/ chính diện/ nghiêng người về phía cậu mà thay đồ, nhưng mỗi khi cậu muốn nhìn rõ mặt đối phương thì chẳng lần nào nhìn rõ được cả. Bóng người đó dong dỏng cao, ánh sáng chiếu rọi từ đằng sau, làm nhoà đi bóng dáng mơ hồ của đối phương, như tạo nên vật sáng vàng lấp lánh bao phủ khắp xung quanh anh, toát lên một vẻ đẹp khó diễn tả thành lời.

Người đó rốt cuộc là ai, đương nhiên không cần nói cũng biết.

Tiêu Giản Đào quả thực không ngờ rằng, mới chỉ gặp hai lần thôi vậy mà anh đã để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng cậu.

Không sai, trước đó cậu có thiện cảm với Lục Tri Thu, nhưng sự thiện cảm ấy không mãnh liệt, nói một cách vắn vè, đó tựa như “cô nữ chính đa sầu đa cảm đi ngang qua gặp chàng trai đẹp bị mù”, xen lẫn thiện cảm đó nhiều nhất vẫn là tình cảm thương tiếc dành cho anh.

Nhưng khi đối phương hết lần này đến lần khác xuất hiện trong giấc mơ của cậu, Tiêu Giản Đào đã không còn có thể tự dối gạt mình, bảo rằng những giấc chiêm bao ấy chỉ là niềm “thương tiếc” bình thường thôi. Hình ảnh Lục Tri Thu cời áo khoác dưới ánh chiều tà hôm đó, như một cú đánh thức tỉnh Tiêu Giản Đào trong phút chốc, khiến chàng trai trước giờ luôn ở thế bị động trong chuyện tình cảm như cậu bỗng dung tỉnh ra, cuối cùng phát hiện tầm quan trọng của bác sĩ Lục trong lòng mình.

Mãi đến bây giờ, Tiêu Giản Đào vẫn có thể hồi tưởng lại toàn bộ tư thế tất cả động tác khi bác sĩ Lục giúp bạn cậu xử lý vết thương, tay anh ấy xem vết

thương khéo léo thế nào, bút anh viết lướt qua tờ giấy như thế nào, và anh lại trầm tĩnh ra sao khi chỉ huy cả bọn gọi 120, và sau cùng người con trai sắc mặt trắng bệch ấy đã ngã vào lòng cậu như thế nào...

Hồi tưởng lại những điều ấy, Tiêu Giản Đào mới sực nhận ra những ký ức về anh lại rõ rệt như thế, mỗi hành động cử chỉ của đối phương đều tựa như khắc sâu trong trí óc cậu.

Ra cậu đã gặp tiếng sét ái tình, nhưng bản thân cậu lại không hề biết điều đó.

Chính vì nhận ra điều ấy, cho nên suốt thời gian này cậu đều đi đường vòng tránh xa toà y tế trường, sợ rằng bản thân chỉ cần trông thấy bác sĩ Lục, thì cậu sẽ bộc lộ suy nghĩ của mình, bây giờ trừ việc mỗi sáng cậu vẫn chạy đến sân sau của y tế trường để luyện đọc, những lúc khác tuyệt đối không bén mảng đến gần đó bước nào. Vốn hai người đã không có giao thiệp gì rồi, giờ như thế, càng không có bất kì mối liên hệ gì với nhau.

Chuyện của Quả Cầu Giấy Nhỏ, và chuyện của bác sĩ Lục, cả hai chuyện này dần vào khiến cậu mỗi ngày đều trải qua trong nỗi muộn phiền. Ngặt nỗi bây giờ gần cuối học kì vô số chuyện kéo đến, nửa tháng sau lại còn có cuộc thi dẫn chương trình sinh viên cực kì quan trọng, Tiêu Giản Đào bận đến tối mặt tối mày, tất cả lo lắng dồn ép khiến cậu phát bực. Nhưng giờ cậu bỗng nhiên hay tin bác sĩ Lục tên là Lục Tri Thu, thế thì Quả Cầu Giấy Nhỏ rốt cuộc là ai?

Tiêu Giản Đào phát hiện, mấy chuyện này chồng chéo nhau, trở nên mập mờ rồi rối rắm chẳng biết đầu mà lần.

Và kết quả việc suốt ngày ăn không được ngủ không ngon là vào một sáng nọ thức dậy, trong miệng cậu bỗng nổi lên những mụn nhọt nhiệt miệng, và bị viêm cổ họng, giọng nói trở nên vụn vỡ. Chát giọng mà cậu từng lấy làm kiêu hãnh và khá là tự hào đó bỗng dưng biến mất chỉ trong một đêm.

Đối với một sinh viên khoa phát thanh thì cái gì là quan trọng nhất? Giọng nói, đương nhiên là giọng nói. Nếu bạn không có vẻ ngoài xinh đẹp cân đối, bạn có thể đi phẫu thuật hay trang điểm. Nếu bạn không có năng lực ứng biến nhanh nhẹn, bạn có thể luyện tập. Nhưng nếu bạn không có một chất giọng trời phú hoặc đặc biệt, thì hoàn toàn không được.

Từ nhỏ, Tiêu Giản Đào đã sở hữu một giọng nói mà mọi người đều tấm tắc khen ngợi. Nhất là sau khi vỡ giọng, ưu thế đó lại càng trở nên nổi bật hơn. Chất giọng hùng hồn trầm vang, cộng thêm cung bậc tình cảm phong phú, mỗi lần Tiêu Giản Đào mở miệng đều tựa như những bản nhạc du dương được diễn tấu bởi cây đàn violon thượng hạng. Cùng với những lời cậu nói, tình cảm của thính giả cũng theo đó mà lay động. Chính nhờ ưu thế vượt trội cộng thêm vẻ ngoài đẹp trai, Tiêu Giản Đào mới có thể trở nên nổi bật trong kì thi phỏng vấn để vào học ngành phát thanh nổi danh nhất của ngôi trường này.

Tiêu Giản Đào đã bỏ ra nỗ lực gấp trăm lần người khác. Và mục tiêu của cậu chính là có một ngày trở thành người dẫn chương trình tin tức xuất sắc nhất, giống như thần tượng Cronkite của cậu, dùng tiếng nói của bản thân đưa những tin tức chính xác và khách quan nhất đến tai người nghe.

Người ngoài không biết sinh viên ngành phát thanh phải bỏ ra biết bao nhiêu công sức. Vì giọng nói này, Tiêu Giản Đào mỗi sáng dậy sớm tập luyện thanh, ngày thường ăn cơm chẳng dám đụng đến đồ lạnh, chua, cay, cứ nom nớp âu lo cổ họng sẽ xảy ra vấn đề nào đó. Và cậu rất cẩn thận chú ý giữ ấm, giữ amidan được khoẻ khoắn...

Nhưng mà bây giờ, bất thình lình giọng cậu xảy ra vấn đề, trong miệng cũng nổi đầy mụn nhọt. Cậu không phải là không thể mở miệng, chỉ là một khi nói chuyện, âm thanh tựa như một gã nghiện thuốc già nua, khàn đặc thô ráp, y như âm thanh của bánh mì lướt qua giấy nhám vậy.

Tiêu Giản Đào hiểu rõ, đó đều là do cậu chịu áp lực quá lớn. Bỗng dưng này sinh tình ý với bác sĩ Lục mà cậu mới chỉ gặp hai lần, rồi nỗi lo lắng dành cho người bạn nhỏ đột nhiên mất tích, và còn cuộc thi dẫn chương trình sắp khai mạc vào một tháng sau. Tất cả những chuyện ấy dồn dập tích tụ lại, khiến lòng cậu nóng như lửa đốt. Hậu quả là sáng hôm nay phát bệnh, giọng nói thô ráp đến mức bạn bè đều thấy lo cho cậu.

“Sao mới có một giấc mà Cái Kéo Nhỏ đã trở thành Thiện Điền Phương rồi?” Đông Tử còn ở đó giờ giọng bông đùa, kết quả lãnh vài cú đấm vào người.

Biến thành Thiện Điền Phương còn tốt chán ấy chứ!

Mới đầu Tiêu Giản Đào nghĩ rằng mình không sao đâu, cho nên khi bị viêm họng, cậu chỉ uống nước nhiều hơn mọi ngày, ăn mấy trái lê. Nhưng không ngờ qua ngày hôm sau, viêm họng càng trở nên nghiêm trọng hơn.

Cậu bây giờ chẳng nói được tròn vẹn một câu, nói giữa chừng thì tắt tiếng, chỉ có thể phát ra vài hơi gió, rồi sau đó mới phát ra được mấy từ tiếp theo. Câu từ nói ra cứ ngắt quãng vụn vụn khiến Tiêu Giản Đào chẳng thể chuyện trò được với một ai, bởi vì không ai có thể hiểu cậu rốt cuộc muốn nói gì.

Tiêu Giản Đào lo đến phát sốt, kéo đũa bạn theo gọi taxi đến thẳng bệnh viện ở đối diện trường y kế bên, lấy số rồi xông thẳng vào phòng khám.

Vị bác sĩ đó bảo Tiêu Giản Đào mở miệng, vừa trông thấy, mày ông liền nhủ lại: “Cậu đã để dây dưa mấy ngày rồi hả? Cậu xem, ngay cả amidan cũng sưng to đến thế rồi.”

Thằng bạn đáp thay cậu: “Cậu ấy không có làm thế đâu, mới sáng hôm qua đột nhiên bị ấy ạ. Hôm qua cậu ấy ho vài tiếng, nhưng không nghiêm trọng.”

Bác sĩ từ tốn viết toa thuốc, tỏ ý các cậu mang về trường uống. Tiêu Giản Đào vừa nhìn bèn cuống lên, bất chấp giọng mình đã khàn đặc, cậu nói bằng chất giọng xì xì ấy với vẻ lo lắng: “Bác sĩ... cháu là học... phát... thanh ạ... một tháng sau... có... một cuộc thi... quan trọng...”

Vị bác sĩ liền mắng cậu: “Thi đấu quan trọng hay cổ hợm quan trọng hả? Cậu bị cái này là do áp lực quá lớn, nên mới bỗng chốc phát bệnh ra đó! Tôi cho cậu thuốc đặc hiệu, tác dụng phụ mạnh thế nào cậu biết không hả?” Nhưng đến cuối cùng ông cũng không chịu thấu trước lời khẩn cầu van nài của Tiêu Giản Đào, bèn cho vài bình nước biển, dặn dò cậu mang về phòng y tế trường truyền vài hôm, thì sẽ lành bệnh thôi.

Trong thoáng chốc Tiêu Giản Đào chết sống. Cậu vốn tưởng rằng đến bệnh viện khám bệnh mua thuốc uống thôi là được rồi, ai ngờ còn phải truyền nước biển nữa chứ... Mà còn phải đến y tế trường để truyền ư?

Cậu hiện giờ chẳng dám bén mảng đến gần toà y tế một bước nữa là, vì ở đó có một người, một người thường xuyên xuất hiện trong những giấc chiêm bao của cậu.

Nhưng dù cho không muốn cỡ nào thì cổ hợm vẫn là quan trọng nhất.

Tay cầm bình nước biển mà bệnh viện đưa, cậu chậm rãi lê từng bước một tới trước cửa y tế.

Cậu đứng trước cửa y tế chần chừ cả buổi trời, tay đưa lên rồi hạ xuống, rồi lại đưa lên hạ xuống, cứ gọi là không dám gõ cánh cửa ấy. Vừa nghĩ đến chuyện cửa bật mở ra, thì chàng trai ôn hoà trầm lặng kia bèn xuất hiện trước mặt cậu. Bỗng Tiêu Giản Đào cảm thấy như nhiệt độ xung quanh cũng theo đó mà tăng cao.

Trước giờ cậu không biết mình là lại kẻ chần chừ đến vậy, chỉ vì một người mới gặp hai lần mà đã hồi hộp như đứa học sinh tiểu học. Nhưng khác là, học sinh tiểu học khi trông thấy người mình thích còn biết cầm hoa tặng người ta, chứ không giống cậu bây giờ tay cầm hai bình nước biển.

Ngay lúc cậu đứng trước cửa y tế miên man nghĩ ngợi, cánh cửa trước mặt cậu bỗng bật mở. Người vẫn luôn xuất hiện trong mộng cậu hàng bao đêm nay chợt hiện ra trước mắt. Trên mặt Lục Tri Thu không có lấy chút kinh ngạc hay hiếu kỳ, tựa như không lấy làm bất ngờ khi cậu xuất hiện ngoài cửa.

Đôi mắt trong trẻo kia quét qua bình nước biển trong tay cậu rồi chuyển sang nhìn cậu, tựa như đã hiểu tại sao cậu lại đến đây.

“Chào... chào bác sĩ Lục.” Tiêu Giản Đào áp úng cất tiếng chào. Chất giọng quyến rũ mà cậu thường tự hào nghe như bị xé toạc, suốt cả đoạn đường những ai nghe thấy giọng cậu đều dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn cậu trần trối. Chỉ có Lục Tri Thu, vẻ mặt anh vẫn bình thản, như không quan tâm giọng của Tiêu Giản Đào có trở nên như thế nào.

Nhìn Lục Tri Thu ở khoảng cách gần như thế, Tiêu Giản Đào chợt càng nhận ra người trước mặt thanh tú đến lạ. Ánh mắt cậu lướt qua đôi mắt của đối phương, đến gương mặt gầy gò, cuối cùng cũng dừng lại trên làn môi mỏng nhạt hồng kia... Chiếc miệng với đường cong duyên dáng ấy nếu như nói chuyện được, thì sẽ thốt ra giọng như thế nào nhỉ? Tiếc là cậu không nghe được rồi.

Hôm qua Lục Tri Thu có xem weibo của Tiêu Giản Đào, đương nhiên biết mấy ngày nay cậu buồn bực vì bị viêm họng, chỉ là không biết rốt cuộc có chuyện gì khiến cậu buồn phiền và mãi lo lắng như thế. Lục Tri Thu cụp mắt xuống, nhận lấy hai bình nước biển từ tay cậu, xem kĩ nhãn hiệu, nhận ra đó là thuốc đặc hiệu dùng để giảm viêm trị chứng đau cổ hợm, hiệu quả nhanh chóng nhưng khá là ôn hoà, thích hợp để Tiêu Giản Đào dùng.

Khi ngón tay của Lục Tri Thu lướt qua tay của Tiêu Giản Đào, lưu lại cảm giác ấm nóng khác xa sự lạnh lẽo của chai nước biển, khiến trái tim Tiêu Giản Đào thoáng chốc đập rộn. Cậu đưa mắt quyến luyến nhìn theo ngón tay đối phương đang khẽ vuốt ve bình nước biển, lòng thì muôn phần hy vọng tay mình mới là thứ được bàn tay kia vuốt ve.

Thế nhưng...

Tiêu Giản Đào tự cười giễu mình. Cậu thích con trai, làm sao có chuyện trùng hợp bác sĩ Lục cũng thích con trai được cơ chứ.

“Bác sĩ Lục? Có học sinh đến à?” Một giọng nữ vang lên sau lưng Lục Tri Thu, đánh tan những hoang tưởng miên man mà cậu đang say sưa đắm chìm trong ấy.

Lục Tri Thu cầm hai bình nước biển đưa lên ra ý với y tá nhỏ ở sau lưng, để cô chuẩn bị giá kim tiêm truyền dịch. Còn anh thì bảo Tiêu Giản Đào đến phòng truyền dịch kế bên tạm nghỉ, chốc nữa sẽ qua truyền dịch cho cậu.

Y tá nhỏ có tính cách cởi mở, hơn nữa từ sau khi “nhận bà con” với Lục Tri Thu, cô cũng dần lớn gan hơn, đã có thể chủ động nói chuyện nhiều hơn với Lục Tri Thu. “Bác sĩ Lục, cậu ấy bị bệnh gì thế?”

“Tôi... đau cổ hợm...” Tiêu Giản Đào dùng giọng nói khàn đặc đến độ chỉ nghe được hơi gió của mình để giải thích. Bởi vì cậu chỉ chăm chăm nhìn Lục Tri Thu, đương nhiên không thấy vẻ mặt có phần ngần ngại ngạc nhiên của y tá nhỏ sau khi nghe thấy giọng cậu.

Y tá nhỏ chớp chớp mắt, tay ôm hai bình nước biển miên man nghĩ ngợi... Giọng của cậu ta sao giống Đào sama quá đi, nhưng Đào sama nghe hay hơn nhiều, chứ chẳng phải chất giọng khàn đặc khó nghe thế này đâu! Y tá nhỏ bèn xem một chút xú tương tự ấy chỉ là ngẫu nhiên. Thế giới không nhỏ đến vậy đâu, vừa mới nhận bà con với bác sĩ Lục xong, thì làm sao mà có chuyện Đào sama lại tự mình chạy đến được cơ chứ?

Hôm y tá nhỏ “nhận bà con” với Lục Tri Thu, vì lo nghĩ và muốn bảo vệ thông tin thực sự của Tiêu Giản Đào, nên Lục Tri Thu không nói cô nghe Đào Kiến Tiếu cũng là sinh viên trong trường. Vì nếu nói ra, thì những thông tin cá nhân về nghề nghiệp tuổi tác của Đào Kiến Tiếu sẽ bị tiết lộ hết ra ngoài. Hơn nữa... Lục Tri Thu vẫn luôn xem chuyện đó là bí mật của riêng mình. Và bí mật ấy, Lục Tri Thu ích kỉ không muốn chia sẻ với người khác.

Muốn truyền dịch ở y tế trường bắt buộc phải dùng thẻ sinh viên để đăng kí, Tiêu Giản Đào trao thẻ cho y tá nhỏ xong bèn xoay người đi vào phòng truyền dịch bên cạnh. Quả thật mấy ngày nay đầu óc cậu căng như dây đàn. Bác sĩ Lục, Quả Cầu Giấy Nhỏ, rồi cuộc thi dẫn chương trình v.v... những

chuyện này tựa như các quả núi đè nặng trên đầu cậu, khiến người luôn có giờ giấc sinh hoạt đều độ như cậu bỗng nhiên mất ngủ. Và mỗi khi thiếp đi, là y như rằng trong mơ lại xuất hiện gương mặt của người đó.

Giờ đây trong phòng truyền dịch, cơ thể cậu khoan khoái chìm sâu vào chiếc ghế sofa mềm mại. Không khí xung quanh tràn ngập mùi thuốc sát trùng đặc trưng trong các bệnh viện, hương thơm lãng đãng xung quanh mũi, tựa như mùi hương thoang thoảng trên người Lục Tri Thu. Chiếc ghế thư thái quá đỗi, cộng thêm nhiệt độ ấm áp và cảm giác thoải mái... khiến cơ thể mệt mỏi bấy lâu của Tiêu Giản Đào chìm vào tự giấc ngủ lúc nào không hay. Cả người cậu tựa như bay bổng giữa không trung, những đoá mây mềm mại khẽ lướt qua bên mặt và tay cậu...

...Không đúng!

Tiêu Giản Đào thức nhận thức ra đó hoàn toàn không phải đoá mây, mà là hơi ấm toả ra từ ngón tay ấm áp của người khác. Tiêu Giản Đào chợt mở bừng mắt, bất ngờ phát hiện chàng trai đang đứng trước mặt mình cúi người xuống, đang cầm dây buộc cổ tay cậu, không phải cô y tá nhỏ như cậu nghĩ, mà là Lục Tri Thu!

“Sao... lại là anh?” Tiêu Giản Đào gắng gượng hỏi dù cổ họng khó chịu. Nhưng ngoại trừ cái liếc khẽ của đối phương, cậu chẳng nhận được câu trả lời nào. Một chuyện nhỏ nhất giúp bệnh nhân truyền dịch này, sao lại đến lượt một bác sĩ tiền sĩ như Lục Tri Thu làm cơ chứ? Hơn nữa đâu phải không có y tá, tại sao lại là đích thân anh làm nhỉ?

Ất nhiên Tiêu Giản Đào không tìm được câu trả lời.

Ngay cả cô y tá nhỏ, người giữa chừng bị Lục Tri Thu cướp lấy chiếc khay nhỏ đựng bông gòn sát trùng và ô xi già cũng không biết câu trả lời.

Động tác của Lục Tri Thu rất nhẹ nhàng và nhanh nhẹn, nhưng Tiêu Giản Đào lại có thể cảm nhận rõ rệt từng cơn run rẩy lưu lại trên làn da mình khi những ngón tay của đối phương lướt qua tay cậu.

Theo như dự tính, nước biển được truyền vào từ tay trái của Tiêu Giản Đào.

Đôi tay mịn màng với những móng tay được cắt chỉnh tề, một tay anh nhẹ nhàng cầm lấy cổ tay trái đã được cột cẩn thận của Tiêu Giản Đào, còn tay kia thì vỗ nhẹ lên mu bàn tay cậu. Chỉ giây phút tiếp xúc ngắn ngủi đó, Tiêu Giản Đào cảm thấy đôi mắt mình thậm chí chẳng tài nào dứt khỏi bàn tay vừa đưa xuống lại nhấc lên ngay đó của đối phương.

Dấu sao cũng là con trai, đường huyết quản của Tiêu Giản Đào cực kì rõ ràng, trong chốc lát, đường huyết quản đã lộ ra rõ mồn một. Lục Tri Thu đặt bàn tay cậu xuống, lấy ra cồn và ô xi già ra sát trùng. Anh dùng bông gòn chấm vào, nhẹ nhàng xoa xoa tròn trên mu bàn tay cậu. Anh chẳng may hay biết rằng chỉ hành động rất đời thường này, trong con mắt Tiêu Giản Đào lại mang đầy ẩn ý và gọi mời biết bao nhiêu.

Tiêu Giản Đào nhìn trân trân vào gương mặt nghiêng của Lục Tri Thu. Mỗi cử động của anh đều được cậu in sâu trong trí óc, thậm chí Lục Tri Thu chớp mắt mấy lần cũng nhớ rõ mồn một. Kết quả là khi Lục Tri Thu chích kim vào trong da thịt cậu, cậu cũng chẳng hề hay biết.

Mãi đến khi Lục Tri Thu thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời khỏi, Tiêu Giản Đào mới chợt bừng tỉnh định thần lại, về mặt lý luận tức dỗi theo bóng dáng chậm rãi rời khỏi của Lục Tri Thu.

“A... bác sĩ Lục!” Tiêu Giản Đào gọi.

Lục Tri Thu dừng lại, ngoảnh đầu qua nhìn cậu.

“... Anh luôn... ở văn phòng bên cạnh... phải không? Có... chuyện gì... em có thể... gọi anh... được không?” Tiêu Giản Đào cả giận nói, mãi đến khi cậu nhìn thấy rõ ràng cái gập đầu của Lục Tri Thu, lòng bên mừng vui khắp nơi, mới không tiếp tục quấy rầy đối phương nữa, ngoan ngoãn ngồi trên sofa nhìn Lục Tri Thu rời đi.

Cậu không biết, sau khi giúp cậu chích kim, đóng cửa phòng truyền dịch, Lục Tri Thu đã hồi hộp và bối rối đến chừng nào, đến nỗi mặt anh lập tức đỏ bừng, lung tựa vào cửa cúi gằm đầu im lặng.

Anh đã không thể chịu đựng việc cứ mãi đứng từ xa ngắm theo Tiêu Giản Đào. Cho nên ngay lúc đối phương đến, anh bèn chủ động dẫn cậu đến phòng truyền dịch và đích thân chích kim giúp cậu. Anh phải tiếp cận Tiêu Giản Đào từng chút một, không muốn tiếp tục làm kẻ ngốc chỉ biết dõi theo bóng dáng cậu từ xa.

Khi tâm trạng đã bình tĩnh lại, Lục Tri Thu xác nhận mặt mình không còn nóng bừng nữa, mới cầm cái khay quay về văn phòng. Trong văn phòng, y tá nhỏ đang nhìn tám thẻ sinh viên của Tiêu Giản Đào trên tay với vẻ tò mò, miệng lầm bầm, “Tiêu Giản Đào...” Tiêu Giản Đào? Cái này cũng trùng hợp ghê!”

Lục Tri Thu hỏi: “Chuyện gì trùng hợp?”

Không nghĩ ngợi, y tá nhỏ tức thì trả lời: “Giọng cậu sinh viên ban nãy hao giống Đào sama, nhưng khó nghe hơn thôi. Giờ em lại phát hiện nếu tên cậu ta mà đọc ngược thì sẽ là Đào Kiến Tiêu, trùng hợp ghê... Á!” Y tá nhỏ rốt cuộc đã nhận ra mình đang nói chuyện với ai, cô giật bắn người nhảy dựng khỏi ghế, tay bịt chặt miệng, mắt ngó lơ liên, không dám nhìn thẳng vào Lục Tri Thu.

Chuyện xảy ra sau hôm nhạc hội quả thực rồi tỉnh rồi mù hết biết, rồi rầm đến mức y tá nhỏ đã không còn nhớ rõ về buổi sáng thứ hai hôm đó. Rốt cuộc cô đã lách thếch cỡ nào khi chạy vội tới trước mặt bác sĩ Lục, lắp ba lắp bắp “nhận bà con” với anh. Cô quên cả chải đầu, ngay cả hai chiếc giày đang

mang dưới chân cũng chẳng phải một đôi. Trong thấy đáng về lời thôi nhếch nhác ấy của cô, bác sĩ Lục chẳng nói gì nhiều, chỉ mỉm cười gật đầu, rồi khẽ khẳng bảo “Chào em, em gái Băng vệ sinh.”

Thực sự y tá nhỏ cũng chẳng còn nhớ rõ cho lắm. Nhưng cô nghĩ, lúc đó có lẽ cô đã khóc rồi nhĩ. Nếu không thì tại sao nụ cười của bác sĩ Lục khi đó lại mờ hồ đến thế trong kí ức cô?

Sau đó y tá nhỏ lại nghe đi nghe lại vô số lần đoạn Lục Tri Thu tỏ tình với Đào Kiến Tiểu trên YY. Đây là lần đầu tiên cô không nghe tiếng hát của Đào sama, mà lại đi quan tâm đến lời nói của một người khác.

...“... Xin lỗi, và, Đào Kiến Tiểu... tôi thích cậu.”

“Cậu không biết... trên đời này, có người cả đời cũng không thể vỡ giọng sao?”

“Xin lỗi, tôi không biết.” ...

Bởi vì câu tỏ tình nồng nàn này, bởi vì câu trả lời lạnh lùng của Đào sama, mà mỗi lần nghe, trái tim bé nhỏ của y tá như bị bóp nghẹn một lần. Có lẽ là do cô biết Nhất Diệp Tri Thu là con trai, cô cứ luôn cảm thấy lời tỏ tình của Lục Tri Thu không giống như lòng hâm mộ giữa một người fan với thần tượng, mà đó chính là tình cảm của một người con trai dành cho một người con trai khác, nhưng tiếc rằng, người kia không chấp nhận.

Công bằng mà nói, y tá nhỏ biết chuyện này không thể trách Đào Kiến Tiểu được. Thân là một thánh lòng tiếng nổi đình nổi đám trên mạng, mỗi ngày anh nhận được lời tỏ tình nhiều vô số kể, đương nhiên anh không thể để tâm đến tất cả. Nhất là trước đó Nhất Diệp Tri Thu lại từng đắc tội anh, nhất định đã bị cậu xếp vào phạm vi những fan cuồng não phẳng rồi. Đối với loại fan này, Đào Kiến Tiểu chẳng hề nói câu nào khó nghe, chỉ một câu “Tôi không biết” cũng đã gọi là nể mặt lắm rồi. Nhưng hề nghĩ đến người bị Đào Kiến Tiểu cự tuyệt, chính là cậu trên luôn quan tâm cô trong cuộc sống, là người em gái cô chăm sóc trên mạng, không hiểu sao cô cũng cảm thấy lòng trĩu nặng đau khổ.

Đâm ra giờ y tá nhỏ cứ thấy kì kì sao đó, một mặt vẫn nể mẫn giọng của sama, mặt khác lại cứ cảm thấy Đào Kiến Tiểu tổn thương Lục Tri Thu, thứ tình cảm tuy biết rõ sama là vô tội nhưng trong vô thức lại cứ muốn bày tỏ sự bất bình thay Lục Tri Thu, cả hai quả thật mâu thuẫn đến nỗi khiến cô đau đầu khôn xiết... Cảm xúc này, có lẽ chính là cảm giác cùng chung mối thù, đứng chung chiến tuyến và bất bình thay cho nhau giữa những “chị em” với nhau chẳng QAQ.

Bây giờ cô chẳng dám nhắc đến mấy từ như Đào này, Kiến này, Tiểu này trước mặt Lục Tri Thu nữa là, càng không cần nhắc đến chuyện lướt weibo của sama, nghe kịch của anh.

Tiếc rằng, công sức mấy bữa nay cô giả bộ hiền lương thực đức, dè dặt cố giấu bản chất thật của mình, lại đổ sông đổ biển hết chỉ vì một câu buột miệng nhất thời, đi nhắc đến tên của Đào Kiến Tiểu trước mặt Lục Tri Thu! Cô thấp thỏm dùng đuôi mắt khẽ liếc về mặt của Lục Tri Thu, sợ anh sẽ nổi cơn tam bành hoặc vương nét thương cảm nào đó.

Nào ngờ Lục Tri Thu như không để tâm cái tên mà cô vừa thốt ra, chỉ khẽ nhưn mày nhìn cô, rồi băng quơ hỏi: “Ồ?” sau đó cầm cái khay đến trước tủ, đặt mỗi thứ vào lại như cũ.

Y tá nhỏ rụt cổ chờ nghe anh mắng, nhưng đợi mãi, Lục Tri Thu vẫn cứ đứng đó sắp xếp đồ đạc.

Y tá nhỏ thoáng ngẫm nghĩ, rồi đánh bạo lập lại một lần nữa: “À ừm... giọng của cậu sinh viên ban này có hao hao giống Đào Kiến Tiểu, cái tên cũng giống nữa.”

Lần này Lục Tri Thu chỉ nhả ra hai chữ: “Vậy sao?”. Vẫn không có bất kì phản ứng đặc biệt nào.p>

Y tá nhỏ lại đánh bạo thêm một chút: “À ừm... bác sĩ Lục, bản thu âm hôm nhạc hội đó... em nghe rồi. Những lời phía sau em cũng nghe hết rồi.” Cô thoáng dừng lại, muốn từ bóng lưng của Lục Tri Thu đọc ra điều gì đó từ bóng lưng của Lục Tri Thu, nhưng chỉ là công cốc: “Anh thực sự thực sự thực sự rất dũng cảm, thật đấy.”

“Những chỉ dừng cảm thôi vẫn không đủ.” Giọng trẻ con dịu dàng lại vang lên trong phòng, lần này rõ cuộc Lục Tri Thu cũng mở miệng nói. Anh đặt thứ cầm trên tay xuống, xoay về hướng y tá nhỏ: “Có phải mấy ngày nay em đều đang phỏng đoán tình cảm của anh dành cho Đào Kiến Tiểu không? Anh nghĩ, em đoán đúng rồi đó.”

Anh cụp mắt xuống: “Em không cần thiết phải tiếc cho anh, không cần đau lòng vì anh. Tuy lúc đó trên YY nghe Đào Kiến Tiểu nói như thế, anh đúng là có hơi đau lòng, nhưng bây giờ bỗng dưng anh nghĩ thông suốt rồi. Chúng ta cách nhau qua Internet. Tuy anh có thể nghe giọng của cậu ấy, cậu ấy có thể nghe được tiếng nói của anh, nhưng trên thực tế khoảng cách giữa hai người lại vô cùng xa xăm. Sau máy tính, cậu ấy không biết anh là ai, không biết suy nghĩ của anh, dù có hiểu lầm anh thì đó cũng là kết quả của việc không có sự trao đổi trò chuyện với nhau.” Anh chăm chú nhìn ngón tay mềm mại của mình: “Cậu ấy không thể nào lại có tình cảm với một người chưa từng gặp mặt và hoàn toàn xa lạ, vì dẫu sao cuộc sống trên mạng có lẽ không quan trọng trong cuộc đời cậu ấy. Anh chỉ cảm đầu nghe kịch, nghe hát, trên thực tế nó không thể kéo gần khoảng cách giữa anh với cậu ấy. Mà nó chỉ bó buộc hạn chế bọn anh trong mối quan hệ giữa fan và thần tượng thôi.”

“Nhưng mà...”

“Cậu ấy không biết anh là ai, cũng sẽ không biết một câu nói của cậu ấy ảnh hưởng đến anh như thế nào. Chuyện tình cảm, nếu chỉ lặng thầm đứng một bên ngóng trông, cho đi, không khiến cậu ấy ghi nhớ về anh, thế thì đó chỉ là đã tròng xe cát mà thôi.” Nói đến đây, chợt Lục Tri Thu mỉm cười: “Nhưng anh nghĩ giờ cậu ấy có lẽ đã nhớ về anh một chút xíu rồi cũng nên.”

Vì giọng nói của Tiêu Giản Đào, sự chân thành cần cù nơi cậu ấy, nên Lục Tri Thu đã đem lòng yêu cậu. Nhưng do tự ti đối với tiếng nói của mình, trong vô thức anh lại đặt mình vào vị thế kẻ yếu trong tình cảm, chỉ dám lén lút nhìn trộm, âm thầm thu thập thông tin về cậu, mà không dám bộc lộ tất cả con người mình cho cậu thấy. Để rồi mãi đuổi theo bước chân của đối phương, đến cuối cùng thứ nhận được chỉ là sự dừng dừng... thậm chí là tổn thương từ cậu ấy.

Thế nhưng sự “không biết” của Tiêu Giản Đào liệu có sai chăng? Trên thế giới này có biết bao nhiêu người không biết người khác không vỡ giọng được, chỉ là Tiêu Giản Đào đã nói thẳng ngay trước mặt Lục Tri Thu mà thôi. Đó như một câu chú nguyện, đánh tan nỗi tự ti tự than thân trách phận trong tiềm thức của Lục Tri Thu, đánh tan bức tường pha lê mà anh dựng nên trong tim mình. Rốt cuộc là từ khi nào, mà anh luôn mang ý nghĩ người khác chắc chắn sẽ trở mặt sừng sốt trước giọng nói của mình? Rốt cuộc bắt đầu từ bao giờ, anh nghĩ rằng trong mắt người khác mình mãi mãi chỉ là “kẻ yếu”, tình cảm mà người khác dành cho anh chỉ là thương cảm hoặc tội nghiệp thôi? Rốt cuộc từ bao giờ, anh bắt đầu dùng cách xoá tan sự tồn tại của bản thân để tiếp cận đối tượng mà mình đem lòng yêu mến?

Lục Tri Thu luôn nghĩ rằng khuyết điểm của mình là ông trời đã bỏ rơi anh, nghĩ rằng tất cả mọi người đều sẽ không chấp nhận anh, nghĩ rằng tất cả mọi người đều đối xử dè dặt với anh. Nhưng thực tế đó chỉ là cái gông xiềng mà anh trói buộc bản thân mà thôi.

Anh đã hiểu rồi, đã hoàn toàn hiểu rồi.

Anh đặt mình vào vai trò kẻ yếu, thế thì anh mãi mãi vẫn chỉ là kẻ yếu. Anh nghĩ rằng giọng mình là khuyết điểm khiến anh không cách nào mở miệng nói được, thế thì nó mãi mãi vẫn sẽ là khuyết điểm. Anh nghĩ rằng tình cảm mình dành cho Tiêu Giản Đào chỉ có thể cất giấu trong tim, thế thì nó mãi mãi vẫn sẽ chỉ nằm trong con tim anh.

Sự tổn thương của Đào Kiến Tiếu trên YY đối với anh chỉ là nhất thời, nhưng sự trốn tránh anh dành cho giọng nói của mình lại là mãi mãi.

Nếu như anh không thể thoát khỏi ám ảnh tâm lý này, thì còn tư cách nào để nói tiếng yêu cơ chứ.

Tiêu Giản Đào không biết anh là ai, thế thì đi bảo cậu ấy biết.

Đào Kiến Tiếu không biết trên đời này có người không thể vỡ giọng, thế thì để cậu ấy thông qua bản thân anh, biết được chuyện này vậy.

Anh dần bước đầu tiên, thì theo sau đó sẽ là bước thứ hai, bước thứ ba, bước thứ tư... và bước chân anh sẽ mãi tiếp tục bước đi dù đó có là điểm cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Em Không Biết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Đào sama, bây giờ cậu đã biết hay chưa?

Khi bước ra khỏi phòng y tế, Tiêu Giản Đào cảm thấy toàn thân nhẹ bỗng. Bác sĩ Lục không chỉ giúp cậu chích kim mà sau đó còn tận tay rút kim và đặt bông gòn lên, chứ không mượn y tá làm giúp.

Nhìn ngắm ngón tay thon dài trắng mịn của bác sĩ Lục cách lớp bông gòn ấn trên tay cậu ngay chỗ mũi kim chích, Tiêu Giản Đào cảm thấy cả con tim mình như bay bổng cả lên. Tuy rằng bác sĩ Lục nhấn chỗ vết thương hơi đau tí, Tiêu Giản Đào cũng không rên rỉ một tiếng.

Sau đó bác sĩ Lục còn cẩn thận viết cho cậu một mẫu giấy, bảo cậu sau khi về ký túc xá uống thuốc đúng giờ, uống nước nhiều, nhất là hàng ngày cứ mười một giờ phải đi ngủ, tuyệt đối không được thức khuya.

Lời của Lục Tri Thu nói nghe thì đơn giản, nhưng Tiêu Giản Đào hoàn toàn không làm được chuyện mỗi ngày đi ngủ sớm. Tuy cổ họng khó chịu, nhưng hàng ngày cậu vẫn chỉnh lý tài liệu dành cho cuộc thi, và lại dù có nằm trên giường, cũng cứ luôn miên man nghĩ ngợi lo lắng chuyện lỡ cổ họng mình không thể hồi phục sẽ ảnh hưởng đến cuộc thi.

: <http://www.luv-ebooks.com>

Càng lo lắng lại càng nghĩ ngợi lung tung, càng nghĩ ngợi lung tung thì lại càng thao thức không ngủ được, càng thao thức thì cổ họng lại càng tồi tệ hơn... Cứ thế luẩn quẩn, cổ họng cậu không những không thấy khá hơn, thậm chí lần này cậu bị nghẹt mũi luôn. Nằm trên giường trần trọc không ngủ được, ngán ngẩm, cậu bèn bắt đầu cập nhật weibo:

CV Đào Kiến Tiếu: Lại hai giờ rồi... lại không ngủ được... cổ họng càng nghiêm trọng hơn rồi! (Hôm nay 02:15)

Vừa cập nhật xong, hàng dài các phản hồi đã nối đuôi nhau ghi bên dưới. Ất nhiên là những fan “cú đêm” quan tâm thần tượng, dặn dò cậu mau chóng đi xem bệnh. Thậm chí có người lúc này còn không quên tường thuật, bảo cậu có thể mượn cơ hội khám bệnh mà đến gặp bác sĩ đẹp trai thêm lần nữa.

Đọc câu phản hồi đó, tâm trạng Tiêu Giản Đào cũng theo đó mà vui tươi trở lại, cậu nhìn màn hình đến thất thần. Trước mắt hiện lên hình ảnh Lục Tri Thu nhanh nhẹn dịu dàng khi giúp cậu chích kim, và cả hình ảnh đối phương cụp mắt xuống, gương mặt nghiêng trắng mịn khiến cậu không nín được muốn đưa tay lên mân mê vuốt ve.

... U', hay là sáng mai mình đến phòng y tế tái khám luôn nhì?

Trên mặt Tiêu Giản Đào ngoác ra nụ cười kì quái, cứ thế cậu ôm di động dần dần chìm vào cõi mộng. Và hình ảnh bác sĩ Lục cời áo khoác tuyệt đẹp mà cậu đã xem trăm lần không chán ấy đương nhiên lại về trong giấc mơ của cậu.

Tưởng tượng thì lúc nào chẳng đẹp đẽ, nhưng sự thật thì luôn phủ phàng lắm, Tiêu Giản Đào không ngờ qua ngày hôm sau khi đi tái khám, lần đầu tiên phát hiện phòng y tế trường giờ vắng bóng bệnh nhân hôm nay dung lại có một nữ sinh đến khám bệnh. Thấy Tiêu Giản Đào bước vào, Lục Tri Thu ngoảnh đầu sang phía cậu, nhìn cậu một cái, đôi mày khẽ nhíu lại. Tiêu Giản Đào vuốt vuốt chớp mắt, cất tiếng chào Lục Tri Thu, bèn định lùi ra ngoài ngồi đợi ở hành lang, không ngờ lại bị Lục Tri Thu gọi với lại. Chỉ thấy Lục Tri Thu tiện tay vớ lấy tờ giấy khám bệnh ở bên cạnh, vội vàng viết mấy chữ rồi nhét vào tay cậu.

Tiêu Giản Đào bước ra ngoài phòng khám ngồi ở hành lang, cảm thấy kì quái. Cậu mở mảnh giấy ra xem, bất thành linh nội dung trong đó khiến cậu kinh ngạc đến độ trợn tròn mắt. Chỉ thấy trên tờ giấy ấy có vài chữ được viết rất ngay ngắn: “Không phải dặn cậu đi ngủ sớm rồi sao, tại sao hôm qua đến hai giờ mười lăm mới ngủ?”

Cầm tờ giấy trên tay Tiêu Giản Đào càng nghĩ càng cảm thấy kì lạ. Ngồi ở ngoài hành lang phòng y tế, cậu vô đầu bút tay nghĩ mãi không ra, hoàn toàn không hiểu tại sao Lục Tri Thu lại biết đêm qua cậu hơn hai giờ mới ngủ.

Cậu lật tới lật lui mảnh giấy suốt buổi trời, cuối cùng chụp hình nó đó đưa lên weibo.

CV Đào Kiến Tiếu: (chia sẻ hình ảnh) Anh bác sĩ không nói được ở phòng y tế trường lợi hại quá đi. Mình bị viêm họng đến tái khám, ảnh vừa nhìn một cái ben biết đêm qua mình hai giờ mười lăm mới đi ngủ... Tiến sĩ bây giờ đều lợi hại vậy ư? (Hôm nay 09:20)

Phản hồi 1: Wow! Rốt cuộc đã được thấy bút tích của anh giai bác sĩ rồi QAQ!

Phản hồi 2: Ngóng đến dài cả cổ luôn, không ngờ sama thực sự đáng giấy nhấn của bác sĩ lên!

Phản hồi 3: Chữ đẹp! (Ngó nét chữ như gà bới của mình mà khóc ròng)

Phản hồi 4: Em muốn làm fan nào phẳng của anh giai bác sĩ! Viết chữ trên giấy khám bệnh thiệt là dễ thương quá đi à!

Phản hồi 5:... Sinh viên ngành y nước mắt lã chã...

Phản hồi 6: So với anh bác sĩ trường, các bác sĩ trước kia đều là đồ cùi bắp hết!

Phản hồi 7: cùi bắp +1

Phản hồi 8: cùi bắp +2

Phản hồi 9: cùi bắp +3

Ngồi ngoài hành lang, Tiêu Giản Đào cầm đầu hăm hờ lướt weibo.

Có nhiều lúc fan cũng ngộ nghĩnh lắm, tuy thỉnh thoảng cũng có vài fan suy tưởng những chuyện khá là kì quái, nhưng đa số vẫn mang đến vô số niềm vui cho cậu, khiến tâm trạng và thể xác cậu đều cảm thấy thoải mái đi rất nhiều. Mấy hôm trước khi cậu kể về chứng viêm họng của mình trên weibo, vượt ngoài dự đoán của cậu, các fan gọi đến cậu gần cả ngàn lời chúc tốt đẹp nhất. Thử tình cảm thâm thiết ấy khiến cậu rất lấy làm cảm động, liền cập nhật thêm vài status, cảm ơn tấm lòng quan tâm của họ dành cho cậu.

Thuở đầu khi mới bước vào giới lồng tiếng trên mạng, cậu đơn giản chỉ là muốn trui rèn năng lực của mình. Nếu như không có sự ủng hộ từ các nàng fan dễ thương này, cậu cũng không thể tiếp tục lưu lại nơi này, và có niềm vinh dự như ngày hôm nay. Tuy giới này có ném đá có gây chiến, nhưng thử tình cảm ủng hộ nồng nhiệt của các fan đối với CV khiến cậu mãi không sao từ bỏ được.

Tiêu Giản Đào đương ôm di động hí hửng đọc phản hồi, thì bỗng cảm thấy phía trước có một bóng người đổ ập xuống. Cậu vô thức ngẩng đầu lên nhìn, lúc này mới chợt nhận ra người đứng trước mặt cậu chính là Lục Tri Thu.

Và trong phòng y tế ở sau lưng anh, cô nữ sinh đến khám bệnh ban nãy đã không còn, ắt là đã xem xong bệnh và rời khỏi rồi. Tiêu Giản Đào đoán chừng chắc là do bác sĩ Lục đợi trong phòng mãi không thấy cậu vào nên mới đích thân ra đây tìm cậu chẳng.

“A, đến phiên em rồi ư?” Tiêu Giản Đào hỏi bằng chất giọng khản đặc, đứng bật dậy định đi theo Lục Tri Thu vào phòng.

Ái ngờ Lục Tri Thu bỗng nhiên đưa tay chặn ngang cậu, rồi cầm một mẫu giấy giơ ra trước mặt cậu.

Tiêu Giản Đào ngơ ngác nhận lấy tờ giấy, hoàn toàn không đoán được trên mẩu giấy ghi những gì, chẳng lẽ là những lời dặn dò của bác sĩ ư?

Nhưng đợi sau khi mở mẩu giấy ra, dòng chữ hiện ra trước mắt khiến cậu sững sờ đến độ nói không lên lời. Mẩu giấy nhẹ bằng ấy chợt tựa nặng nghìn cân, từ tay cậu rơi xuống, thậm chí cậu chẳng còn tí sức lực nào để nhặt nó lên.

Trên mảnh giấy đó ghi rằng:

Chào cậu chàng Đào Kiến Tiểu nghiện weibo!

Không phải tôi lợi hại đến mức chỉ nhìn một cái là biết ngay cậu mấy giờ đi ngủ, mà đơn giản chỉ vì ngày hôm qua status weibo cuối cùng của cậu được cập nhật vào lúc hai giờ sáng.

Ở dưới mảnh giấy, còn vẽ biểu cảm hoan hô có sẵn trong công cụ gõ chữ sougou thường thấy ở khắp nơi.

~(≥▽≤)~/~

Trước giờ Tiêu Giản Đào chưa hề vọng tưởng rằng sẽ không bị fan nhận ra, dẫu sao cậu theo học chuyên ngành phát thanh, công việc tương lai cũng đã định hình rồi. Một ngày nào đó trong tương lai, người fan nào đó vẫn yêu thích cậu khi bật ti vi nghe thấy giọng cậu, trông thấy cậu dẫn chương trình, chuyện đấy cũng không phải là không thể xảy ra.

... Nhưng, theo kế hoạch của cậu thì nó đáng lẽ phải xảy ra sau khi cậu đã tốt nghiệp đại học, hoàn toàn rời khỏi giới lồng tiếng trên mạng và tách biệt cuộc sống trên mạng khỏi cuộc đời cậu kia. Chứ không thể nào giống như hiện giờ, cậu ngẩn ngơ ngồi ở hành lang trường, ngẩng đầu nhìn chiếc cảm nhả mực của Lục Tri Thu, miệng há hốc như con cá mắc quai, nhưng không thốt ra được một âm thanh nào cả.

Lục Tri Thu biết cậu là Đào Kiến Tiểu?

Lục Tri Thu theo dõi weibo của cậu ư?

Lục Tri Thu biết cậu có lồng tiếng cho kịch sao?

Lục Tri Thu trông thấy những trò đùa giỡn giữa cậu và các CV khác trên weibo?

Kì lạ là, trong vô vàn những câu hỏi đủ loại đang thi nhau hiện ra trong đầu óc rối bời của Tiêu Giản Đào thì cái lớn nhất, hiện ra trước nhất, không phải là nỗi hoảng hốt, thất lạc bí mật bị bại lộ, mà là một câu nói pha lẫn cảm xúc ngượng ngùng tựa như học sinh tiểu học - “Bác sĩ Lục chắc chắn đã trông thấy những câu suy tưởng của các fan về hai người trên weibo mình rồi!”

Được thôi, đúng là đối với bác sĩ Lục, Tiêu Giản Đào có mang động cơ không mấy thuần khiết. Nhưng trời đất chứng giám, cậu chẳng hề để lộ ra một chút xiu xiu nào cảm xúc bất kính trên weibo. Chỉ là trình độ gắn ghép của các fan cao tay quá đi, cậu cũng chẳng tài nào ngăn cản được. Nhưng hẳn nghĩ tới việc Lục Tri Thu có thể đã đọc được những câu suy tưởng về hai người của các fangirl trên weibo, trong lòng cậu chợt dâng lên một cảm xúc ngượng ngùng. Một mặt, cậu cảm thấy tâm ý mình dành cho bác sĩ Lục đã bị bại lộ thông qua những câu “thăm du tinh thần” của các fan, mặt khác lại e sợ anh chỉ xem cậu như một thần tượng bình thường trên mạng, chứ không hề tâm đến suy nghĩ của cậu.

Tiêu Giản Đào từng nghĩ rằng mình là người đơn giản, nhưng mãi đến giây phút này cậu mới biết rằng ra bản thân cũng có những tâm tư phức tạp khó diễn tả thành lời thế này.

Quả thật cậu ngượng đến chín mặt, cậu muốn hỏi bác sĩ Lục tại sao lại biết cậu là Đào Kiến Tiểu, muốn hỏi anh có đọc kĩ hết weibo của cậu không, muốn hỏi anh có để tâm cậu viết chuyện của anh lên mạng thế kia không... nhưng tất cả đều nghẹn lại nơi cổ họng, chẳng thể nào thốt ra được. Khả năng tùy cơ ứng biến và năng lực ứng phó linh hoạt với tình huống mà cậu lấy làm tự hào bỗng chốc biến mất sạch. Hình như mỗi lần đối mặt với Lục Tri Thu, cậu chưa từng tỏ ra xuất sắc qua lần nào.

Cậu hoảng hốt đến độ bỏ cả khám bệnh, khàn khàn bỏ lại câu “xin lỗi” rồi đứng phắt dậy, cầm đầu bước nhanh ra khỏi y tế trường. Đương nhiên trước khi bỏ đi cậu không quên nhặt lấy mẩu giấy rơi trên đất kia siết chặt trong tay. Cậu đã không còn là cậu nữa, không còn là một Đào Kiến Tiểu được vô vàn kẻ ủng hộ trên mạng, cũng không phải một Tiêu Giản Đào trầm tĩnh chín chắn trong cuộc sống.

Nói cho cùng cậu chỉ là một chàng trai mới hơn hai mươi tuổi đầu. Mỗi tình lần trước với Moly cũng là do đối phương chủ động trước. Đây là lần đầu cậu có người trong mộng, thế mà chưa kịp đợi cậu có bất kì hành động nào, thì chợt phát hiện đối phương đã nắm rõ tất tần tật mọi thông tin về cậu.

Đối mặt với Lục Tri Thu, người yêu trong mộng, và cũng là người liên kết hai thân phận trên Internet và trong cuộc sống của cậu, Tiêu Giản Đào bèn rơi vào cơn hoảng loạn.

Trong thoáng chốc cậu không biết nên làm như thế nào.

Giọng nói của cậu khàn đục rạn vỡ, mũi bị nghẹt, cộng thêm đầu đau như búa bổ vì chứng cảm cúm. Tâm lý người bệnh thường có hơi yếu đuối, dù bình thường cậu có linh lợi khéo léo thế nào đi chăng nữa, trong giây phút này cậu chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, tay chân lạnh toát. Thế là cậu lựa chọn cách xử lý tệ hại nhất, đó là xoay người bỏ chạy.

Khi cậu chạy ngang qua y tá nhỏ, cô hiểu kì nhìn theo bóng lưng dần xa khuất của Tiêu Giản Đào, đôi mắt to tròn chớp chớp ngây ngô: “Bác sĩ Lục, cậu Tiêu Giản Đào kia sao chưa khám bệnh đã bỏ đi rồi, cậu ấy sao thế?”

Lục Tri Thu tỏ ra vô tội, lắc đầu: “Anh không biết.”

Thực tế thì anh biết tất cả.

Đó là Tiêu Giản Đào nợ anh.

Anh đã nói sẽ khiến Tiêu Giản Đào biết anh là ai, đây chỉ mới là bắt đầu mà thôi.

Năm giờ sáng Tiêu Giản Đào giật mình choàng tỉnh, cậu đưa tay vò vò mái tóc ướt đẫm mồ hôi, thờ dài đánh thượt vì những hình ảnh quá lạ sắc sỡ trong mơ của mình. Cậu mơ thấy sau khi mình đăng kịch mới lên mạng thì Lục Tri Thu từ đâu chạy đến đưa cho cậu một mảnh giấy, trên đó ghi hai chữ “tung bóng”.

Chết tiệt! Tẩu hỏa nhập ma mất rồi.

Cậu lại ngã ra nằm dài trên giường, nhưng không sao chớp mắt lại được nữa. Hôm đó cậu cuống cuống bỏ chạy khỏi phòng y tế, đợi đến khi bình tĩnh trở lại, cậu mới nhận ra mình đã làm một chuyện khôi hài đến mức nào. Bác sĩ Lục biết cậu là ai thì biết thôi, làm quái gì cậu lại bỏ chạy cơ chứ? Lúc đó không phải cơ hội để cậu vịn vào mà tán gẫu về chuyện weibo chuyện lồng tiếng đó sao, không những có thể nghe ngóng được tại sao đối phương biết cậu, có khi còn tìm ra được tiếng nói chung giữa hai người không mấy nói chuyện với nhau không chừng.

Tiêu Giản Đào ừ ừ cúi đầu mình vào trong gối. Giờ cậu thấy phản ứng của mình vào hôm đó thật là ngu ngốc quá sức tương tượng. Theo lý, từ khi cậu theo học khóa huấn luyện chương trình, chưa từng xảy ra chuyện không tiếp tục được mạch tán gẫu thế này. Quả nhiên do để tâm quá nên đâm ra luống cuống.

Được thôi, cũng không phải không có thu hoạch gì. Cậu chỉ lồng tiếng cho những vở kịch BL, nếu như Lục Tri Thu có nghe kịch của cậu, liệu như thế có phải đồng nghĩa với việc bác sĩ Lục không “thăng” như là về bề ngoài của anh? Liệu có phải nói lên rằng cậu còn hy vọng không?

Nằm trên giường trần trọc nghĩ quàng nghĩ xiên một hồi, những con vi rút buồn ngủ vốn đã chẳng nhiều nhận gì giờ bèn biến mất sạch. Tiêu Giản Đào cầm điện thoại lên nhìn, mới có năm giờ rưỡi mà thôi.

Ngủ không được thì thức dậy vậy.

Nghĩ thế, Tiêu Giản Đào bèn rời khỏi giường mặc áo vào, sau đó cầm theo sấp tài liệu chuẩn bị cho cuộc thi dẫn chương trình, bước ra khỏi phòng ký túc xá. Cậu chẳng phải là người vì tình cảm riêng tư mà bỏ bê học hành, vì đâu sao trong kế hoạch cuộc đời mình, sẽ có một ngày cậu trở thành một MC nổi tiếng mà người người nhà nhà đều biết đến.

Nhưng từ sau khi cổ họng cậu phát bệnh, đã có một quãng thời gian cậu không ra luyện đọc sáng rồi. Tuy rằng cổ họng cậu bây giờ chưa lành, nhưng cậu chẳng hề lười nhác nhờn nhờ ngày nào. Mỗi ngày cậu đều tốn lượng lớn thời gian nghiên cứu video các cuộc thi trước, nghiên cứu thân phận và phong cách của các khách mời, còn chuẩn bị cả vài mẫu câu dẫn dắt và phương án ứng phó, mỗi ngày đều lẩm nhẩm đọc vài lần.

Tay cầm xấp nội dung dẫn chương trình dày cộm, Tiêu Giản Đào đứng tần ngần trước cổng ký túc xá một hồi, cuối cùng vẫn quyết định đi đến sân sau của y tế trường như mọi ngày. Tuy rằng ở đó đã không còn Quả Cầu Giấy Nhỏ mỗi sớm nghe cậu luyện giọng. Nhưng nội sự yên tĩnh vắng lặng của cảnh vật xung quanh, đã đủ để cậu không cách nào rời bỏ nó được.

Trèo qua bức tường cao hai mét, như thường lệ, Tiêu Giản Đào nhẹ nhàng rơi xuống sân sau. Nhưng lần này có chút khác thường, khi cậu vừa mới lật giờ vài trang tài liệu, cất giọng “oanh vàng” định thử đọc vài câu thi của sở tăng hai trên đầu cậu bỗng nhiên mở toang.

“...” Tiêu Giản Đào ngẩng đầu ngược nhìn lên trên, ánh mắt dán chặt vào cánh cửa kính trên tầng hai vừa được mở ra từ bên trong, trong thoáng chốc cậu bị nhấn chìm bởi niềm vui sướng khôn tả.

“Là... Quả Cầu Giấy Nhỏ phải không?” Cậu hỏi một cách thăm dò.

Nhưng không có bất kì câu trả lời nào.

Tiêu Giản Đào không tin, lại cất cao giọng hỏi thêm vài lần, cuối cùng đã nghe được cậu trả lời.

“Ừm.” Chất giọng trong trẻo lạnh lót vang lên, dù chỉ một từ ngắn ngủi, cũng đủ để Tiêu Giản Đào khẳng định, tiếng nói đó chắc chắn là của Quả Cầu Giấy Nhỏ của cậu không sai vào đâu được.

“Quả Cầu Giấy Nhỏ? Em quay lại rồi đó ư?” Tiêu Giản Đào bất chấp cổ họng đau nhức, đứng dưới cửa sổ, ngẩng đầu nhìn lên cố nói một tràng: “Lần trước tại sao em bỏ đi mà không nói tiếng nói? Em có biết anh lo biết chừng nào không hả? Bỗng dưng một hôm không thấy em, anh gọi những máy lân cũng chẳng thấy em ừ hử gì, dọa anh sợ chết khiếp luôn có biết không hả?”

Ngay giây phút đó, Tiêu Giản Đào liền hóa thân thành anh Cái kéo trong chương trình thiếu nhi, thao thao nói về sự lo lắng của cậu dành cho Quả Cầu Giấy Nhỏ: “Còn nữa, sao em lại có thể gạt anh Cái kéo cơ chứ? Anh đi dò hỏi rồi, Lục Tri Thu là tên của bác sĩ trong phòng y tế. Người ta là người lớn, chứ không phải một cậu nhóc. Rốt cuộc em là ai, tại sao lại mạo nhận tên của bác sĩ? Hơn nữa trước kia anh cứ mãi quên hỏi em, giờ mới hơn năm giờ sáng, sao em lại xuất hiện trong tòa y tế trường hả? Em là cậu nhóc chạy ra ngoài rong chơi hay là con của gia đình nào?”

Tiêu Giản Đào một mạch tuôn ra cả đồng câu hỏi. Nhưng Quả Cầu Giấy Nhỏ vẫn chỉ như mọi khi, không mở miệng nói gì nhiều, chỉ đợi câu hỏi xong hết một lượt, mới nhẹ nhàng đáp một câu: “Xin lỗi, đã khiến cậu lo lắng rồi.”

Người ngồi dưới ô cửa sổ, lưng dựa tường, tường tượng ra nét mặt sốt ruột xen lẫn vui mừng của Tiêu Giản Đào, khóe miệng cũng khẽ cong, ra là... mình bỏ đi khiến cậu ấy bận tâm đến thứ ư? Nhưng ắt chỉ là sự lo lắng dành cho cậu bạn nhỏ mà thôi.

Rất nhanh, nụ cười khẽ ấy liền tắt ngấm, người ngồi dưới bậc cửa sổ như quyết tâm điều gì đó, bờ môi mím chặt lại.

Tiêu Giản Đào đứng bên dưới nghe thấy lời xin lỗi của Quả Cầu Giấy Nhỏ, ngập ngừng nói vài câu xen lẫn chút lúng túng. Cậu cũng biết không nên tranh cãi gì với một đứa trẻ, chỉ là nhất thời lo lắng nên mới nói nhiều như thế. Hơn nữa có hơi kì lạ là, cậu cứ cảm thấy giọng nói này rất đỗi quen thuộc, như từng nghe ở nơi nào khác rồi ấy...

Chắc là do cậu nghĩ ngợi nhiều rồi, cậu cứ luôn băn khoăn về chuyện em Quả Cầu Giấy Nhỏ, nên mới cảm giác đã nghe ở nơi nào khác chẳng?

Tiêu Giản Đào cúi đầu ngó chăm chăm mảnh đất dưới chân mình, suy nghĩ hồi lâu, sau cùng mở miệng bảo: “Quả Cầu Giấy Nhỏ, em với anh Cái kéo cũng đã quen biết lâu như thế, nhưng hai ta vẫn chưa gặp mặt lần nào hết! Em có thể từ tầng hai thò đầu ra cho anh nhìn gương mặt em không?”

Lần này, xung quanh bao trùm trong im lặng, không có tiếng trả lời.

Tiêu Giản Đào chẳng dễ dàng chịu đầu hàng, cậu thoáng ngẫm nghĩ rồi đổi cách nói khác: “Nếu... nếu em sợ không dám thò đầu ra cũng được. Dù sao chỗ đó cũng cao thế kia, nhờ em ngả xuống thì chẳng hay chút nào. Vậy đi, anh sẽ trèo lên cây để nhìn em, được không?”

Vượt ngoài dự đoán của cậu, lần này cậu trả lời rất nhanh và dễ dàng: “Ừm.”

Đây đây đây... đây nghĩa là đồng ý cho anh trèo lên cây để gặp mặt Quả Cầu Giấy Nhỏ của anh sao? Quả Cầu Giấy Nhỏ trông như thế nào nhỉ? Chắc là một cậu bé e thẹn và dễ thương chẳng? Có khi nào nhóc ấy có một đôi mắt to tròn, đầu để mái ngó đáng yêu, mặc bộ quần áo nhỏ nhắn xinh xắn, và miệng thì mút ngón tay không? Khi trông thấy cậu, có khi nào sẽ hỏi hóp đến độ khóc thét lên?

Tiêu Giản Đào lo sợ Quả Cầu Giấy Nhỏ sẽ đổi ý, bèn mau chóng đặt tại liệu xuống đất, tay vỗ bộp bộp, rồi nhún người nhảy phóc lên cây, thoăn thoắt trèo lên trên.

Chuyện trèo cây này trước lạ sau quen ấy mà, hơn nữa so với lần trước một mình trơ trọi trèo lên thì lần này có động lực hơn nhiều. Hễ nghĩ đến có một cậu em trai mũm mĩm xinh xắn đang đợi cậu ở bên trên, động tác của Tiêu Giản Đào càng trở nên nhanh nhẹn hơn.

Chỉ là cao đến tầng hai thôi, nên không đến vài phút, Tiêu Giản Đào đã ung dung trèo đến chỗ bên ngoài cửa sổ tầng hai rồi.

“Này Quả Cầu...” Câu chào vui tươi chưa kịp thốt tròn câu, bóng dáng của người xuất hiện bên trong cửa sổ tầng hai vượt ngoài dự đoán của cậu, khiến vẻ mặt cậu gần như đông cứng lại.

... Tại sao, bác sĩ Lục lại có mặt ở đây?

... Tại sao, Quả Cầu Giấy Nhỏ của cậu biến mất rồi?

Nhìn cảnh Tiêu Giản Đào ôm cành cây sừng sốt ngó mình trên trời bằng nét mặt ngốc không thể tả, tâm trạng Lục Tri Thu tốt đến nỗi anh bèn nhoeo cười tặng cậu.

Đây là nụ cười đầu tiên Lục Tri Thu dành cho Tiêu Giản Đào, thật là dịu dàng, và xinh đẹp làm sao. Trong ánh nắng ban mai vào sớm tinh mơ năm giờ, gương mặt anh ngời sáng như được phủ bởi một màn voan mỏng được dệt bởi những vạt nắng vàng.

Tiêu Giản Đào chưa từng trông thấy nụ cười của Lục Tri Thu, nhưng đã từng âm thầm tưởng tượng qua biết bao nhiêu lần, nhưng tất cả tưởng tượng ấy cộng lại đều không bằng một góc nụ cười chân thật của anh bây giờ.

“Chính thức tự giới thiệu một lần nhỉ?” Tiêu Giản Đào kinh ngạc nhìn tiếng nói trẻ con mà cậu hằng quen thuộc được thốt ra từ miệng của Lục Tri Thu: “Tôi là fan của cậu, Nhất Diệp Tri Thu.”

Rồi anh thoáng dừng lại, nụ cười càng rạng rỡ hơn.

“Đao sama, bây giờ thì cậu đã biết, có người cả đời cũng không vỡ giọng được chưa?”

“Đao sama, bây giờ thì cậu đã biết, có người cả đời cũng không vỡ giọng được chưa?”

Trong giây phút nghe thấy câu hỏi này, Tiêu Giản Đào chợt đâm ra ngỡ ngàng. Quá nhiều thông tin dồn dập đổ về trong não cậu, khiến đầu cậu lập tức rơi vào trạng thái “treo máy”, hoàn toàn chẳng còn cách nào xử lý những thông tin phức tạp ấy.

Bác sĩ Lục biết nói chuyện?

Bác sĩ Lục là Quả Cầu Giấy Nhỏ?

Chính là cậu bé Quả Cầu Giấy Nhỏ cứ năm giờ sang nghe cậu tập luyện, dùng giọng nói lạnh lạnh bảo rằng không muốn nghe truyện cổ tích mà muốn nghe kịch đam mỹ đấy ư?

Trong khoảnh khắc ấy, câu nói của “fan nào phẳng” mà cậu ngỡ rằng mình đã quên sạch bỗng lần nữa vang lên bên tai cậu. Đúng rồi, đúng rồi, cái giọng khiến cậu cảm thấy vô cùng quen thuộc ấy, không phải là chất giọng trẻ con của anh bác sĩ Lục có đang đứng trước mặt cậu sao? Nhưng tại sao lúc đó cậu lại không nghĩ đến, nếu nghĩ đến, có lẽ cậu sẽ không nói ra câu tuyệt tình đó chẳng?

Té ra bác sĩ Lục chính là Nhất Diệp Tri Thu.

Chính là người tên Nhất Diệp Tri Thu bạo gan gọi cậu là bạn, nhưng lại bị cậu xem là fan nào phẳng và chẳng thèm đoái hoài tới.

Chính là người Nhất Diệp Tri Thu gần từng chữ một hỏi cậu “Cậu có biết trên thế giới này có người cả đời không thể vỡ giọng được không”, rồi nhận lấy câu trả lời đầy dừng dừng “Tôi không biết” từ cậu, sau đó biến mất hoàn toàn.

Té ra Lục Tri Thu chưa từng nói dối.

Té ra Quả Cầu Giấy Nhỏ đúng là đã hai mươi tám tuổi rồi.

Té ra Nhất Diệp Tri Thu thực sự không thể vỡ giọng.

Té ra cậu đã khiến anh ấy chịu tổn thương sâu sắc đến thế.

Nhìn người đứng bên trong cửa sổ, đang mỉm cười dịu dàng với cậu, Tiêu Giản Đào hoàn toàn không thốt nên lời. Cậu không biết mình nên nói gì, không biết Lục Tri Thu muốn nghe gì.

Cậu muốn xin lỗi anh vì đã xem anh là fan nào phẳng, muốn nói rằng cậu nông cạn trước giờ chưa từng nghe có người không thể vỡ giọng nên đã vô tình làm tổn thương anh, muốn nói mình ngốc nghếch vô cùng đã không biết liên hệ sự tồn tại của Quả Cầu Giấy Nhỏ và bác sĩ Lục...

Nhưng người đang cười với anh đây, có vẻ như không cần lời xin lỗi ấy. Đối mặt với người chàng trai lớn hơn mình những mấy tuổi, Tiêu Giản Đào hoàn toàn không biết nên nói như thế nào mới có thể bộc lộ sự hối hận và áy náy của mình. Huống chi, cậu bây giờ vẫn chưa sắp xếp xong tâm trạng đang rối như tơ vò trong lòng.

Từ bên trong cửa sổ, Lục Tri Thu đưa tay ra, tựa như muốn chạm vào gương mặt của Tiêu Giản Đào. Nhưng hai người lại cách quá xa nhau, xa đến mức dù Lục Tri Thu đã cố vươn thẳng tay ra, cũng không thể nào chạm được vào một cọng tóc của cậu, nhưng anh không hề bận tâm, vẫn tiếp tục như thế dùng ngón tay vẽ nên đường nét gương mặt của Tiêu Giản Đào trong không trung từ khoảng cách xa xa ấy.

“Không thể vỡ giọng nghiêm túc mà nói không phải là một chứng bệnh, chỉ là có người do thanh đới quá hẹp quá mỏng nên mới tạo nên chất giọng như vậy. Hiện tượng này được gọi là giọng bé con, thường gặp nữ sinh là nhiều.” Giọng của Lục Tri Thu vô cùng bình lặng, những lời đã lập đi lập lại vô số lần trong lòng giờ được anh từ tốn kể ra: “Cả đời này tôi gặp hai người không thể vỡ giọng, một là bà nội tôi, và một là chính tôi. Sau khi lớn lên, trong khi những chàng trai cùng tuổi khác phát ra giọng nói trầm vang mỗi khi mở miệng. Duy chỉ có tôi vẫn giữ nguyên giọng trẻ con, hề tôi mở miệng là y như rằng mọi người đều nhìn tôi đắm đắm.”

“Dần dần, tôi bèn không nói nữa. Tôi không muốn gây sự chú ý. Tôi bắt đầu học cách không giao tiếp với người khác, tất cả mọi chuyện đều tự mình làm hết. Dù có phải đối thoại với ai đó, tôi cũng toàn viết tay.” Khi anh kể ra những chuyện quá khứ này, tựa như không mang theo cảm xúc gì đặc biệt. Nhưng tự lúc nào không hay Tiêu Giản Đào đã thả hồn mình vào những lời của anh theo những gì anh thuật lại. Cậu tựa như trông thấy một Lục Tri Thu trẻ tuổi, một mình học tập, một mình làm việc, không giao tiếp, không bạn bè. Cùng đó là từng cơn nhói đau khe lan rộng trong tim, khiến Tiêu Giản Đào không tài nào phớt lờ đi.

“Tôi từng nghĩ rằng cả cuộc đời tôi sẽ trải qua như thế. Nhưng khi bà nội tôi qua đời, bà lại dặn tôi phải mở miệng nói nhiều hơn. Bà nói chắc chắn trên đời này sẽ có người chấp nhận tiếng nói của tôi, không cười nhạo, không tội nghiệp tôi, chỉ xem tôi như một người đàn ông bình thường. Cho nên tôi cũng muốn bước ra quá khứ, đi tìm một người như thế. Nhưng hiện thực lại gây cho tôi hết đã kích này đến đã kích khác. Bởi vì giọng nói tôi quá đặc biệt, bệnh viện không chịu chấp nhận tôi. Mất thấy những gì tôi học được suốt mấy năm nay sẽ phải đổ sông đổ biển, cuối cùng vẫn là nhờ thầy giáo giúp tôi tìm công việc nhân nhả này.

Anh cụp mắt xuống, rồi khi ngẩng lên, trong mắt lấp lánh tia sáng đẹp rạng ngời: “Chính ngay lúc tôi cảm thấy tuyệt vọng về cuộc sống của mình, thì tôi gặp được cậu... hoặc có thể nói rằng tôi nghe được giọng của cậu.”

“Đã từng có người nào đó khen giọng cậu rất bù tai chưa? Chắc chắn là có rồi nhỉ? Nhưng đối với tôi mà nói, đó là giọng nói hoàn mỹ và cảm động nhất mà cả đời này tôi từng được nghe. Cậu có thứ mà tôi khát khao, ngưỡng mộ. Giọng nói trầm ấm quyến rũ, âm vực rộng, cảm giác nhân nhả từ tốn khi đọc lời thoại, đương nhiên, còn có dạt dào tình cảm nữa. Chính cậu đã cho tôi biết rằng, ra thứ mà tôi theo đuổi lại rực rỡ đến thế. Tôi chưa từng hoài nghi việc sẽ có một ngày cậu trở thành ngôi sao trong mắt mọi người.”

Tiêu Giản Đào chưa từng biết rằng, ra là có người thực sự yêu thích giọng nói của cậu đến thế. Đúng vậy, từ nhỏ đến lớn cậu thường xuyên nghe người

khác khen giọng cậu hay, nhưng nghe riết rồi ngược lại cậu đâm ra không còn cảm giác gì quá mãnh liệt. Còn các fan trên mạng, hầu hết chỉ là sự hâm mộ đối với thần tượng. Tuy cũng có nhiều người bảo giọng cậu quyến rũ, nhưng đó đương nhiên không thể so được với những lời bộc bạch mà Lục Tri Thu đang nói hiện giờ. Nó khiến trái tim cậu rung động hơn bao giờ hết. Quả thực, giọng nói của Lục Tri Thu cực kì đặc biệt, nếu như bất ngờ nghe thấy, Tiêu Giản Đào chắc chắn sẽ vô cùng bất lịch sự trở mặt ra nhìn anh lâu thiệt lâu, những ắt hẳn cũng không quá bận tâm về nó.

Chính trong trường hợp mặt đối mặt bộc bạch thế này, Tiêu Giản Đào mới hiểu ra, ra giọng của mình lại đóng vai trò quan trọng như thế trong lòng của Lục Tri Thu. Chính những buổi tập luyện vào sáng sớm của cậu, tựa như một luồng sáng chiếu rọi vào con tim của Lục Tri Thu, và không ngờ cũng từ đó mà liên kết hai kẻ vốn xa lạ với nhau.

“Tôi lên mạng tra tìm những câu thoại mà cậu đã đọc. Kết quả là vô tình sao lại bước vào giới lồng tiếng, quen biết rất nhiều người, tự ngỡ rằng đã quen được nhiều bạn đến thế, ngờ rằng... đã có thể ở gần cậu hơn chút rồi.”

Những chuyện sau đó, thì cậu đều có tham dự vào. Tôi cảm thấy mình như phân liệt thành ba người, một người lẳng lặng nghe cậu tập luyện vào sáng sớm, một người chỉ có thể từ văn phòng y tế dõi mắt theo cậu, còn một người thì theo đuổi bóng dáng cậu trên mạng. Tôi thích cậu, nên cam lòng đi theo cậu, nhưng tôi không biết rằng sự dõi theo ấy có ý nghĩa hay không.”

Lục Tri Thu buông tay xuống, chuyển sang khẽ khàng nhịp tay vào bậu cửa sổ, những tiếng đó tựa như gõ vào con tim của Tiêu Giản Đào. “Hôm trên nhạc hội, cậu nói với tôi ‘Tôi không biết’, quả thực khiến tôi rất đau lòng, nhưng cảm giác đau khổ ấy không kéo dài lâu. Cậu là vô tình, người cậu chia mũi nhọn vào không phải là tôi, hơn nữa mũi nhọn ấy là đến từ sự hiểu lầm. Thứ khiến tôi đau lòng thực sự, là sau khi ‘Quả Cầu Giấy Nhỏ’ biến mất, cậu lại xông vào văn phòng, hỏi tôi có biết cậu bé nào bảy, tám tuổi tên Lục Tri Thu không? Ngay khoảnh khắc ấy tôi mới chợt vỡ lẽ, rốt cuộc mình đã làm sai điều gì.”

“Sai lầm lớn nhất của tôi, ấy chính là cứ cầm đầu mãi mê đuổi theo cậu, nhưng lại không bảo cậu biết tôi là ai, càng không để lại vết tích gì trong tim cậu.”

“Không... ai nói không có chứ?” Tiêu Giản Đào vô thức phản bác lại: “Anh cũng đọc qua những dòng status trên weibo của em rồi, không phải em cứ luôn cập nhật những chuyện liên quan đến Quả Cầu Giấy Nhỏ và bác sĩ Lục sao...”

“Nhưng đó không phải là tôi hoàn chỉnh!” giọng của Lục Tri Thu vẫn bình thản, nhưng Tiêu Giản Đào có thể nhận ra nỗi thất vọng nặng nề pha lẫn trong giọng nói đó: “Cậu biết, Quả Cầu Giấy Nhỏ, bác sĩ Lục, Nhất Diệp Tri Thu... nhưng đó đều không phải con người hoàn chỉnh của tôi. Cậu không biết sự tự ti trong tôi, sự nỗ lực, cố gắng của tôi, sự ngốc nghếch, và... nhu nhược của tôi.” Lục Tri Thu lại một lần nữa đưa tay ra hòng muốn chạm vào Tiêu Giản Đào, nhưng vẫn như ban nãy, chẳng tài nào chạm được vào mặt cậu, chỉ đành bỏ cuộc: “Cũng không thể trách cậu được, cậu nói câu đó trên mạng, nhiều nhất thì cũng chỉ là ‘tuổi trẻ ngông cuồng’. Ai cũng có lúc lỡ mồm lỡ miệng, ai cũng có lúc không hiểu rõ sự thật. Một câu ‘Tôi không biết’ của cậu, tổn thương tôi sâu sắc, nhưng vẫn chưa sâu đến mức khiến tôi lãng quên cậu.”

“Thực tế thì tôi nên cảm ơn cậu mới đúng, cảm ơn cậu đã đánh sập bức tường vây quanh trong tim tôi, khiến tôi hiểu ra mình không nên ôm suy nghĩ ‘mọi người đều biết mình có khuyết điểm’ khi giao tiếp với người khác. Trên thế giới này có biết bao nhiêu người không biết có người mãi mãi không thể vỡ giọng được, chỉ là cậu đã nói ra mà thôi, đánh tan gông xiềng mà tôi dành cho bản thân mình.”

“Thứ hạn chế tôi theo đuổi cậu, không phải là giọng nói của tôi, mà là lòng tự ti trong tôi.”

“Tôi từng không dám chủ động tiếp cận cậu, chỉ biết âm thầm dõi theo, dùng mọi cách để che đậy lấp liếm, chỉ lộ ra một góc nhỏ của tảng băng, hy vọng một ngày nào đó cậu sẽ hiểu ra mọi việc, thấu hiểu tâm ý của tôi - cảm ơn cậu đã khiến tôi nhận ra, đó là một suy nghĩ buồn cười biết bao.”

Trong tình yêu, bạn mãi mãi không thể mong đợi đối phương cũng giống như mình, có một trái tim thông minh tinh nhạy. Bạn nghĩ rằng đã bật đủ ám hiệu ngầm, nhưng trong mắt người đó nó cũng chỉ là những mảng manh mối vụn vờ ít ỏi. Tình yêu mãi mãi là cuộc rượt đuổi, chứ không phải cầu xin.

“Tôi không nói, mãi mãi cậu cũng sẽ không biết, trên đời này còn có một người như tôi luôn dõi theo cậu.” Lục Tri Thu nghiêng chặt răng, từng chữ từng chữ một nói: “Nhưng không sao, cậu không biết, thế thì để tôi nói cậu biết vậy.”

Trong trái tim Lục Tri Thu, khoảng cách xa nhất trên đời này, không phải cậu ấy đứng dưới cửa sổ luyện thanh, mình ngồi trong phòng lắng nghe, cũng không phải cậu ấy hát hò vui vẻ trên mạng, mình chỉ lặng thầm dâng tặng hoa trên YY, không phải cậu đi ngang phòng y tế, mình chống cằm ngắm nhìn cậu, càng không phải anh nói lời yêu cậu trên mạng, cậu lại hoàn toàn không tin.

Mà khoảng cách xa nhất trên đời này, chính là Lục Tri Thu nói yêu Tiêu Giản Đào, nhưng Tiêu Giản Đào lại hoàn toàn không biết Lục Tri Thu “rốt cuộc” là ai.

Vẫn còn may, trong phút cuối anh đã kịp ngộ ra, không còn dùng những cách thức hoài công kia theo đuổi Tiêu Giản Đào, mà đã dừng cảm bước ra, đứng trước mặt cậu, dùng hành động nói với cậu rằng – “Này, cậu có biết tôi vẫn luôn đem lòng yêu cậu không?”

“Tôi hỏi cậu một câu cuối cùng.” Lục Tri Thu thoáng dừng lại vài giây, sau đó cất giọng nói tiếp: “Cậu bảo tôi biết, tôi rốt cuộc là ai? Là Quả Cầu Giấy Nhỏ, là bác sĩ Lục, hay là đứa fan nào phăng trên mạng?”

Nhưng trước ánh nhìn sáng rực của Lục Tri Thu, Tiêu Giản Đào chỉ cúi gầm đầu xuống.

Chương 9: Câu trả lời của Đào Kiến Tiểu

Trông thấy Tiêu Giản Đào cúi đầu không dám nhìn thẳng vào mắt mình, cảm giác thất vọng nặng nề nhấn chìm con tim của Lục Tri Thu. Tuy Lục Tri Thu biết rằng, Tiêu Giản Đào chỉ là một chàng trai hai mươi một tuổi, người có cuộc đời quá suôn sẻ thuận lợi như cậu thiếu đi một chút sự quyết đoán và khí phách, nhưng đứng trước sự trốn tránh không lời của Tiêu Giản Đào, anh vẫn cảm thấy nổi thất vọng ngập tràn trong lòng.

Anh đã nói những lời dài nhất trong suốt cuộc đời của mình, nhưng đến cả một câu trả lời của đối phương cũng không nhận được.

Lục Tri Thu buông xuôi tay xuống, dưới sự che lấp của khung cửa, tay anh nín chặt vạt áo của mình. Anh thực sự đã mệt rồi, bất luận là bực bực tình cảm hay hồi tưởng lại quá khứ, nó đều khiến dừng khí trong anh tiêu tan đi quá nhiều. Anh đã không còn khả năng để hồi đáp án của đối phương thêm lần nữa.

Đứng trước sự im lặng của Tiêu Giản Đào, điều Lục Tri Thu bây giờ có thể làm, chỉ là xoay người rời khỏi tầm mắt của cậu. Trước khi bước ra cửa, anh dừng lại lần cuối, xoay người qua.

“... Tôi đã cho cậu câu trả lời của mình, bây giờ tôi muốn câu trả lời từ cậu. Hãy suy nghĩ thật kỹ, rồi nói tôi biết nhé.”

Dứt lời, anh bèn mở cánh cửa căn phòng nhỏ, chậm rãi bước ra khỏi tầm nhìn của Tiêu Giản Đào.

“Tiêu Giản Đào, cậu đã khiến tôi thất vọng một lần, xin đừng khiến tôi thất vọng thêm nữa. Tôi chờ đợi đáp án của cậu, nhưng sự chờ đợi là có thời hạn cả đấy.”

Sau khi Lục Tri Thu bỏ đi, Tiêu Giản Đào có thể nói là treo xuống dưới, leo qua bờ tường với vẻ ngơ ngẩn thất thần. Động tác trước kia đã thực hiện cả mấy trăm lần, ấy thế mà hôm nay trong lúc thần thờ cậu chột sẩy chân, té cái phịch xuống đất.

May mà bức tường ở y tế trường không cao, dù có bị ngã xuống cũng không bị thương, hoặc giả nói bây giờ những tổn thương bên ngoài đã chẳng thể nào lan vào tận trong con tim cậu rồi.

Giờ đây trong lòng cậu tràn ngập hình bóng, và những lời nói của Lục Tri Thu. Trước kia cậu xem bác sĩ Lục như một bóng hình đẹp để chỉ có thể đứng từ xa ngắm nhìn, chưa hề nảy sinh ý định tiếp cận đối phương. Lần bực bực này của Lục Tri Thu đã mang đến sự chấn động vô cùng lớn lao cho con tim của Tiêu Giản Đào.

Mãi đến tận bây giờ cậu vẫn không thể tin được, cậu bé Quả Cầu Giấy Nhỏ cùng bầu bạn với cậu mỗi khi cậu luyện đọc sáng, anh bác sĩ Lục giúp cậu khám bệnh và Nhất Diệp Tri Thu từng bị cậu tuyệt tình từ chối, lại là người ban nãy vừa đứng trước mặt cậu. Cậu chưa từng biết rằng có người lại sở hữu chất giọng như thế. Cậu hầu như không thể tưởng tượng được trước cả cậu, đã có biết bao người tỏ ra ngờ vực đối với giọng nói của Lục Tri Thu.

Quá nhiều thông tin chất đầy trong đầu óc, dù có động não, cũng tựa như có một lớp xi măng đặc quánh lấp kín, khiến cậu mất đi khả năng tư duy mọi thứ. Không cách nào trả lời, cậu đành chỉ còn biết trốn tránh.

Đối mặt với câu hỏi “tôi rốt cuộc là ai” của Lục Tri Thu, trong đầu Tiêu Giản Đào chỉ là một mảng trắng xóa, hoàn toàn không thể trả lời câu hỏi. Lục Tri Thu rốt cuộc là ai? Là anh bác sĩ rất mực dịu dàng đối với cậu? Là cậu em trai mỗi ngày nghe cậu luyện tập? Là người fan báng nhấn trên mạng?... Hoặc chẳng là... cái gì khác?

Dưới ánh mắt của Lục Tri Thu, cậu chọn cách cúi gầm đầu, thoái lui, không nói gì cả. Và hành vi ấy, dùng một từ để hình dung, thì đó là - nhu nhược.

Cuộc đời hai mươi một năm ngắn ngủi của cậu, đã quá thuận buồm xuôi gió. Từ nhỏ, cậu đã lớn lên trong những lời khen ngợi của gia đình, ánh mắt ngưỡng mộ của bạn bè và sự cổ vũ khích lệ của thầy cô. Trời sinh cậu đã có được khả năng vượt trội hơn người. Điều đó khiến cậu bất kể đi đến đâu cũng xuôi chèo mát mái. Bất luận là trong cuộc sống hay là trên mạng ảo, những người hâm mộ cậu nhiều vô số kể. Ngay cả cậu bạn trai đầu tiên, cũng là do đối phương chủ động theo đuổi cậu.

Cho nên, cậu rất hiếm khi phải đối mặt với thời khắc buộc phải suy nghĩ kỹ lưỡng thế này.

Cậu có thiện cảm với bác sĩ Lục. Nhưng sự thiện cảm ấy không thể nào cho cậu đủ dũng khí để thừa nhận điều gì đó. Cậu thực sự quá trẻ tuổi, trẻ đến nỗi đứng trước các thân phận khác nhau của Lục Tri Thu, đến cả việc bình tâm suy nghĩ cậu cũng chẳng thể làm được.

Cậu chỉ còn cách trốn chạy, chỉ biết trốn chạy. Chỉ cần Lục Tri Thu xuất hiện trước mặt, cậu bèn không cách nào bình tâm lại được. Trước câu hỏi của Lục Tri Thu, cậu không tìm được đáp án.

Cậu từng nghĩ rằng, mình là “kẻ mạnh” và người không thể nói chuyện như bác sĩ Lục là “kẻ yếu”. Tình cảm cậu dành cho Lục Tri Thu là xuất phát từ một tình cảm thương tiếc mà nên. Nhưng bây giờ nhìn lại, kết luận đó thực là trống rỗng và buồn cười làm sao. Dám bước ra nỗi đau khổ sau khi thất

bại, nhìn thẳng vào nội tâm, dùng cảm hứng trước mặt cậu kể rõ hết mọi suy nghĩ, Lục Tri Thu mới chính là kẻ mạnh thực sự. Và một người chỉ biết cam lạng cúi đầu, đến suy nghĩ cũng không thể khi đứng dưới ánh mắt của đối phương như cậu, mới chính là kẻ yếu thực sự.

Chỉ có kẻ yếu mới không dám đối diện với tình cảm thật, chỉ có kẻ yếu mới không bước qua nỗi khoảng cách trong tim mình.

Lục Tri Thu đã dùng một phương pháp đặc biệt, trực tiếp vạch rõ thân phận của mình, khiến tâm hồn Tiêu Giản Đào đón nhận rung động lớn lao. Sự rung động ấy khiến cậu mất đi chủ ý. Cậu không tài nào lý giải được một người từng bị mình tổn thương, rốt cuộc đã dùng cảm đến nhường nào để có thể đứng ra bộc bạch với cậu lần nữa. Và cậu, người đã khiến Lục Tri Thu đau lòng, thực sự có thể mang cho đối phương thứ mà anh cần ư?

Cậu lao đảo bước về ký túc xá, nằm vật ra giường. Bất chấp bạn cùng phòng kháng nghị “Ê sao lại gây tiếng động lớn thế hả”, cậu kéo cao tấm chăn phủ khắp người mình.

Cậu muốn bình tĩnh. Cậu cần suy nghĩ.

Cậu cũng hy vọng biết được câu trả lời ấy.

Trong tim cậu, rốt cuộc bác sĩ Lục là ai?>

Không biết có phải do hôm đó chịu cú chấn động nặng nề quá, mà dưới sự kích thích đó cổ họng của Tiêu Giản Đào không ngờ lành bệnh một cách kì quái. Bạn bè đều chúc mừng cậu, nói như thế thì sẽ không ảnh hưởng cuộc thi dẫn chương trình rồi.

Ngoài mặt Tiêu Giản Đào mỉm cười hí hửng, nhưng trong lòng thì lại có phần nuối tiếc, bởi vì cậu đã không tìm được lý do để đi gặp Lục Tri Thu rồi.

Mấy ngày nay cậu vẫn mãi luôn suy nghĩ câu hỏi mà hôm đó Lục Tri Thu đưa ra, Quả Cầu Giấy Nhỏ, bác sĩ Lục, Nhất Diệp Tri Thu, tất cả bọn họ rốt cuộc có vai trò như thế nào trong tim cậu?

Thứ Tiêu Giản Đào tiếp xúc là ba mặt khác nhau của Lục Tri Thu. Giọng của anh, cuộc sống ngoài đời thực của anh, cuộc sống trên mạng của anh, và cảm xúc của Tiêu Giản Đào dành cho cả ba thân phận này, đều không giống nhau. Cậu yêu chiều Quả Cầu Giấy Nhỏ, cậu đem lòng yêu mến bác sĩ Lục, còn với Nhất Diệp Tri Thu thì trước là xem thường sau là áy náy... Cả ba tình cảm phức tạp kia khó mà dung hòa vào thành một.

Tình cảm của con người mâu thuẫn như thế đó, vừa muốn tiếp cận, nhưng lại không thể không đối diện với những tổn thương trước kia, bởi vì sai lầm khi xưa mà chần chừ không dám tiến tới, nhưng lại không biết rằng như thế càng đánh mất cơ hội mới. Mỗi ngày Tiêu Giản Đào chỉ biết ngày ngò trốn tránh, và tuyệt đối không chỉ có riêng cậu là người chịu ảnh hưởng.

Mấy ngày nay cậu đều không thể bình tâm lại để chuẩn bị cho cuộc thi sắp tới. Cậu vào weibo của mình, mạng tất cả những status về Quả Cầu Giấy Nhỏ, bác sĩ Lục ra xem lại một lần nữa. Cậu muốn mượn cách này để sắp xếp lại tâm trạng, bước lại một lần nữa trên con đường đã đi qua, hy vọng có thể thông qua việc này để hồi tưởng lại cảm xúc trong lòng khi đó.

Mỗi một câu status đều nói lên rõ ràng tâm trạng lúc đó của cậu, Tiêu Giản Đào chưa từng biết rằng, khi cậu khoác lên cái nick Đào Kiến Tiếu, những câu từ dùng để ghi chép mọi điều về bác sĩ Lục và Quả Cầu Giấy Nhỏ, lại dịu dàng đến thế. Tựa như chỉ cần bên cạnh đối phương là tâm trạng cậu sẽ mãi mãi vui tươi. Cậu có thể cảm nhận đầy đủ cái cảm giác thỏa mãn và thư thái ấy toát ra từ màn hình.

Ra là từ rất lâu trước kia, anh đã trở thành nốt nhạc nhẹ nhàng êm ái trong cuộc đời cậu rồi. Hễ đọc một câu status cũ, cậu đều tỉ mỉ lần giở ra các phản hồi của fan, để đọc những câu nhắn mà trước kia cậu chưa từng để tâm đến.

Và chính trong lúc lần đọc chậm rãi này, trong câu status đầu tiên xuất hiện “Quả Cầu Giấy Nhỏ” cậu tìm thấy một dòng nhắn đã bị mình phớt lờ.

Yyzq1983: “Giọng lạnh lạnh nào có chắc là cậu nhóc??”

Câu phản hồi này thoạt nhìn nghe như là muốn gây chiến, và vô số phản hồi phía dưới cũng đã chứng minh điều đó. Lời nói của người tên yyzq1983 không có avatar này, đã bị các fan trả lời chỉ trích nặng nề biết chừng nào. Từ đó về sau, người tên yyzq1983 này, không còn phản hồi thêm một câu nào nữa.

Lúc đó không chú ý, giờ nghĩ là, cái nick yyzq không phải là chữ viết tắt của Nhất Diệp Tri Thu đó sao? Và số 1983 này chẳng phải là năm sinh của anh sao?

Ra là ngay từ lúc đầu, Lục Tri Thu đã từng cho cậu gợi ý, nhưng do tính lười trả lời phản hồi, nên cậu đã “bơ” thẳng luôn.

Mang theo tâm trạng khó diễn đạt thành lời đó, Tiêu Giản Đào mở weibo của Lục Tri Thu. Nội dung hiện ra trước mắt khiến tim cậu như bị ai đó bóp nghẹn.

Weibo của Lục Tri Thu rất sạch sẽ, không avatar, không nơi trú ở, không có bất kì thông tin nào. Thậm chí status của anh cũng cực ít, đa phần là chia sẻ những nội dung mà Đào Kiến Tiếu từng cập nhật. Bất kể chuyện to nhỏ, mỗi dòng status anh đều chia sẻ hết, nhưng thậm chí đến cả một câu bình luận cũng không có. Dù như thế Tiêu Giản Đào cũng có thể đoán ra được. Với sự lý giải của cậu dành cho Lục Tri Thu, đối phương nhất định đã đọc hết từng câu từng chữ trong tất cả nội dung trên weibo của cậu, sau đó nhấn nút chia sẻ, dùng cách thức của riêng mình để âm thầm ghi chép lại mọi chuyện về Tiêu Giản Đào.

Tiêu Giản Đào cơ hồ như có thể trông thấy sau trang blog weibo đơn giản này, hình ảnh bác sĩ Lục mặc áo blu trắng ngồi giữa văn phòng trống trải, một tay chống cằm, tay kia rê chuột, khóe miệng khẽ cong mang theo nụ cười dịu dàng dưới ánh chiều tà đọc từng câu status của cậu, cảm nhận mọi thứ mà cậu trải qua.

Lục Tri Thu không có fans, cũng chỉ theo dõi duy nhất một người. Background weibo của anh là dạng mặc định của hệ thống, chứ không giống như kẻ nghiện weibo như Đào sama thường xuyên đề thay đổi xoành xoạch với những bức hình rực rỡ. Mục đích duy nhất mà anh đăng kí weibo đó là dõi theo cuộc sống của Tiêu Giản Đào. Những cái khác đối với anh đều vô nghĩa.

Lại lần giờ thêm chút, Tiêu Giản Đào cơ hồ như chỉ liếc một cái là trông thấy câu status duy nhất trên weibo của Lục Tri Thu, nội dung chỉ vồn vện vài chữ.

yyzq1983: Cậu ấy nói, cậu ấy không biết.

Và thời gian đúng vào cái hôm nhạc hội sinh nhật của Moly, sau khi cậu lạnh lùng nói câu “Xin lỗi, tôi không biết” với Nhất Diệp Tri Thu.

Weibo của Lục Tri Thu tựa như một thanh kiếm, trong thoáng chốc đâm xuyên qua con tim của Tiêu Giản Đào. Cậu nhìn những chữ đó, cơ hồ có thể thấy được Lục Tri Thu rất cuộc đã đau khổ thế nào khi viết câu status này. Cậu nhớ lại chuyện vì không tìm thấy Quả Cầu Giấy Nhỏ mà xông thẳng đến trước mặt bác sĩ Lục hỏi về Quả Cầu Giấy Nhỏ, mấy chữ nhận được cũng là - “Xin lỗi, tôi không biết.”

Lúc đó cậu không hiểu tại sao Lục Tri Thu lại ghi sức mạnh đến thế khi viết dòng chữ đó. Nét chữ xuyên thấu qua mặt sau giấy, đến đầu bút cũng viết rách cả tờ giấy.

Nhưng bây giờ, cậu đã hiểu rồi.

Một câu vô tình của cậu đã mang đến sự tổn thương khôn xiết cho anh. Dù ngoài miệng Lục Tri Thu nói rằng “Chuyện đó không trách cậu” nhưng không đồng nghĩa bản thân anh ấy thực sự không sao. Lời nói vô tình luôn là câu tổn thương người ta nhất. Sự bốc đồng trong năm giây mang đến cho đối phương tuyệt đối không chỉ có năm ngày đau khổ.

Cả cuộc đời Tiêu Giản Đào thực sự đã quá xuôi chèo mát mái rồi, đến nỗi thậm chí cậu không hề do dự làm tổn thương trái tim fan cuồng nhiệt trên YY, và cũng chẳng thèm bận tâm đến. Tuy sự tổn thương của Đào Kiến Tiếu đối với Nhất Diệp Tri Thu chỉ là vô tình, nhưng nó không có nghĩa sự tổn thương vô tình thì không cần gánh chịu hậu quả.

Nhất là sau khi cậu xông thẳng vào văn phòng đến trước mặt Lục Tri Thu, hỏi anh tung tích của “cậu bạn nhỏ Lục Tri Thu”, đó mới là đòn đã kích nạng nề nhất đối với anh. Anh ấy đứng trước mặt cậu, nhưng cậu lại không biết anh rốt cuộc là ai. Sự phủ nhận của cậu đối với anh, chỉ có thể bộc lộ sự ngốc nghếch của chính cậu.

Tiêu Giản Đào lục lọi tìm kiếm khắp phòng, tìm ra mẫu giấy có dòng chữ “Xin lỗi, tôi không biết” mà hôm đó Lục Tri Thu đã ghi sức viết từng nét một. Cậu nhìn trân trân vào mẫu giấy ấy, không ngừng hồi tưởng lại về mặt và cử chỉ khi đó của Lục Tri Thu hết này đến lần khác...

Lục Tri Thu, rốt cuộc em đã tổn thương anh đến nhường nào? Tại sao anh còn cho em cơ hội, bộc bạch bản thân, chỉ để nhận một câu trả lời?

Tiêu Giản Đào nhắm mắt, cảm mảnh giấy mỏng manh nhưng lại nặng tựa nghìn cân kia đưa lên môi, khe khẽ hôn vào, như thông qua mảnh giấy ấy hôn lên bàn tay trắng mịn của Lục Tri Thu.

“Tiêu Giản Đào, mày hèn nhất như thế, nếu đem đi so với Lục Tri Thu dũng cảm, mày thiệt sự là cùi bắp chết được.” Cậu lẩm bẩm nói.

Tiêu Giản Đào tự vấn lòng mình, đối diện với một Lục Tri Thu dám dũng cảm đứng dậy sau khi bị tổn thương, cậu còn mặt mũi nào để tiếp tục sự nhu nhược của mình?

Không phải cậu không thích Lục Tri Thu, có câu ngày nghĩ gì tối nằm mơ thế ấy. Nếu như cậu không có tình cảm với anh, thì cũng chẳng thể nào đêm đêm đều mặc hình bóng của bác sĩ Lục vào giấc mộng của mình biết bao lần như thế. Nhưng việc khiến cậu cảm thấy sợ sệt, chính là cậu không biết nên giải thích thế nào về sự tổn thương vô tình của mình lần trước, cậu không dám gánh vác hậu quả ấy.

... Nhưng mà Tiêu Giản Đào, mày không dám gánh vác thì mày thực sự có thể trốn tránh sao? Mày liệu có thể trốn tránh trái tim của mày sao?

Weibo của Lục Tri Thu như một ngọn đèn, soi sáng con tim vốn đang mờ mịt tăm tối của Tiêu Giản Đào. Khiến cậu bỗng chốc hiểu ra, thứ mà mình thích rốt cuộc là gì.

Tại sao cứ nhất định phải phân biệt Quả Cầu Giấy Nhỏ, bác sĩ Lục, Nhất Diệp Tri Thu cơ chứ? Và tại sao lại phải gộp tất cả những thân phận đó lại thành một? Cậu chỉ cần biết rằng, sự thương yêu cậu dành cho Quả Cầu Giấy Nhỏ, lòng quý mến dành cho bác sĩ Lục, và nỗi áy náy đối với Nhất Diệp Tri Thu, rốt cuộc tất cả đều là tình cảm mà cậu dành cho bản thân Lục Tri Thu.

Cậu thương yêu giọng của anh, cậu quý mến tính tình dịu dàng hiền hòa trong anh, và cậu áy náy vì đã từng tổn thương và xem nhẹ anh.

Xét cho cùng, cậu đều là yêu anh cả.

Có gì đáng phải trốn tránh cơ chứ? Có gì mà nghĩ không thông đâu nào? Có gì để yếu hèn cơ chứ?

Cậu từng khiến Lục Tri Thu đau lòng, thế thì hãy để cậu bù đắp cho anh vào những ngày tháng tương lai vậy.p>

Tiêu Giản Đào quay lại trang chủ weibo của mình, cập nhật một dòng status mới.

CV Đào Kiến Tiểu: Bây giờ em đã tìm ra được câu trả lời rồi. Em cảm thấy áy náy, có lỗi vô cùng vì tính ngông cuồng, ngu ngốc, tự cao tự đại, bạc nhược của mình từ trước đến giờ. Xin lỗi anh, cuộc đời em đã trải qua quá trôi chảy suôn sẻ, suôn sẻ đến mức khiến em đánh mất đi sự điềm tĩnh và khả năng tư duy, khiến em vào lúc đối diện với nhiều thân phận khác nhau của anh, liên tục chọn cách trốn tránh. Em bây giờ đã chuẩn bị sẵn sàng để trả lời câu hỏi mà anh đưa ra rồi. Em biết rằng anh không cần tiếng xin lỗi, hy vọng anh cho phép em dùng ba từ khác để thay thế. Nếu được, vào tám giờ rưỡi thứ bảy, em sẽ ở kênh YY số 36246549 chờ anh.

Cuối dòng status, cậu đã @ yyzq1983

Khi ấy, cậu đã tổn thương Lục Tri Thu trước hàng ngàn người trên YY. Thế thì bây giờ, cũng trước hàng ngàn người ấy, hãy để cậu bù đắp nỗi đau khổ mà mình đã mang lại cho anh.

Thông tin Đào Kiến Tiểu sẽ lên phát biểu trên YY vào tám giờ rưỡi tối thứ bảy, tựa như chắp cánh lan truyền vào tai của tất cả các fan Đào Kiến Tiểu chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi. Hôm đó Đào sama định làm gì? Đọc thông tin trên weibo của Đào sama, hình như không phải là mở nhạc hội, mà giống như muốn nói gì đó với cái người tên yyzq1983 kia.

Nhưng vấn đề quan trọng nhất là... cái người yyzq1983 rốt cuộc là ai?

Một số người tình nhạy cảm bàn tán với nhau, yyzq không phải là Nhất Diệp Tri Thu đó sao? Không phải là cái người đã tỏ tình với Đào Kiến Tiểu và tự xưng là chàng trai không thể vỡ giọng nhưng kết quả bị Đào Kiến Tiểu cự tuyệt vào cái hôm nhạc hội sinh nhật của Moly ư?

Sau buổi nhạc hội, cô bé tên Nhất Diệp Tri Thu bạo gan, mặt dày áy bèn nổi danh khắp giới chỉ trong thời gian ngắn. Mọi người đều biết rằng Đào Kiến Tiểu không biết từ đâu đã chạm trúng một đứa fan nào phẳng suốt ngày hí hửng lấy trò giả dạng con trai làm vui...

Những câu nói của cô nhóc cũng bị đào bới lên, nào là bốc phét này, nào là tỏ ra thảm thiết xưng chị em em với người khác này, nào là trẻ trâu đã ngu mà còn cố tỏ ra nguy hiểm này... Lại một lần nữa, cái tên Nhất Diệp Tri Thu vang danh khắp nơi.

Nhưng khi đem những thứ đó ra so, thì nội dung câu status trên weibo của Đào Kiến Tiểu càng khiến người ta chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì cả. Tại sao Đào sama của bọn cô lại mang hết tất cả lỗi lầm ôm vào người mình? Hơn nữa nghe có vẻ như Đào Kiến Tiểu có quen biết với đối phương, và đã từng hiểu lầm đối phương? Thêm nữa Nhất Diệp Tri Thu đã đưa ra câu hỏi gì cho Đào sama ư?

Toàn bộ sự việc, càng trở nên mập mờ chẳng biết đầu mà lần.

Mang theo biết bao thắc mắc, và tâm trạng đầy háo hức chờ xem kịch hay, vào khoảng tám giờ mấy tối thứ bảy, hàng ngàn người đã trực sẵn trên kênh YY, hồng muốn nghe xem rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Lúc đó là khoảng tám giờ năm phút tối, trên YY đã có hơn ngàn người. Đương sự Đào Kiến Tiểu đã ở sẵn trên micro, nhưng chẳng ừ hử câu nào. Cậu không nói vớ chuyện trên trời dưới đất để hâm nóng không khí, cũng chẳng bật những bản nhạc du dương như các buổi nhạc hội mọi khi. Cậu chỉ túc trực trên micro, sao đó im lặng nhìn số người không ngừng tăng lên trong YY.

Dẫu sao cũng là tối thứ bảy, rất nhiều người còn có các hoạt động giải trí khác, thậm chí ở những phòng khác còn có vài CV đang mở nhạc hội. Nên dù đây là nhạc hội “huyền bí” cả Đào Kiến Tiểu, số người tham gia cũng chỉ vượt mốc một ngàn hai mà thôi.

Nhưng như thế vẫn chưa đủ.

: <http://www.luv-ebook.com>

Đào Kiến Tiểu nhấn F2, khẽ tăng hăng. Nghe thấy tiếng của cậu, các thính giả bèn lập tức im lặng. Trên màn hình bắt đầu lần lượt xuất hiện hoa tặng, và một số admin của kênh YY có quen biết với Đào Kiến Tiểu, đều vui vẻ chào hỏi cậu.

|- Yêu Đào Kiến Tiểu nhất trên đời -| Biên kịch Người Trong Hộp: Chào anh Đào sama!

|- Yêu Đào Kiến Tiểu nhất trên đời -| Vệ bia Ai Yo Cô Gái ơi: Đào sama lâu quá không gặp >> ! !

Các cô nàng fangirl vui vẻ chào hỏi cậu, nhưng cậu là người trước giờ được xưng là “giản dị hòa đồng” trong giới, lần này lại không thân thiện chào hỏi lại các cô. Dần dần, một số người loáng thoáng cảm thấy có gì đó không ổn.

Quả nhiên, khi Đào Kiến Tiểu chính thức lên tiếng, những lời cậu nói ra khiến tất cả mọi người có mặt đều lấy làm sững sốt.

“... Chào các bạn, mình là Đào Kiến Tiểu.” Cậu khẽ cười: “Hôm nay mình lên đây chủ yếu là vì hai chuyện... Chuyện đầu tiên, đó là mình quyết định rút ra khỏi giới lòng tiếng trên mạng.”

Câu này vừa dứt, trên màn hình bắt chợt im lặng ba giây, rồi ngay sau đó, các phản hồi ùn ùn kéo đến tựa như cơn sóng to nhấn chìm toàn bộ màn hình chat công cộng. Dù Đào Kiến Tiểu đã chỉnh thời gian phát biểu ý kiến là cách một trăm giây, nhưng vẫn không cách chi ngăn cản được những fan đã trở nên điên cuồng kia. Không ai còn giữ được bình tĩnh, không ai còn có thể tỏ ra ung dung. Người muốn rút khỏi giới không phải ai khác, mà là Đào Kiến Tiểu!

Đào Kiến Tiểu là ai, anh là thánh giọng seme tiếng tăm lẫy lừng nổi đình nổi đám trong giới, chất giọng biến hóa tình cảm phong phú, cực kì chuyên nghiệp, tỉ lệ thu làm lại là 0%, tác phẩm nhiều vô số kể... Bất kì ưu điểm nào của cậu được kể ra, đều khiến các CV khác chỉ có nước nhìn bằng con mắt ngưỡng mộ. Một người như thế nếu rút khỏi giới, chắc chắn sẽ là một tổn thất vô cùng lớn lao đối với giới lòng tiếng mạng.

Tuy rằng thế nào cũng có người nhay ra bảo “Trong giới này chẳng thiếu gì CV, mất đi cậu ấy, vẫn còn biết bao nhiêu người đó chứ”. Nhưng đối với fan mà nói, trong lòng bọn họ, trên đời này luôn có một thần tượng mà bất kì ai cũng chẳng thể nào thay thế được. Sự ra đi của cậu sẽ trở thành niềm tiếc nuối vĩnh viễn trong tim họ.

Trên YY ai cũng đều hỏi tại sao. Ai cũng muốn biết câu trả lời, ai cũng đều quên mục đích ban đầu của mình. Các cô bây giờ chỉ muốn biết, Đào sama hiện đang nói trên micro có phải đã bị người ngoài hành tinh nhập xác rồi hay không, nên mới nói ra lời điên cuồng đến thế kia?

Tiêu Giản Đào chẳng buồn đọc những dòng thắc mắc trên màn hình, cậu chỉ tiếp tục dùng chất giọng luôn được các fan tấm tắc khen ngợi là “tao nhã quyến rũ” để thuật lại câu chuyện. Cảm xúc của cậu không có bất kì thay đổi nào, tựa như việc mà cậu đang nói chỉ là một chuyện nhỏ nhặt không đáng kể, chứ không phải là tin động trời khiến cả giới lòng tiếng run rẩy chấn động.

“Trên thực tế, ý nghĩ muốn rút ra khỏi giới không phải là bất ngờ nảy ra, các bạn bè quen thân với mình đều biết, mình từng nói, mình sẽ ở lại giới này nhiều nhất là thêm nửa năm rồi sẽ rời khỏi.” Ý nghĩ rút lui cũng là sau khi cậu đã đắn đo suy nghĩ kĩ càng mới quyết định, dẫu sao chuyên ngành cậu học là phát thanh, hồi đó cậu bước vào giới cũng chỉ để trui rèn tài nghệ của mình. Số kịch mà cậu lòng tiếng cũng đã đủ nhiều rồi, cũng gặt hái được bao điều và trưởng thành lên nhiều. Và hiện cậu đang ở giai đoạn cuối học kì hai của năm ba, đến học kì hai của năm tư là phải vào đài truyền hình để thực tập rồi, cậu không thể nào vừa làm chủ trì một chương trình vừa tiếp tục phối kịch. Đứng trên mọi góc độ mà suy nghĩ, thì đó đều là việc quá nguy hiểm.

Nên lúc đầu cậu đã quyết định, đợi đến học kì một của năm tư, sẽ dần dần rút khỏi giới lòng tiếng, và bây giờ chỉ là thực hiện sớm hơn nửa năm mà thôi.

Tốc độ dội bom màn hình chat công cộng hoàn toàn chẳng suy giảm một tí ti nào. Và ở ngoài y tá nhỏ dán chặt mắt vào màn hình, ngạc nhiên đến độ lấy tay bịt miệng, nhất thời không làm chủ được tinh thần.

Mấy hôm trước trên status cập nhật của Đào Kiến Tiểu có đưa lên bút tích của “bác sĩ tâm” mà cậu thường nói đến. Chính ngay lúc đó, y tá nhỏ mới chợt nhận ra rằng cậu nam sinh hôm đó đến phòng y tế truyền dịch ra chính là Đào Kiến Tiểu mà cô hằng ngưỡng mộ. Cô quả thực không biết thế giới này lại nhỏ đến chừng ấy, nhỏ đến mức trong văn phòng chỉ có hai người cũng “nhận bà con” được, và cậu sinh viên mà cô từng phục vụ lại chính là thần tượng của cô.

Tuy y tá nhỏ không quá thân với Đào Kiến Tiểu, nhưng dù ít dù nhiều cũng từng nghe qua một số người biết chuyện kể rằng còn nửa năm nữa cậu sẽ chính thức “rửa tay gác kiếm”, nhưng không ngờ thời gian lại rút ngắn đến sớm như thế. Và cô tin rằng, nguyên nhân khiến Đào Kiến Tiểu đột nhiên rời khỏi, tuyệt đối có liên quan đến người ngồi chung văn phòng với cô.

Y tá nhỏ mở QQ, phát hiện trong danh sách bạn bè nick của Lục Tri Thu đang nhấp nháy sáng. Cô chần chừ trong chốc lát, rồi gởi một cái buzz cho đối phương.

Là y tá chứ không phải băng vệ sinh... Bác sĩ Lục?

Nhất Diệp Tri Thu: Hử?

Là y tá chứ không phải băng vệ sinh: À ừm... Nhạc hội của Đào sama anh có đến không?

Nhất Diệp Tri Thu: Có.

Là y tá chứ không phải băng vệ sinh... Cậu ấy định rời khỏi, là có liên quan đến anh phải không?

Nhất Diệp Tri Thu không hỏi y tá nhỏ làm sao mà biết mối quan hệ của hai người, tựa hồ như chuyện đó chẳng có gì quan trọng cả. Anh chỉ mập mờ lúng lờ trả lời bằng câu “Có lẽ vậy”, rồi im bặt.

Y tá nhỏ khẽ cắn môi dưới, khẳng khẳng tìm kiếm cho bằng được tên của Lục Tri Thu trên YY, cô muốn tìm ra Nhất Diệp Tri Thu trong danh sách nick đang tăng vùn vụt và mới chớp mắt đã vượt mốc hai ngàn kia. Nhưng mười phút trôi qua, số người trên YY cũng đã vút lên chạm đến hai ngàn năm trăm, y tá nhỏ vẫn không tìm thấy mấy chữ quen thuộc.

Là y tá chứ không phải băng vệ sinh: Tại sao trên YY không có anh?

Lần này thì Lục Tri Thu trả lời rất nhanh.

Nhất Diệp Tri Thu: Anh cũng biết dùng clone nick mà...

Y tá nhỏ nước mắt đầm đìa, sao ngay thời khắc then chốt thế này tự dưng anh lại “thông minh” đột xuất thế hả?

Lượng người trong kênh vùn vụt gia tăng với tốc độ chóng mặt. Tất thấy những thính giả nghe Đào Kiến Tiểu nói sẽ “rửa tay gác kiếm” đều ngay lập tức chạy bay đi thông báo sự việc này với những người trong nhóm của họ. Cái tin giật gân khiến mọi người lấy làm sững sốt này nhanh chóng lan khắp giới lòng tiếng chỉ trong thời gian ngắn ngủi.

Đồng thời, trên diễn đàn cũng xuất hiện bài viết “Đào Kiến Tiểu đột nhiên bảo sẽ rút khỏi giới trên YY, ta bỗng nghĩ thấy âm mưu gì rồi ấy... Đây là tạo scandal đúng không? Tạo scandal đúng không?” Bài viết làm dậy sóng kia chỉ mới đăng lên chưa đến vài phút. Số bài phản hồi đã tăng vèo lên gần cả trăm, dù cho không click vào xem, cũng có thể đoán ra tình hình “chiến sự” ném đá trong đó diễn ra này lửa như thế nào.

Vừa nghe Đào Kiến Tiểu rút lui, một CV có chút tiếng tăm đang mở nhạc hội cùng lúc đó cũng dứt khoát tuyên bố không hát nữa, bắt đầu tiếp sóng trực tiếp tình hình trong phòng Đào Kiến Tiểu ngay trên phòng YY của mình.

Trong giây phút ấy càng có vô số người đồng thời đăng nhập vào YY, chen nhau đổ xô vào gian phòng của Đào Kiến Tiểu.

Kim đồng hồ điểm đúng tám giờ rưỡi, lượng người trong kênh đã gần ba ngàn. Hiện giờ trong phòng có các fan thâm niên của giới lòng tiếng mạng, thậm chí có cả những người bên ngoài giới, bởi vì từng nghe qua tiếng tăm vang dội của Đào sama nên cũng nổi gót mọi người vào “kê dép” hóng chuyện cho vui. Còn Đào Kiến Tiểu ban nãy vừa nói xong câu đó liền im lặng, giờ rút cuộc cũng mở miệng lần nữa. Và lần này không phải để giải thích chuyện rồi khỏi cậu mới vừa thông báo, mà là hỏi tung tích của một người.

“Nhất Diệp Tri Thu, anh có đó không?”

Ất nhiên cậu không nhận được bất kì hồi đáp nào.

Tiểu Giản Đào như không bận tâm đối phương rút cuộc đang ở đâu, cậu như chắc chắn Nhất Diệp Tri Thu sẽ đến, ngoài câu đó ra cậu không hỏi thêm câu nào về tung tích của Nhất Diệp Tri Thu nữa.

“Hôm nay, mình lên YY không phải để mở nhạc hội hay tán gẫu gì cả, mà là chuẩn bị kể cho mọi người nghe một câu chuyện. Và câu chuyện này, cũng có liên quan đến nguyên nhân mình rút lui.” Cậu khẽ nói, và vẫn như những lần trò chuyện trên YY, chất giọng trầm ấm của anh truyền đến mọi người, tựa như người tình đang thì thầm bên tai họ.

“Không biết có bao nhiêu người trong số các bạn còn nhớ đến Nhất Diệp Tri Thu. Mình từng đi thu thập những lời đồn đại về người này trên mạng, và hầu hết đều bảo rằng nhân phẩm của người này không tốt.”

“Chẳng hạn như nói dối này, tự xưng là một uke độc thân hai mươi tám tuổi này, thậm chí còn bảo là tiến sĩ khoa y gì gì đó, nhưng vừa nói chuyện trên micro là hiện nguyên hình ra ngay, giọng nói lãnh lớt trẻ con mà chỉ các cô gái mới có mà thôi.”

“Rồi chẳng hạn như là trẻ trâu, trong giới này điều người ta căm ghét nhất chính là trẻ trâu. Hình như trẻ trâu mãi mãi đồng nghĩa với gây chuyện, trẻ tuổi, nịnh bợ. Cái người Nhất Diệp Tri Thu này hình như còn rất là tự nhiên, vừa vào nhóm đã bỏ bỏ gọi người ta là em gái này, em gái nọ đầy thâm thiết rồi.”

“Hình như vẫn còn rất nhiều rất nhiều “tội” khác nữa, mình cũng chẳng một hai kể hết ra làm gì. Những lời này trước đây ít nhiều gì mình đều từng nghe qua, nên đó cũng đã ảnh hưởng đến phán đoán cả mình đối với anh ấy.”

Trên micro Đào Kiến Tiểu khẽ cười, nghe như là đang tự giễu bản thân: “Cho nên khi anh ấy PM mình, hỏi tôi thích bác sĩ trường hơn hay là thích Quả Cầu Giấy Nhỏ hơn, tôi tức thì xem anh là cô nhóc không phân biệt rõ hiện thực và hoang tưởng, sau đó cứ thế mà bỏ ảnh vào danh sách đen.”

Đây là lần đầu tiên Đào Kiến Tiểu kể về ấn tượng của mình đối với một fan. Thân là một thần tượng trên internet, cậu thường tránh kể ấn tượng của mình về người nào đó, sợ bị kẻ khác cố tình lợi dụng bóp méo, rồi vịn vào đó để ném đá cậu. Nhưng lần này, cậu như tường thuật lại một câu chuyện, không còn nghĩ ngợi quan tâm đến mấy thứ vô vẩn kia nữa, mà là từng câu từng chữ thuật lại trải nghiệm mà dù bây giờ nhìn lại cũng thể xem là bình thân được, cũng là thông qua những lời này để hỏi tường lại tất cả mọi chuyện xảy ra giữa cậu và Lục Tri Thu.

“Rồi sau đó nữa, lần gặp tiếp theo với anh chính là vào cái hôm sinh nhật của Moly, lúc đó anh ấy bị người khác kéo lên micro, nói là muốn tỏ tình với mình.”

“Các bạn nói xem, một CV nổi đình nổi đám hô mưa gọi gió trên mạng như mình, làm quái gì cần một đứa fan nào phẳng thế cơ chứ?”

Câu nói này phải nói quá đáng cực kì. Rất nhiều cô nàng yêu mến Đào Kiến Tiểu khi nghe thấy câu này đều vô thức nhủ mày. Trước giờ những lời đánh giá về Đào Kiến Tiểu trong giới khá là tốt, tuy rằng luôn có người ném đá, nhưng bản thân cậu cân trọng trong lời ăn tiếng nói, rất là gần gũi thân thiện, nên dù luôn bị ném đá, các fan vẫn kiên định một lòng đứng ra ủng hộ cậu. Nhưng câu này vừa thốt ra, hình tượng vốn vô cùng hoàn mỹ của cậu bỗng chốc trở nên rạn vỡ đi không ít.

“Tin rằng hiện giờ có rất nhiều người đều đang nghĩ - Đào sama bị làm sao thế này? Tự tạo scandal cho mình ư? Thực tế thì làm gì mà nghiêm trọng đến thế, chỉ là mình đã nghĩ thông suốt rồi. Suy nghĩ lúc đó giờ nhìn lại, quả thực ấu trĩ vô cùng. Mình nghĩ có lẽ mình đã quá ngồng cuồng rồi. Tuy bề ngoài ra vẻ gần gũi xây dựng nên hình tượng hoàn mỹ thế, nhưng mình nào có hoàn hảo đến thế đâu, mình cũng chỉ là người trần mắt thịt. Mình cũng hư vinh, cũng khoe khoang phô trương, cũng có sở thích sở ghét của riêng bản thân. Và trong lòng mình, thực sự rất là không thích những fan như Nhất Diệp Tri Thu.”

“Cho nên lúc đó khi vừa nghe Nhất Diệp Tri Thu hỏi “Chẳng lẽ cậu không biết trên đời này, có người cả đời cũng không thể vỡ giọng sao?”, mình bèn không hề do dự mà đáp rằng, tôi không biết. Bây giờ mình muốn hỏi các bạn, các bạn có biết không?”

Sau khi hỏi xong câu này, trên màn hình bắt đầu có vài người lú lú phát biểu một số ý kiến. Chẳng hạn như ở xung quanh các cô ấy, hoặc bản thân cô ấy chính là người như thế, giọng nói lãnh lút non choẹt tựa nghe như em bé, bị gọi là “giọng trẻ con”.

Tiêu Giản Đào đọc các câu trả lời trên màn hình: “Uhm, thế các bạn có từng nghe qua con trai không thể vỡ giọng được không?”

Lần này, trên màn hình nhanh chóng xuất hiện vô số dòng đáp rằng “Chưa từng nghe qua”.

“Đúng, không sai, mình cũng chưa từng nghe qua. Cho nên mình đã nói với Nhất Diệp Tri Thu rằng, tôi không biết. Mình chẳng chút ngần ngại liên bảo tôi không biết. Bởi vì mình cảm thấy đó chẳng qua chỉ là một lời nói dối hòng thu hút sự chú ý của mình, cũng như những nhận xét về anh ấy trên mạng, thích nói láo, thích làm chuyện trẻ trâu, thích trở thành cái rồn của thiên hạ. Nhưng, chuyện mà mình không biết, không có nghĩa là nó không tồn tại. Mình phủ nhận một chuyện mà mình chưa từng nghe qua, ngoài việc chứng minh sự ngu ngốc của bản thân, không còn nói lên điều gì khác.”

Chợt Tiêu Giản Đào chuyển sang đề tài khác: “Liệu các bạn có nhớ hai người mà mình từng nhắc trên weibo không? Một người là bác sĩ tâm trong trường mình, một người là em trai Quả Cầu Giấy Nhỏ mà mỗi sáng sáng mình đều nghe thấy giọng của bé ấy. Sau này mình mới phát hiện, ra hai người đó là một. Trước giờ chưa hề có Quả Cầu Giấy Nhỏ, bác sĩ tâm, chỉ là anh bác sĩ đó, dù anh đã là người trưởng thành, nhưng giọng nói vẫn trong trẻo lanh lảnh tựa bé trai, nếu nghe qua mạng, thì y hệt như một cô bé.”

“Và anh, chính là người đã bị mình làm tổn thương sâu sắc và cự tuyệt thẳng thừng trên mạng, Nhất Diệp Tri Thu.”

“Quả Cầu Giấy Nhỏ nghe mình luyện đọc vào mỗi sáng, anh bác sĩ y tế trường dịu dàng hiền hòa của mình, cô nhóc fan mà mình xem trường... Nhất Diệp Tri Thu của mình.”

Những lời của Đào Kiến Tiểu vừa dứt, cả YY bèn nhốn nháo như bầy ong vỡ tổ. Tất cả đều sùng sốt trước cái tin gây sốc này, điên cuồng gõ biểu cảm không tin được vào màn hình. Những người có mặt ở đây, đã có bao nhiêu người từng cùng người khác thăm giễu cợt Nhất Diệp Tri Thu trong lòng? Có bao người từng “thăm du tinh thần” cấp rating 18+ Anh Cái Kéo với Quả Cầu Giấy Nhỏ và Đào Kiến Tiểu của đồ anh bác sĩ.

©ST-ENT

“Thế giới quả là nhỏ thật đúng không nào, nhỏ đến mức người mà tôi rung động, lại là người từng bị tôi tổn thương sâu sắc trên mạng.” Tiêu Giản Đào chậm rãi nói từng câu từng câu một, đều là những tâm sự của chính bản thân cậu: “Mình nghĩ mình vẫn trẻ tuổi bông bột quá, trẻ tuổi đến mức mình ngỡ rằng không có gì là không thể cứu vãn được. Mình nghĩ mình vẫn quá cao ngạo, cao ngạo đến nỗi mình nghĩ rằng mình có thể không ngần ngại tổn thương kẻ khác. Mình vẫn quá hèn nhát, hèn nhát đến mức khi sự thực phơi bày trước mắt, mình lại chọn cách trốn chạy.”

“Mình quả thực không phải một kẻ hoàn mỹ, mình không đủ bình tĩnh. Mình sẽ vì lời khen của người khác mà thăm dương dương tự đắc. Mình sẽ vì sự ngu ngốc của bản thân mà phủ nhận một chuyện thực sự tồn tại trên đời. Mình sẽ vì tính cảnh giác mà dùng những suy nghĩ ác ý nhất để dò đoán kẻ khác, mình sẽ vì bản thân quá trẻ tuổi mà khoe khoang tài năng, chẳng biết khiêm tốn...”

“Nhưng dù em như thế, anh vẫn yêu, có đúng không?”

“Dù em có ngốc nghếch, có hèn nhát, có ngông cuồng tự đại, anh vẫn sẽ không từ bỏ em, mà sẽ đứng cảm đứng trước mặt em, nói với em những lời tự đáy tim mình. Anh đã mang tất cả bày trước mặt em, chỉ để nhận một câu trả lời của em, nhưng em lại chỉ biết trốn chạy. Em không biết làm sao để đối mặt với anh, người từng bị em tổn thương, người vẫn luôn âm thầm dõi theo em. Em không biết mình liệu có năng lực bù đắp lỗi lầm của mình, gánh vác chia sẻ mọi niềm vui nỗi buồn của anh sau này không.”

“Nhưng người rồi sẽ có lúc trưởng thành, em không thể nào cứ mãi trốn tránh như thế được. Mấy ngày này em luôn nhớ đến anh. Em muốn mỗi sáng cùng anh luyện đọc, muốn anh ngồi trong văn phòng ngắm nhìn bóng dáng của em, muốn anh đuổi theo bước chân em trên mạng. Còn em, ngoài chuyện lưu lại bóng lưng và nỗi đau ra, không thể cho anh cái gì khác cả.”

“Anh đã cho em cơ hội lần nữa, hỏi trong lòng em, anh rốt cuộc là ai. Khi đó em không tìm ra câu trả lời, nhưng bây giờ em đã nghĩ rõ ràng rồi, rõ đến nỗi không thể rõ hơn.”

“Em thích anh, em yêu anh, còn câu nói nào có thể diễn đạt tâm ý của em hơn câu nói này chứ nhỉ?”

“Có lẽ em không đủ chín chắn điềm tĩnh, có lẽ em vẫn còn chút ngây ngô ngông cuồng, nhưng em sẽ yêu anh thật nhiều. Em sẽ không nói những lời khiến anh đau lòng nữa, sẽ thấu hiểu nỗi lòng của anh... Em sẽ học, học cách trở thành người đàn ông tốt mà anh luôn yêu thương... Xin anh hãy tin em thêm lần này...”

“Rút lui sớm cũng là một cách em trừng phạt bản thân. Em biết đó đối với anh chẳng qua là chuyện chẳng đáng quan trọng, nhưng em chỉ là muốn bù đắp lại lỗi lầm mà mình phạm phải, lời ngu xuẩn mà mình nói ra. Khi đó, là em đã phủ nhận anh, tổn thương anh trước hàng ngàn người trên YY. Thế thì hôm nay trước mặt tất cả mọi người, hãy để em bù đắp lại nỗi tổn thương em gây ra cho anh lúc đó.”

“Tri Thu, em biết anh có mặt ở đây, dù không sử dụng nick Nhất Diệp Tri Thu, chắc cũng đang khoác clone nick để nghe đúng không? Thế thì tất thảy những người có mặt đều là chứng nhân cho tình cảm của em đối với anh. Các cô ấy đã tận tai lắng nghe lời hối lỗi và tình yêu của em dành cho anh. Hãy để mọi người trở thành nhân chứng cho hai ta. Thông qua chuyện hôm nay, em sẽ trở nên chín chắn hơn, đối xử với anh thật tốt thật tốt.”

“Lần này, đổi lại là em dõi theo anh, dõi theo tất cả mọi thứ thuộc về anh, dõi theo cuộc sống của anh.”

“Em biết anh đang dùng clone nick nghe, em đỡ bỏ chế độ hạn chế tán gẫu, đợi anh nói với em. Nếu như anh cảm thấy đáp án em đưa ra cũng gọi là tạm được, mong là anh sẽ đáp lại lời em.”

Lời tỏ tình say đắm của Đào Kiến Tiểu khiến cảm xúc các fan cuộn cuộn dâng trào. Không ai ngờ rằng bữa tụ tập trên YY hôm nay, mục đích chính yếu lại là lời tỏ tình của Đào Kiến Tiểu dành cho Nhất Diệp Tri Thu. Nghe những lời nồng nàn đầy tình cảm ấy, tất cả mọi người đều như bị cảm hóa, trái tim cũng theo đó mà phập phồng thắp thỏm cùng với những lời thuật chân tình của cậu.

Và có rất nhiều rất nhiều những cô nàng đã từng ném đá Nhất Diệp Tri Thu dữ dội, ngập tràn nỗi áy náy day dứt trong lòng.

“... Em...” Đào Kiến Tiểu thực sự không còn biết nói gì nữa: “Em thực sự, thực sự đã cạn lời rồi. Em đọc qua biết bao câu thoại. Em ngờ rằng nếu có một ngày mình nói lời yêu, chắc chắn sẽ là một đại thánh si tình luôn tuân ra được những lời mật ngọt giành lấy trái tim người yêu. Nhưng đến hôm nay em mới phát hiện, bất luận là ngôn từ dạt dào phong phú đến đâu, khi đối diện trước tình cảm thực sự, thì trong đầu chỉ còn là một mảng trắng xóa mà thôi.”

“Được rồi, không nói nhiều nữa. Tri Thu, em biết anh đang ở trên YY, bài hát dưới đây là em dành tặng riêng anh.”

“Tên của bài này gọi là ‘Em không biết’”

Hãy để hồi ức quay ngược trở lại

Tìm về nơi giao nhau giữa đôi ta

Những lời khó nói trở thành mật ngọt

Bắt đầu mọi thứ tựa ngày hôm qua

Bao hình ảnh mãi chẳng thể cắt rời

Vẫn hiện lên khi ta nhắm mắt lại

Em rất mong được ngủ bên cạnh anh

Nỗi hối hận nơi em bao giờ anh mới phát hiện

Em không biết nỗi khổ đau anh chịu

Tình yêu vượt mắt khỏi bàn tay em

Lời tỏ tình của anh em không nín giữ

Hối hận biết bao em không nắm chặt

Em nguyện cầu anh có thể quay đầu

Chỉ cần được ôm anh trong vòng tay

Em không biết

Liệu một ngày anh sẽ lại mỉm cười với em

Có thể nào đến gần anh hơn nữa

Để anh nghe lời yêu của em thêm lần

Nhắm mắt lại đợi chờ mãi mãi

Em rất mong được ngủ bên cạnh anh

Niềm mong nhớ anh trao cho em

Em hối hận đã không phát hiện ra

Đây là buổi nhạc hội vô cùng đặc biệt... Trên ý nghĩa nghiêm túc mà nói, nó cũng chẳng thể được xem là một buổi nhạc hội đúng nghĩa. Bởi vì người chủ trì là Đào Kiến Tiểu từ đầu chí cuối chỉ hát đúng một bài, một bài do chính cậu viết lời. Cậu hát hết lần này đến lần khác, mỗi lần hát đến “Em không biết nỗi khổ đau anh chịu, Tình yêu vượt mắt khỏi bàn tay em, Lời tỏ tình của anh em không nín giữ, Hối hận biết bao em không nắm chặt”, giọng hát của cậu luôn bổng dừng cất cao, tựa như người rơi vào tình yêu đau khổ đang cầu xin sự thứ tha của nửa kia.

Trái tim mọi người đều bắt giữ bởi bài hát rất đỗi kén người nghe này. Đó là bài hát với giai điệu rộn ràng dễ nhớ, nhưng lại ngập tràn niềm thương cảm sâu xa. Vào đêm nay, vô số cô gái ngồi trước màn hình khẽ ngâm nga theo lời bài hát. Vào đêm nay, y tá nhỏ đã dùng QQ dội bom anh đến mức suýt

nữa khiến máy tính anh treo máy.

Khi hát xong đến lần thứ mười, giọng của Tiêu Giản Đào đã khàn đặc đến nỗi nói không ra hơi: “Tri Thu, anh hỏi em, em rốt cuộc có biết anh là ai không. Bây giờ em có thể trả lời anh. Đương nhiên em biết chứ. Anh là Tri Thu, là Quả Cầu Giấy Nhỏ không thể vỡ giọng của em, là anh bác sĩ dịu dàng mà lại trầm lặng chín chắn của em, là người fan ngu ngơ trên mạng của em. Nhưng còn có một thân phận quan trọng nhất...”

“... Chính là người mà em yêu.”

Giây sau, một cái nick tên là YYID chưa từng gặp qua đã PM cho Đào Kiến Tiểu, trong hộp thoại xuất hiện một câu như sau:

“Đồ ngốc, cổ họng vừa mới khỏi đã hú hét lâu như thế! Hôm sau còn có cuộc thi dẫn chương trình, cậu muốn lên thi bằng cái giọng vịt được ấy ư?”

Bạn đang đọc truyện *Em Không Biết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Một kết thúc không như cổ tích nhưng lại hay hơn cả cổ tích

Cô nàng A muốn liên lạc với Nhất Diệp Tri Thu, cô muốn gọi lời xin lỗi đến anh. Bởi vì bản thân tự xưng là kẻ lão làng trong giới, cô đã đưa ra nhận xét bừa bãi về anh, khiến anh bị gán cái danh cô nhóc trẻ trâu, thậm chí còn thích thú đi rêu rao những “tội lỗi” của anh, khiến người trong giới đều xem anh là trò cười.

Cô PM QQ đối phương, nhưng phát hiện anh từ chối add friend người lạ. Cô muốn viết tin nhắn trên weibo của anh, nhưng nhận ra anh chỉ cho người mình theo dõi được nhắn tin. Cô nghĩ hết mọi cách để liên lạc với anh, nhưng phát hiện đối phương rõ ràng ở trước mặt, bản thân lại chẳng thể nào với tới được.

Cô và anh hoàn toàn không có bất kì giao thiệp nào.

Đây mới là chuyện khiến người ta buồn phiền nhất.

Tất cả những tổn thương có thể xin lỗi có thể cứu vãn đều chẳng thể xem là tổn thương nghiêm trọng nhất. Nỗi đau khiến người khác khắc cốt ghi tâm mãi mãi ghi nhớ trong tim, thường là sau khi bạn nhận ra lỗi lầm của mình, ngay đến hai chữ xin lỗi cũng chẳng thể nào thốt ra được.

Cuộc sống trên Internet hư ảo thế đấy. Có nhiều lúc, khi bạn nhận ra mình đã khiến người khác đau lòng, muốn nói lời xin lỗi, nhưng đối phương đã đổi nick khác, hoặc là không phát ngôn nữa, hoặc chẳng biết mất luôn. Hoặc giống cô nàng A đây, muốn nói câu xin lỗi, nhưng phát hiện người ta hoàn toàn không cho bạn cơ hội để nói ra. Còn bản thân là “người hại”, vết thương và câu xin lỗi ấy sẽ mãi mãi in sâu trong trái tim bạn, khiến bạn vĩnh viễn ghi nhớ, bạn đã từng làm một chuyện ngu xuẩn đến biết chừng nào.

Mỗi người đều có khả năng làm tổn thương người khác, có tổn thương bạn đã nhận ra rồi, có cái thì không. Khi mới chập chững bắt đầu tiếp xúc với giới này, bạn mang theo sự tò mò, sự ngây ngô. Nhưng sự khờ khạo ấy dần dần biến mất, thay vào là tính khôn khéo sôi đời đã được trui rèn vô số lần, bạn cũng học được cách đứng từ trên cao nhìn xuống “ma mới” với cái nhìn cao ngạo đầy xem thường. Bạn cũng học được cách khinh bỉ ném đá những câu hỏi ngớ ngẩn của kẻ khác.

Và khi bạn nhận ra vấn đề, phát hiện sai lầm của mình, nhưng đồng thời cũng phát hiện ra rằng tất cả những việc đó thật khó mà bù đắp được.

Đó chính là nỗi tiếc nuối vĩnh viễn.

Ở trên mạng mỗi người đều có sự tiếc nuối của riêng mình. Có người thì vì thân tượng mình ưa thích đã rút ra khỏi giới. Có người thì bởi vì chuyện nào đấy mà ngượng lòng. Nhưng vẫn có một số người, như cô nàng A, bởi vì một câu xin lỗi mãi mãi không thể thốt ra mà ép buộc bản thân luôn luôn ghi nhớ, nhưng là gánh nặng to lớn mà cô không cách nào tháo bỏ được.

Y tá nhỏ mắt nhìn trần trần Tiêu Giản Đào cứ lấp ló đứng ngoài cửa y tế trường chần chừ không dám bước vào. Sau khi nghe được giọng của Tiêu Giản Đào ở khoảng cách gần như thế, cô lần nữa xác nhận cậu chàng này đúng là Đào sama mà cô yêu mến bấy lâu nay. >

Đáng ghét, tuy trông thấy bạn tốt đã “tu thành chính quả” cô cũng vui mừng lây. Nhưng hễ nghĩ đến thân tượng Đào sama yêu dấu lại rút lui, thì cô rất là đau lòng đó có biết không hả! Không thể nghe được Đào sama phối kịch nữa có biết không hả!! Cô cũng không thể vì sama thân yêu mà đi “chiến đấu” nữa có biết không hả!

Y tá nhỏ cầm tờ giấy khám nhãn neho trên tay. Không sai, chính là cái tờ giấy ở khắp nơi trong phòng y tế ấy đấy, bắt đầu ngấp ngừng không biết có nên đến xin chữ kí của sama không.

Lục Tri Thu ngược mắt nhìn cô một cái: “Được rồi, muốn kí tên thì cứ đi đi.”

Y tá nhỏ nhảy cẫng hoan hô, rồi cầm giấy bút chân mang giày cao gót chuẩn bị xông ra ngoài.

“Đợi chút,” Lục Tri Thu bỗng nhiên gọi giật cô lại.

Cô ngoảnh đầu lộ vẻ khó hiểu.

Giọng bé con của Lục Tri Thu chọt đâm ra nghiêm túc vô cùng: “Kí tên thì được, nhưng không được tỏ tình, bởi vì anh sẽ ghen với em”

Y tá nhỏ nước mắt đầm đìa: Bác sĩ Lục tuyệt đối là người đen tối mà hu hu hu!!

Một ngày nọ, một fan cũ nọ của Đào Kiến Tiểu khó khăn lắm mới thoát ra khỏi thế giới nhĩ thứ nguyên của mình, bắt đầu cùng cha mẹ xem ti vi, trong lúc chán chương bật sang đài truyền hình địa phương, xem tiếp sóng lễ trao giải cuộc thi dẫn chương trình sinh viên.

Trong đó cậu chàng đoạt giải quán quân có vẻ ngoài sáng sủa, khôi ngô, khi chiếu lại đoạn thi đấu, trên màn hình ấy, cậu trông điềm tĩnh chín chắn, nhưng khi tươi cười cầm chiếc cúp quán quân trên tay thì lại pha lẫn chút nét trẻ con.

Tên người quán quân đó là Tiêu Giản Đào.

Người fan nọ cứ lăm bằm cái tên ấy, bụng nghĩ nếu đọc ngược lại thì chẳng phải là Đào Kiến Tiểu đó sao! Cô thầm cười nhạo suy nghĩ của mình, thì nghe cậu quán quân trong tivi bắt đầu phát biểu câu cuối cùng.

Cậu quán quân đó nói, cậu muốn dành tặng chiếc cúp này cho thầy cô cha mẹ vẫn luôn ủng hộ cậu, và cả người mà cậu thương yêu nhất.

Sau khi nghe thấy giọng nói đó, ngum nước trong miệng của người fan nọ liền phụt một tiếng, bắn hết lên màn hình tivi.

Mấy hôm trước Lục Tri Thu nhận được điện thoại của thầy hướng dẫn tiến sĩ của anh. Thầy nói tên chủ nhiệm của bệnh viện vẫn không chịu thu nhận học trò đắc ý nhất của mình. Thầy tức quá liền quyết định chuyển anh về bên cạnh mình. Đầu sao ông cũng đang thiếu một trợ giảng, đảm bảo một năm sẽ được vào biên chế. Lục Tri Thu nhoen cười, anh đứng trong phòng khách đưa mắt nhìn Tiêu Giản Đào đang ngồi trong phòng ngủ nhả nha lướt web, rồi xoay đầu qua, nói vào ống nghe điều gì đó. Anh vừa nói vừa lắc đầu, trên mặt tràn ngập vẻ hạnh phúc mãn nguyện.

Trên blog renren của Tiêu Giản Đào gần đây số lượt viếng thăm tăng chóng mặt, tất tần tật đều là avatar của nữ tính. Cậu biết đó là vì cậu đã bị người ta phát giác ra thân phận thực sự và họ đã đăng bài viết có hình ảnh lên diễn đàn để mặc sức thi nhau ném đá. Có người biết chuyện tự xưng là “vua tìm kiếm” đã đăng thông tin sự thật về cậu, chưa đến nửa tiếng sau liền bị admod xóa nick khóa IP, nhưng thứ cần tiết lộ thì đã bại lộ ra rồi. Rồi khỏi giới lòng tiếng trên mạng, Tiêu Giản Đào cũng đã nghĩ thông suốt, trực tiếp đăng kí tài khoản trên blog renren, chỉ là tội nghiệp mấy thằng bạn thân, bạn cùng phòng bị anh làm vạ lây mà thôi.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, cuộc sống vẫn rất êm đềm tươi đẹp. Con người không thể cả đời đều thuận buồm xuôi gió, nhưng cũng chẳng thể mãi mãi tối đen.

Có bạn bè, có sự nghiệp, và quan trọng nhất là, còn có nửa kia cùng nắm tay nhau sẽ chia mọi thứ.

Thế thì, đã đủ rồi.

Đây không phải là một kết thúc hoàn hảo nhất như trong các câu chuyện cổ tích, nhưng đối với Lục Tri Thu và Tiêu Giản Đào mà nói, kết thúc này hạnh phúc hơn nhiều so với truyện cổ tích ấy chứ.

Thực hiện bởi

nhóm Biên tập viên Gác Sách:

freezeheart_6200 – Fujū – Diên Vĩ

(Tìm - Chỉnh sửa - Đăng)

Bạn đang đọc truyện *Em Không Biết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

